

ЕЛИЗ ТАЙТЪЛ ОГНЕНА СТРАСТ

Част 0 от „Търсене на страстта“

Превод от английски: Ирина Димитрова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

КАДЪРЪТ ПОСТЕПЕННО ИЗПЛУВА...

ЕКСТЕРИОР: ПЪТ — ПИТСБЪРГ — ВЕЧЕР

Тъмен силует в черно палто с вдигната яка и нахлупена ниско мека шапка се промъква в сенките. В мразовития нощен въздух се вижда единствено дъхът му. Фарове на кола осветяват за миг фигурата, в очите му проблясва напрежение, възбуда, искрица лудост.

КАМЕРАТА СЕ ИЗТЕГЛЯ НАЗАД

Луксозни коли спират пред внушителна градска къща от другата страна на улицата. Млади камериери отварят вратите на автомобилите. Слизат елегантно облечени мъже и жени и се насочват към входа на къщата, която е празнично осветена.

ИНТЕРИОР: КЪЩАТА — ВЕЧЕР

Официалният коктейл е в разгара си. В главната зала свири джаз оркестър. Няколко двойки танцуват, по-голямата част от гостите са се събрали на групи в залата и в огромното фоайе. Сервитьори обикалят с подноси шампанско и сандвичи.

БЪРЗА СМЯНА НА КАДЪРА ВЪВ ФОАЙЕТО

АЛИС УИДЪРСПУУН, петдесетгодишната домакиня, посреща новопристигналите. Приближава четиридесетгодишна двойка с аристократичен вид. Това са председателят на градския съвет ВИНСЪНТ ГРОМАН и неговата съпруга СЮЗАН. Алис сърдечно целува и двамата за добре дошли.

АЛИС: Винсънт, Сюзан, толкова се радвам, че успяхте да дойдете!

ВИНС: За нищо на света не бихме пропуснали прием, организиран от теб, Алис.

СЮЗАН: Къщата изглежда чудесно, Алис! По чий проект е декорирана?

АЛИС: (сдържано) На един архитект от Рим...

Сюзан и Винс се отдалечават, а Алис се втурва да посрещне нов гост — кметът Мартин Стелман, елегантен шестдесетгодишен мъж.

АЛИС: Радвам се да ви видя, господин Стелман!

КМЕТЪТ: До гуша съм затынал в работа, но обещах да дойда, а аз винаги държа на думата си.

АЛИС: И затова винаги ще гласувам за вас...

Тя го хваща под ръка и му се усмихва кокетно.

АЛИС: ... както можете да разчитате и на пълната ми подкрепа за всяко начинание.

КМЕТЪТ: Разчитам на теб, Алис. Може ли да поговорим насаме, преди да съм забравил за политиката тази вечер?

Двамата се насочват към затворените врати на библиотеката. Щом вратите се отварят, се чува странно съскане, после тежък гръмотевичен тътен и пред Алис и кмета лумват пламъци. Огнените езици ги обгръщат, помитат ги като вълна, която ги издига във въздуха и ги запраща обратно към фойето.

Стоящите наблизо гости, станали свидетели на случилото се, започват да крещят панически. В залата все още никой не реагира, тъй като музиката и разговорите заглушават останалите шумове. Когато най-после виждат пламъците, настъпва пълен хаос. Огнят започва да се разпространява с шеметна скорост, хората крещат и бягат към прозорците и вратите. Пламъци обхващат цялата къща...

ЕКСТЕРИОР: ПЪТ — НОЩ

От пътя, където стои облечената в черно фигура, се дочува сардоничен смях. После мъжът се втурва надолу по улицата, отдалечавайки се от огъня. Смяхът му постепенно заглъхва под воя на приближаващите сирени.

ЕКСТЕРИОР: СГРАДАТА НА ПРОТИВОПОЖАРНАТА СЛУЖБА — ПРЕЗ ДЕНЯ

Уморени, изтощени, покрити със сажди, пожарникари свалят екипировката си. Влиза ТОНИ ПАРАДИЗИ — привлекателна брюнетка на около двадесет и пет. Облечена е в обикновен строг костюм, полата е къса и не покрива стройните ѝ дълги крака. Спира

да поговори с някои от пожарникарите, ала те не са особено ентусиазирани, че я виждат. Свиват рамене и клатят глави. Тя не изглежда раздразнена от пренебрежителното им отношение. Щом се отправя към офиса, на чиято врата пише „Отдел Разследване на пожари“, двама от пожарникарите се подсмиват.

ПОЖАРНИКАР 1: Искаш ли да се обзаложим, че тя няма да се задържи дълго в екипа по разследване на палежите, след като Стелман вече е въвн от играта?

ПОЖАРНИКАР 2: А искаш ли да се обзаложим, че никой от отряда няма да заплаче за нея?

ПОЖАРНИКАР 1: Разбира се, би могла да се погоди с неговия приемник и не само да се задържи, но и да получи повишение.

Точно преди да влезе в офиса, Тони се обръща и се усмива на двамата пожарникари, които не подозират, че разговорът им е бил подслушан.

ТОНИ: Би могло и това да се случи, момчета. Човек никога не знае...

ИНТЕРИОР: ОТДЕЛ „РАЗСЛЕДВАНЕ НА ПОЖАРИ“ — ПРЕЗ ДЕНЯ

Шестима инспектори седят зад стари, различни по големина, олющени бюра, когато Тони влиза в мрачната, облепена със зелени тапети и осветена от флуоресцентни лампи, стая. Тони присяда на бюрото на партньора си. Джон Нунън, набит ирландец около петдесет и пет годишен, вдига поглед от доклада, който пише.

ТОНИ: Готов ли си да огледаме къщата на семейство Уидърспуун?

Той не отговаря. И останалите инспектори се преструват на прекалено заети с документацията, разхвърляна по бюрата им.

ТОНИ: Е, Нунън, идваш ли с мен?

Нунън посочва с палец към ъгловия кабинет, на вратата на който пише: „Уилям Бауърс — Главен инспектор“.

НУНЪН: Бауърс лично се заема със случая... С подбран от него екип.

ТОНИ: С подбран лично от него екип, така ли?

НУНЪН: Не излизай от кожата си, Тони. Всички сме изнервени около този случай. Не е шега работа кметът и още шестима големци да

загинат при пожар.

ТОНИ: Никога не излизам от кожата си, Нунън!

Тя решително се отправя към ъгловия кабинет. Един от инспекторите пошушва на съседа си.

ИНСПЕКТОР 1: Тя не излиза от кожата си, тя ти влиза под кожата.

ТОНИ: (без да се обръща) Много сте остроумни, момчета.

ИНТЕРИОР: КАБИНЕТЪТ НА БАУЪРС — ПРЕЗ ДЕНЯ

УИЛЯМ БАУЪРС, висок, привлекателен мъж на около тридесет и пет години, хвърля хладен поглед към Тони.

БАУЪРС: Картината наистина е доста зловеща, Тони.

ТОНИ: Откога съм отстранена от „зловещите картини“, Бауърс?

БАУЪРС: Шестима са загинали при пожара. Сред тях е и кметът. Шест „въглена“. Повярвай ми, Тони, случаят не е за теб.

ТОНИ: Не скърбя за Стелман повече от когото и да било в този град, и ти го знаеш, Били. Мислиш, че не ми е известно намерението му да закрие отдела и да прехвърли разследванията по палежите към полицията? Не можех да го понасям.

Бауърс се изправя и приближава към Тони. Един миг двамата се гледат безмълвно. Неочаквано той я сграбчва и я целува. Тя отвърща жадно, хваща ръката му и я плъзва по бедрото си.

ТОНИ: Тъй като всичко е в твои ръце, шефе, означава ли това, че съм включена в екипа?

БАУЪРС: Тъкмо в това е проблемът, скъпа. Още от самото начало. Не мога да държа ръцете си далеч от теб.

Той я вдига на бюрото и отново я целува. Снимка, поставена в рамка се прекатурва. Камерата показва в близък план семейна фотография — на която се виждат елегантната руса съпруга на Бауърс и двете му деца...

ПЪРВА ГЛАВА

Малибу. Ребека Фокс се бе излегнала удобно на шезлонга до басейна във вилата си. След няколко минути остави на колене сценария, който четеше, повдигна слънчевите очила и внимателно се взря в пълния оплешивяващ мъж, който от пет години бе неин импресарио и добър приятел.

— Надявам се, не всичко е секс без никакво действие.

— Може да ти се сторя старомоден, но винаги съм смятал, че сексът и бездействието вървят ръка за ръка — подхвърли Сам Потър.

Бе седнал в шезлонга срещу Ребека и между устните му висеше незапалена цигара. Не смееше да пуши пред любимата си клиентка, която непрестанно го убеждаваше да се откаже от цигарите, да свали излишните килограми, да тренира повече — изобщо, според Сам, да се откаже от всички хубави неща в този живот.

Ребека бе облечена в дълбоко изрязан бял бански костюм, който рязко контрастираше със златистия загар на кожата ѝ. Тя нанесе тънък слой плажно масло по дългите си стройни бедра.

— Говоря сериозно, Сам. В последния сценарий, който ме накара да чета и който се предполагаше, че трябва да бъде вълнуващ и наситен с действие филм, една трета от времето героинята съблазняваше героя, една трета прекара с него в леглото и в останалата една трета горещо го молеше да не се впуска в преследване на негодниците. Което, разбира се, той реши да направи, въпреки молбите ѝ. Без съмнение, Бил Лейк ще бъде номиниран за „Оскар“ заради усилията си. А какво ще получи Кели Мур за своята роля? Вероятно още една нощница, с каквито обича да се разхожда през камерата?

Сам се ухили.

— Е, „Опасна зона“ не ти допадна. Но ролята беше добра. Кели Мур я хареса на мига. Нощниците и всичко останало...

— Чудесно! Кели получи ролята си. аз искам по-съдържателна роля. Държа героинята да бъде с богата душевност, със силен характер. Най-вече не желая ролята на предана съпруга, на красива любовница,

на „другата“ жена или на проститутка със златно сърце. Сам, искам нещо повече от демонстрация на красива външност. — Тя сведе поглед към сценария. — Защо Бауърс трябва да е женен?

— Ребека...

— Е, добре. Но защо трябва да има и деца? Половината от жените в публиката ще ме намразят, задето разбивам семейство.

Сам се усмихна. Само наполовина бащински. Е, той бе щастливо женен от двадесет и четири години и Ребека можеше да му бъде дъщеря. Но, по дяволите, не беше светец.

— Скъпа, така ще спечелиш всички мъже от публиката...

С жест Ребека го накара да замълчи.

Сам се подчини, но блясъкът в очите му не изчезна. Той знаеше колко упорито се бори тя срещу утвърдения ѝ образ на филмов сексимвол, но с ръст от сто и осемдесет сантиметра, огромни кафяви очи, водопад от пищни червеникавокестеняви къдрици и тяло, пред което би занемял дори прочутият Роден, бе трудно да насочи вниманието на публиката и критиката най-вече към таланта си. Двадесет и шест годишната кинозвезда бе по-даровита от повечето актриси, но рядко получаваше роли, в които да изпъкне таланта ѝ.

— Прочети целия сценарий — настоя Сам. — Добър е, Ребека. Ролята на Тони е точно това, което търсиш. Тя не отстъпва на никого, включително и на Бауърс. Именно тя разкрива лудия пироман и рискува живота си, за да го залови. Тони е силна, съобразителна, дръзка. Тя е не само красива, но и умна. Смела, макар и уязвима. Освен това ролята е главна.

Ребека се усмихна.

— Знаеш какви доводи да използваш, Сам.

— Чети, чети.

Щом се върна към сценария, с крайчеца на окото си тя забеляза, че нейният мениджър, Гейл Макарти, излезе на терасата. Гейл, стройна, приятна двадесет и осем годишна брюнетка, бе дошла в Холивуд преди седем години от девическия колеж в родното си градче Сичуит, разположено на юг от Бостън. Бе започнала като секретарка във фирма за мениджъри на кинозвезди, но способността ѝ да се справя с „трудни характери“ бе допринесла за бързото ѝ повишение. Ребека нае Гейл преди три години за личен мениджър. Макар да се различаваха като деня и нощта, двете се разбираха отлично.

Гейл погледна сценария.

— „Син огън“?

Ребека кимна разсеяно. Четеше все по-бързо, вълнението ѝ нарастваше.

— Наистина е добър — промърмори тя и прелисти. Едва прочела половината от страницата, потупа листа: — Точно това търсех. Сцената, в която Парадизи отива в моргата, за да види кмета. Нужна е голяма смелост.

Гейл се усмихна хитро на Сам, остави куп документи на масичката и прошепна, преди да се отправи обратно към къщата:

— Харесва ѝ, Господи, харесва ѝ!

Сам ѝ намигна.

След като набързо дочете сценария, Ребека го отпусна на коленете си — очите ѝ блесяха от вълнение.

— По дяволите, Сам, сценарият е великолепен! „Тони Парадизи“ е роля, която можеш да получиш веднъж в живота. Точно това е, което ми описа. Тази роля най-после ще докаже на всички, че съм актриса. Разбираш какво искам да кажа, нали, Сам?

— Разбирам, принцесо.

— И така, кога ще подпиша договора?

Сам се изкашля.

— Ами...

Ребека скочи от шезлонга. Грабна розовото копринено кимоно, праметнато на облегалката, и бързо го навлече.

— Сам, Мейсън ти е дал сценария, защото иска аз да изиграя ролята, права ли съм?

Ярка червенина плъзна над яката на екстравагантната риза на Сам. Той се поизправи в шезлонга.

— Той наистина е... заинтригуван.

— Заинтригуван? Заинтригуван... Какво означава това? И не ми пробутвай някое дълбокомъдрено обяснение, Сам. Казвай направо.

— Седни.

Тя остана права и нетърпеливо потропна.

— Сам...

— Ребека, когато прегледах сценария, реших, че олята е точно това, което търсиш. Поговорих с Мейсън. Казах му, че според мен ти си идеална за „Тони“.

— А той какво отговори?

— Всъщност... той... спомена, че е имал предвид Джил Мюър.

— Джил Мюър? За ролята на Тони? Защо не е предложил направо Джулия Робъртс?

— Ангажирана е — усмихна се Сам.

— Искаш да кажеш, че според Мейсън аз не съм подходяща за сериозна роля? Знаех си, че спечелването на онази тъпа награда „Най-сексапилната актриса на годината“ ще се отрази пагубно върху кариерата ми.

— Ребека, какво говориш? Предложенията за теб ваят едно след друго, затрупан съм от сценарии.

— Зная — направи гримаса тя. — Нали съм чела повечето от тях. Въпросът е защо изобщо ми показваш този проклет сценарий?

— Защото повече от година ми обясняваш, че исках нещо по-различно, което да ти даде възможност да се изявиш. А тази роля наистина ти предоставя възможност да разгърнеш таланта си.

— Но...

— Мейсън още не е подписал договор с Мюър. И както казах, той беше... заинтригуван, когато му споменах, че ти си идеалната актриса за тази роля.

— Заинтригуван... Струва ми се, че тъпчем на едно място, Сам. Стига си се преструвал! Казвай!

— Трябва да... да отидеш на пробни снимки.

Ребека премигна недоумяващо.

— На пробни снимки?! Той иска да правя пробни снимки?

Сам не възнамеряваше да й каже, че се бе наложило да убеждава Мейсън дори за пробните снимки. Тя щеше да получи припадък. Още по-лошо, щеше да изпадне в отчаяние.

— Зная, че от три години не ти се е налагало да правиш пробни снимки, но тази роля е доста по-различна от всичко, което си изиграла досега. Не се съмнявам, че ще се справиш, повярвай ми.

— Очевидно Мейсън се съмнява. Защо не ми кажеш истината, Сам? Той смята, че съм празноглава уличница, която изглежда чудесно разсъблечена, но...

— Не губи самообладание, Ребека.

Вместо да избухне, както очакваше Сам, тя изненадващо се наведе към своя импресарио и усмихвайки се язвително, рече:

— „Аз никога не излизам от кожата си, Нунън“.

„Нунън“? За момент Сам си помисли, че Ребека не е на себе си. Ала в същия миг си спомни, че Нунън е действащо лице в „Син огън“. И забележката на Ребека бе реплика от сценария.

Ребека трескаво размишляваше.

— Колко време имам?

— Мейсън все още не е завършил „Неприлични намерения“. Пробните снимки ще започнат най-рано след три седмици.

Ребека закрича напред-назад.

— Три седмици. Нямам много време.

— За какво? — нервно попита Сам.

— За проучвания. Трябва да вляза в амплоато на Тони. Трябва да разбера какво е да... — Ребека замълча, грабна сценария и заразгръща припряно страниците, докато намери каквото търсеше. — Да застанеш лице в лице с огнената стихия, да усетиш вкуса на пепелта, която е останала след нея, да издържиш на непоносимата горещина и задушливия дим...

— Звучи чудесно. — Гейл отново се бе появила на вратата на терасата.

— Не е достатъчно — въздъхна Ребека. — Трябва наистина да вляза в изгоряла до основи сграда, да усетя тежкия дим, да се опитам да открия откъде е започнал пожарът, какво го е причинило. Трябва да разбера как разсъждава и действа един инспектор по разследване на пожарите, какво чувства, какви са мотивите му. Трябва да узная какво е да преследваш истински подпалвач. Когато отида на пробните снимки след три седмици, аз трябва да бъда Тони Парадизи — съобразителен и невероятен способен инспектор.

— Ами... — започна Гейл.

— Какво? Да не познаваш някои от отдел по разследване на пожари? — стрелна я с поглед Ребека.

— Не съвсем. Имам братовчедка, която е...

— Пожарникар? Би било чудесно начало.

— Секретарка.

— Секретарка? О, Гейл...

— Тя е секретарка на един от шефовете на противопожарна служба. В Бостън.

— В Бостън, Ребека — повтори Сам.

— И какво от това? Аз обичам Бостън.

— Ти никога не си била в Бостън — отвърна импресариото. — Освен това, ако заминеш, ще отсъстваш по Коледа. А също и по Нова година. А приемът на Маркърс? Нима няма да дойдеш?

— Ще дойда. Ще се върна със самолет на тридесети. А за Коледа... Надявам се да видя истински сняг. Би било чудесно — рече тя и припряно се обърна към Гейл: — Побързай! Обади се на твоята братовчедка.

Гейл погледна Сам.

— Ребека, не мислиш ли, че е малко прекалено... — започна Сам.

— Искам тази роля, Сам! — Тя вдигна слушалката и я подаде на Гейл. — Хайде, обади се.

Зак Чапин пхна ръце в джобовете на дебелото си кожено яке и се приведе срещу вятъра, духащ откъм бостънското пристанище. Вървеше с леко накуцване, което обикновено не се забелязваше, освен когато беше студено и мускулите на левия му крак се схващаха. Влезе в изгорелия склад, все още изпълнен с дим и овъглени останки, спря до сивата стена, покрита с неприлични рисунки и надписи, заслони с длани огънчето на кибритената клечка и запали цигара.

Джо Кели, нисък, пълен, широкоплещест мъж, прехвърлил петдесетте, излезе от очукания олдсмобил, понесъл голяма метална кутия с уреди за вземане на проби за експертиза. Прекоси улицата и махна с ръка на партньора си. Зак се усмихна криво, закрепил цигарата в ъгълчето на устата си и отново пхна ръце в джобовете.

— Дяволски студ — промърмори той.

— Трябвало е да дойдеш преди няколко часа. Било е доста горещо — засмя се Джо Кели.

— Предпочитам слънчевия пясъчен карибски бряг.

Джо приятелски потупа партньора си по гърба.

— Не са те налегнали отново мисли да напускаш, нали?

Зак присви очи.

— Не и докато не хвана този подлец, който се забавлява, опожарявайки града, и ни превръща в посмешище.

— Не избързваш ли? Все още не знаем...

— Аз зная — мрачно рече Зак.

— Ново телефонно обаждане?

Зак кимна.

— Този път ми се обади вкъщи. Преди двайсет минути.

— И не е говорил достатъчно дълго, за да успееш да засечеш обаждането?

— Каза само да се полюбувам на последната му работа, изсмя се и затвори.

— Не можем да открием никаква логика в неговите налудничави действия — иронично подхвърли Джо. — Няма съмнение, че е луд. Но не мога да разбера защо винаги се обажда точно на теб. Макар че стана известен, откакто преди няколко месеца кметът се опита да закрие нашия отдел и ти се опълчи.

— Не мисля, че от кметството са се отказали — рече Зак. — От полицията все още настояват да поемат работата на нашия отдел. Няма да се примирят, докато убийствата, свързани с пожарите, не бъдат прехвърлени към тях. Затова залавянето на този проклет „факел“ е от голямо значение.

— Няма да ни е лесно.

— Лесно или не, ще пипна този мръсник.

Джо беше сигурен, че ако някой е в състояние да открие подпалвача, това е неговият партньор. Зак Чапин беше най-добрият в отдела. Житейски разочарования го бяха превърнали в заклет циник, но той проявяваше решителност и всеотдайност, когато бе необходимо. Освен това никой не можеше по-професионално от него да открие причините и да проследи как е избухнал даден пожар.

Зак обходи с поглед овъглените останки от помещението, служило за склад на компания за производство на играчки.

— Негодникът сигурно ще предизвика нов пожар точно преди Коледа.

— Ще развали празника — сухо рече Джо. — Като стана дума за Коледа, вие с Айлийн не сте се отказали да дойдете у нас, нали? Децата и Мили много ще се радват — той погледна Зак. — Да не сте скъсали с Айлийн? — връзките на Зак с жените не бяха много продължителни.

— Не, не сме скъсали.

— Мили ще приготви любимата ти печена гъска.

— О, печена! — усмихна се подигравателно Зак.

— Извинявай. Предвид обстоятелствата, не беше много уместно да споменавам за това.

— Кажи на Мили, че ще дойда. Айлийн смята да прекара коледа с родителите си в Милуоки.

Джо изгледа изпитателно колегата си.

— Айлийн заминава за празниците?

— Да, не виждам какво чудно има — натърти Зак. — Не сме сгодени — той не желаше да се обвързва. Един провален брак му беше достатъчен.

— Не се ядосвай, но там, където има дим, задължително има и огън — подхвърли добродушно Джо. — Айлийн е добро момиче. Дори Мили я харесва.

Зак смукна за последен път от цигарата, пусна я на земята, загаси я с крак и тръгна към изгорелия склад.

— Само че огънят е доста по-предсказуем от някои жени.

Кабинетът бе голям, облицован с махагон и пропит от аромата на скъп тютюн за лула. По стените висяха множество фотографии, на които се виждаха сериозни мъже в парадни униформи със златни звезди, видни политици в строги костюми, пожарникари в жълти непромокаеми мушамы, застанали пред лъснати до блясък червени пожарни. Два високи френски прозореца гледаха към улицата. Денят бе мрачен, студен и дъждовен. По клоните на дърветата се поклащаха ледени висулки. За момент Ребека с копнеж си спомни за топлото слънце на Малибу, но после насочи цялото си внимание към мъжа срещу нея.

— Много мило от ваша страна — промълви с приглушен чувствен глас, който ѝ бе спечелил толкова предани почитатели. За щастие, един от тези почитатели се оказа и Питър Фицджералд, шейсет и две годишният началник на противопожарната служба в Бостън.

Мъжът стана, заобиколи бюрото и приседна на плота.

— Поласкан съм, че сте избрали нас, госпожице Фокс. Вие сте любимата ми актриса.

Тя прие комплимента с усмивка.

— Наричайте ме Ребека.

Лицето му грейна.

— Ребека. С какво точно бих могъл да ви помогна, Ребека?

— Бихте могли да ми кажете кой е най-добрият инспектор по разследване на пожарите във вашия град.

— Лесен въпрос. Зак Чапин — без колебания отвърна Фицджералд. — Можеше да стане началник-отдел, ако беше малко по-сдържан. Макар че не мога да си представя Зак зад бюро. Той живее, храни се, диша в огъня.

Ребека кръстоса крака.

— Разкажете ми повече за Зак Чапин.

— Какво по-точно бихте искали да знаете за него? — плъзна поглед Фицджералд по дългите й стройни крака.

— Всичко.

Мъжът се усмихна.

— Ами... Чапин работи в отдела за разследване на пожари от седем години. Преди това беше пожарникар. Един от най-добрите. Когато се запознах с него, току-що бе завършил Академията.

— Чудесно. Би трябвало да го познавате добре.

— Не. Не бих казал. Не вярвам изобщо някой да го познава добре. Той е доста затворен, необщителен...

— Все пак сигурно има близък приятел.

— Може би партньорът му, Джо Кели. Бих казал, че с Кели са приятели, но все пак...

— Какво можете да ми кажете за Чапин? Поне за външността му — възраст, цвят на косата, височина... семейно положение?

— Да, с това бих могъл да се справя. — Фицджералд прекоси стаята, приближи до шкафа и извади досието на Закари Чапин. Седна на стола си зад бюрото, отвори папката и прелисти. — Възраст: трийсет и седем години; Височина: сто осемдесет и пет сантиметра; Коса: кестенява; Очи: кафяви... — той вдигна поглед към Ребека. — Красавец е дяволът!

— Женен ли е? — Ребека се надяваше Чапин да не е обвързан със семейство. Съпруга едва ли би приела спокойно мъжът ѝ да придружава холивудска сексбогиня за няколко седмици и да я осветлява по разните му там проблеми.

— Разведен е от три години — Фицджералд замислено вдигна поглед. — Мисля, че се казваше Шърли. Не, Черил. Хубаво момиче. Мълчаливо. Срещал съм я няколко пъти на бала на пожарникарите.

— Има ли деца?

Фицджералд прелисти досието.

— Няма. Ако не ме лъже паметта, Зак и Черил се разделиха точно преди пожара в „Дрейк“. — Срещнал въпросителния ѝ поглед, той продължи: — „Дрейк“ беше хотел в Саут Енд. Доста луксозен навремето. После западна, започнаха да дават стаите на час, вместо...

— Умишлен ли беше палежът?

Мъжът кимна.

— Когато Чапин пристигнал, пожарът все още не бил потушен. Зак забелязал младо момиче, останало в сградата и се втурнал да го спасява.

— Какво се случило.

— Стълбището се срутило под тях, докато излизали. Измъкнал я, но...

— Но?

— Тя почина. Беше петнайсетгодишна.

— Каква трагедия — прошепна Ребека. Изправи се и отиде до прозореца. Притисна длан в хладното стъкло.

— Винаги е мъчително, когато допуснеш някой да си отиде от този свят. А когато загине дете... — гласът на Фицджералд заглъхна за миг, после той продължи: — Чапин го преживя особено тежко. Обвиняваше себе си, макар че нито той, нито някой друг би могъл да направи нещо. Говореше, че ще напусне. По дяволите, не се е отказал да го стори.

Ребека се обърна.

— Все още ли се обвинява за смъртта ѝ?

— По-скоро не желае да приеме, че и на него може да му се случи да сгреша. Макар че Чапин е може би единственият инспектор, когото мога да квалифицирам като непогрешим — рече Фицджералд с усмивка. — Както казах, той е най-добрият в нашия град. Може би един от най-добрите в Щатите.

Ребека не го слушаше.

— Първо е загубил жена си, после момичето, което се е опитал да спаси... — промълви тя, втренчила немиждащ поглед към

оживената улица. — Трябва да е било твърде мъчително за него... — чувствителен мъж, помисли си тя. И силен, смел, решителен... Върху неговия характер би могла да изгради образа на Тони Парадизи.

— Да, наистина беше мъчително за него — обади се шефът на противопожарната служба. — И то не само емоционално, Зак не се измъкна невредим от пожара в „Дрейк“. Наложил се да остане няколко седмици в болница с обгарения втора степен и счупен крак.

Ребека се обърна.

— Успя ли да хване подпалвача?

— Вие как мислите? — усмихна се Фицджералд.

Зак Чапин седеше в кабинета на началника на противопожарната служба. Изражението му бе мрачно. Той изумено премести поглед от прекия си началник, главен инспектор Майк Колинс, седнал до него, към началника на противопожарната служба Питър Фицджералд, облегал се на стола зад огромното махагоново бюро.

— Шегувате се — рече Зак. Ала проблемът беше в това, че доколкото ги познаваше, и двамата не бяха шегаджии.

— Само за няколко седмици, Чапин — обади се Фицджералд.

— Няколко седмици?! Не мога да си позволя да загубя дори няколко часа. Разследвам сериозен случай.

Майк Колинс, строен, привлекателен, четирийсет и три годишен мъж, кимна едва забележимо към началника на противопожарната служба, после сложи ръка на рамото на Чапин.

— Зак, може би идеята да изоставиш случая за няколко седмици не е чак толкова лоша. Онзи мръсник е подхванал с теб странна игра. Непрестанно се стреми да те надхитри. Не мислиш ли, че започва да проявява... лично отношение към теб? Освен това като разбере, че си отстранен от случая, може да стане непредпазлив...

Зак беше бесен.

— Отстранен от случая? И дума да не става! А що се отнася до личното му отношение...

Колинс не посмя да срещне погледа на Зак.

— Вече съм прехвърлил Адамс към този случай. Той ще работи с Кели, докато вие с госпожица Фокс...

— Адамс няма да работи по моя случай — бе непреклонен Зак.
— Нека обучава актрисата.

— Тя помоли ти да поемеш обучението й, Чапин — намеси се Фицджералд. — Избра теб измежду всички.

Зак се изправи.

— Някаква си безмозъчна филмова звезда е решила да играе ролята на инспектор по разследване на пожарите и аз трябва да се чувствам поласкан, задето съм щастливият избраник, който ще я обучава?

Фицджералд го изгледа мрачно.

— Ребека Фокс не е безмозъчна филмова звезда, драги. Тя е умна, талантлива актриса, която се отнася толкова сериозно към работата си, колкото и ние към нашата.

— О, оставете ме на мира! Защо не вземе да прочете някоя книга?

— Зак... — започна Майк Колинс, по Фицджералд го спря с ръка.

— Това не е молба, Чапин — изтъкна началникът на противопожарната служба. — През следващите три седмици...

— Казахте две седмици.

— Две, три... Каква е разликата?

— Седем дни — сухо отсече Зак.

Колинс направи гримаса. По този начин неговият подчинен нямаше да спечели благоразположението на Фицджералд. Но всъщност Зак никога не бе демонстрирал изискани обноски.

— Както вече казах, Чапин — рече твърдо Фицджералд, — през следващите три седмици ще покажеш на госпожица Фокс всички аспекти на нашата работа. Разбира се, няма да я излагаш на опасност. Запознай я с някои от старите си случаи, заведи я в няколко опожарени сгради, които предварително си проверил и си се убедил, че не крият опасности. Не искаме да се случи нещо на Ребека...

— Ребека? — вдигна вежди Зак.

Фицджералд го изгледа хладно. Майк Колинс се сниши във фотьойла.

— Кое то ми напомня да ти кажа, че тя е тук инкогнито — свъси вежди Фицджералд. — Никой от отдела не трябва да знае, че е

актриса. Ще се казва Ребека Макбрайд. Иска да се отнасят към нея като към редови инспектор.

Зак се изсмя. Майк Колинс побърза да го избута от кабинета, преди Фицджералд да ги е уволнил и двамата.

ВТОРА ГЛАВА

Ребека го позна веднага щом той излезе от кабинета в малката мрачна приемна, където млада блондинка пишеше някакъв материал на машина. Ребека стана от неудобния, тапициран в зелено, стол, и тъй като той явно се колебаеше, се насочи към него с очарователна усмивка.

— Здравейте! Вие трябва да сте Зак Чапин. Аз съм Ребека... Макбрайд — пристъпи тя към него. — Тази година завърших... Академията — протегна ръка за поздрав.

Зак Чапин разбра, че е загазил в мига, в който я видя. Някои жени бяха прекалено привлекателни, за да им устои човек. Макар да бе направила всичко възможно, за да изглежда подходящо за „ролята“, Зак трябваше да признае пред себе си, че Ребека Фокс е изключително красива.

— Филмовата Академия — поправи я сухо той и погледна ръката ѝ, но не я пое. Беше умишлено груб, възнамеряваше да ѝ покаже, че изборът ѝ на учител не е удачен.

Ребека отпусна ръка, решена да не обръща внимание на лошите му обноски, и хвърли поглед към машинописката.

— Смятах, че началникът на противопожарната служба ви е споменал за желанието ми никой да не разбере коя съм всъщност — понижи глас тя. — В противен случай ще се вдигне много шум и никой няма да се отнася към мен като към инспектор. А аз наистина искам да се потопя в тази работа — тя се наведе към него. — Трябва ли да нося пистолет?

Зак я изгледа мрачно.

— Само питам — сви рамене Ребека.

Той се взря в косата ѝ, опъната назад и пристегната в плитка.

— Това перука ли е?

Ребека раздражено сви устни. Щеше да бъде по-трудно, отколкото бе предполагала.

— Не. Само промених цвета на косата си. Мислех, че прическата...

— А очилата?

Беше ги взела от реквизита на холивудското студио.

— Имате нещо против жени, които носят очила, така ли? — иронично подхвърли тя.

— Не и когато наистина се нуждаят от тях — той свали очилата, провери дали са с диоптър и ги захвърли на масичката, отрупана с полицейски бюлетини и списания. След това насочи вниманието си към облеклото ѝ, плъзна поглед по строгия сив костюм и бялата копринена блуза с жабо. Ребека за нищо на света не би облякла подобни безлични дрехи, ако не се налагаше да се представя за инспектор. Когато той завърши огледа си, тя го стрелна гневно с очи.

Красотата ѝ беше само един от проблемите. Много по-трудно щеше да се справи с упорития блясък в огромните ѝ кафяви очи. Нещо му подсказваше, че планът му да обясни на актрисата някои от аспектите на своята работа и бързо да я изпрати обратно в Холивуд, няма да успее.

— Утре ела с джинси. И фланелка. Работата е мръсна — той сведе очи към краката ѝ. Носеше обувки с ниски токове и все пак двамата бяха с почти еднакъв ръст. — И маратонки — Зак реши, че трябва да използва всяко предимство, което му се предостави.

И Ребека бе смутена от първата си среща със Закари Чапин. Макар да се бе подготвила, като бе разгледала множество снимки и бе прочела изрезки от вестници, прословутият инспектор ѝ направи изненадващо силно впечатление. Разтревожи я не суровата му мъжка красота. Беше работила с доста актьори, които бяха не по-малко привлекателни. Смути я безстрастния му поглед, необичайно предпазливото му поведение и решително стиснатите челюсти, когато я оглеждаше с ентузиазъм, колкото би проявил слепец в художествена галерия.

Е, добре, рече си тя. Свикнала си мъжете да се просват в краката ти в мига, в който те видят. Този очевидно е по-различен. Така ще бъде по-вълнуващо.

— Фланелка, джинси, маратонки — каза тя с преднамерено покорен тон. — Ти си шефът, Зак. Аз съм тук само за да вникна в същността на работата на инспектор по разследване на пожарите.

Искам да науча всичко, което правиш, как работиш, какви методи използваш. Искам да разбера какво те мотивира да действаш, какво те плаши, какво може да те трогне...

— Това ли е всичко?

— В общи линии, да — изчерви се Ребека.

— Да?! — сухо се изсмя той, взе коженото си яке от закачалката и се отправи към вратата. Махна на администратора, който му кимна.

Ребека грабна палтото си и забърза след него.

— Искам да те уверя, Зак, че няма да преча на работата ти по никакъв начин. Прочетох доста неща по въпроса. Научих жаргона, който използвате. Началникът на противопожарната служба ми обясни как разкривате „факлите“ или с други думи пироманите, или просто злосторниците.

Той спря на вратата и се обърна.

— Фицджералд по време на обяд ли те осведоми, или на вечеря?

Очите на Ребека гневно проблеснаха. Намекът бе недвусмислен.

— На вечеря. Чудесна вечеря в „Мейсън Клер“. Искаш ли да знаеш какво си поръчахме? Какво беше виното? Или повече те интересува какво правихме след вечерята?

— Не ме интересува ни най-малко — отвърна грубо той. — За разлика от теб, скъпа, аз си гледам моята работа.

— И партньора си Джо Кели ли наричаш „скъпи“? — язвително подхвърли тя.

— Не и ако иска да остане жив — дочу се от другата страна на вратата.

На Ребека ѝ се стори, че по страните на Зак Чапин изби лека червенина под двудневната брада, когато пълен мъж на средна възраст пристъпи в стаята. Джо Кели протегна ръка на Ребека и се представи.

Ребека с благодарност стисна дланта му. Е, поне един от отдела притежаваше обноски.

— Значи ти си новобранецът — рече сърдечно Джо. Той леко се намръщи и се взря в нея. — Някой да ти е казвал, че приличаш на... онази актриса... — той замълча и се обърна към партньора си. — Зак, как ѝ беше името?

Ребека затаи дъх. А си мислеше, че ще успее да ги заблуди.

— Никога не ходя на кино — сви рамене Зак.

Джо повторно се взря в Ребека. Прииска ѝ се да сложи отново очилата, които така нагло ѝ бе отнел.

— Сетих се — щракна с пръсти Джо. — Джулия Робъртс!

— Джулия... Робъртс? — Ребека успя да се усмихне. — Хм...

Джо намигна на Зак и се отправи към кабинета.

Изведнъж Зак реши нещо и без да я уведоми, излезе, но тя се втурна след него и го настигна в коридора с думите:

— И така, къде отиваме, партньоре?

Той я погледна и за първи път се усмихна. Ребека се обнадежди. За кратко обаче.

— Към мъжката тоалетна.

Тя остана облегната на стената на коридора, докато той излезе от тоалетната. Инспекторът дори не погледна към нея. Отправи се към стълбите. Тя стисна зъби и го последва.

Зак влезе в триетажната тухлена сграда, където се помещаваше седемдесет и втора противопожарна бригада. Във вътрешния двор до един от камионите около малка дървена маса бяха насядали четирима пожарникари и играеха карти. Изглеждаха уморени. Бяха покрити със сажди. Никой не вдигна поглед, когато Зак приближи. Докато не забелязаха Ребека.

— Хей, Зак! Кое е това момиче? Да не е новата ти партньорка? — провикна се Хофман, едър пожарникар с прошарена коса, облечен в джинси и провиснала памучна фланелка.

Най-младият от групата, О'Донъл, червенокос луничав ирландец, ѝ се усмихна широко.

— Казвал ли ти е някой, че приличаш на онази актриса...

— Джулия Робъртс — намеси се Гонзалес, мургав младеж с надупчено от шарка лице.

— Точно така — обади се и Бартели, едър тъмнокос мъжага, който носеше сребърен медальон с лика на Свети Кристофър.

Четиримата избухнаха в смях.

Ребека започна да подозира, че нещо не е наред. Не бяха необходими кой знае какви детективски способности, за да се досети, че е плъзнал слух за истинската ѝ самоличност. И се досещаше кой се е разприказвал. И сега момчетата от седемдесет и втора противопожарна бригада, както и партньорът на Зак, бяха решили да се повеселят за нейна сметка. Беше сигурна, че и целият отдел няма да

се откаже от забавлението. Е, поне можеше да изостави легендата и да престане да се облича като стара мома.

Закле се да не позволи на никого — и най-вече на Зак Чапин — да я надхитри и се усмихна прелъстително.

— Жалко, че не съм Джулия, бих могла да ви дам автограф.

— Тя и без това не е любимата ми актриса — ухили се червенокосият О'Донъл. — Нямам търпение да ми дадеш автограф. Особено ако го надраскаш върху плаката, на който си в онази черна нощница от „Похитителю мой, моя любов“.

— Нещо бъркаш, О'Донъл — обади се Зак. — Госпожица Макбрайд не е актриса. Тя е току-що произведена в чин офицер. Не бива да й даваме поводи да си вири носа, нали?

— В никакъв случай — рече Хофман.

— Точно така, Зак — подкрепи го Бартели и леко се изкашля.

— Както кажеш — побърза да добави О'Донъл.

— Забравил съм си очилата — Гонзалес започна да тупа джобовите си, преструвайки се, че ги търси.

Ребека не обърна внимание на забележките на пожарникарите. Трескаво се ровеше в паметта си да намери думите, с които да стресне малко този самодоволен тип Закари Чапин, който вече си въобразяваше, че е спечелил битката. Ако си мислеше, че като я направи за смях, ще я принуди да се откаже и да замине обратно за Холивуд, жестоко се лъжеше. Тя не беше от хората, които лесно се предават.

Без да обръща внимание на табелата „Пушенето забранено“, висеща на отсрещната стена, Зак запали цигара и придърпа свободния стол към масата. Обърна го с облегалката пред себе си и го възседна. Ребека се огледа. Не се виждаха други столове. О'Донъл, младежът, който очевидно бе запален киноман и неин почитател, понечи да се изправи, но в същия миг забеляза, както и всички останали около масата, че Зак предупредително поклати глава.

— Е, момчета, сещате ли се нещо, което сте пропуснали да ми кажете за изгорелия вчера сутринта склад?

Чули въпроса, четиримата пожарникари тутакси насочиха цялото си внимание към инспектора.

— Ще ти кажа нещо, Зак. В мига, в който пристигнах, си знаех, че мирише на палеж — обади се Хофман, ветеранът.

— Защо така реши? — попита Зак.

Ребека извади бележник и химикалка от чантата си и започна да записва, Зак многозначително извъртя очи.

— Първо, беше неделя сутрин — рече Хофман и приглади назад прошарената си коса. — Безлюдно място. Няма никой наоколо.

— Няма ли нощен пазач? — прекъсна го Ребека.

Всички погледи се насочиха към нея, после отново се върнаха към Зак. Той я погледна през рамо.

— Нощният пазач се обади, че е болен.

— Болен? Не е ли твърде подозрително?

Зак не обърна внимание на въпроса ѝ и продължи:

— Какво се е случило с противопожарната инсталация? Според доклада пръскачките, монтирани на тавана, не са се задействали.

— Остарели са. Вероятно е минало доста време, откакто са зареждани или проверявани за последен път — обади се Гонзалес.

Или „факела“ ги е повредил, преди да подпали склада.

— А не е ли възможно подпалвачът да е блокирал противопожарната инсталация — попита Ребека.

Е, добре, не е чак толкова безмозъчна, призна Зак наум.

— Някой да е усетил странни миризми? — обърна се той към пожарникарите.

Всички, с изключение на един, поклатиха глави. Зак и Ребека насочиха погледи към Бартели, който сякаш обмисляше нещо, докато въртеше между пръстите си медальона с образа на Свети Кристофър.

— Е? — нетърпеливо попита Ребека. Зак ѝ хвърли унищожителен поглед, но тя само се усмихна, довольна, че толкова бързо е навлязла в ролята.

— Усети ли нещо, Бартели? — Зак едва прикри собственото си нетърпение, и то не само по отношение на пожарникаря.

— Като че ли усетих някаква миризма — рече Бартели. — В задната част на сградата. Влязох оттам. Отначало бях с противогаз и, разбира се, не усетих нищо. Но щом овладяхме огъня, го свалих. Не мога да търпя тези гумени противогази.

— Значи усети миризмата, когато свали противогаза? — върна го към въпроса Зак.

— Помниш ли пожара в необитаемата жилищна сграда в Саут Енд в началото на седмицата? — Бартели се поколеба. — Онази, в

която открихме стария скитник.

— Да, спомням си — навъсено отвърна Зак. За този пожар „факела“ беше позвънил в кабинета му десетина минути, след като порутената стара сграда бе избухнала в пламъци. Скитникът, скрил се в мазето, е бил лишен от всякаква възможност да избяга. Това вече не беше палеж, а убийство.

За миг настъпи тишина. Ребека огледа насядалите около масата мъже. Изпита към тях не само уважение, а възхищение и съпричастност. Тези мъже всекидневно ставаха свидетели на трагедии и неописуеми ужаси. И по някакъв начин трябваше да привикнат към страшните гледки. Погледът ѝ се спря на Зак. Тя си спомни отново за момичето, което не бе успял да спаси при пожара в хотел „Дрейк“. Беше ужасно да си помислиш дори за случайно избухнал пожар, но да знаеш, че някой умишлено го е предизвикал и в него е загинал невинен човек — бе прекалено жестоко, за да можеш да го асимилираш. И все пак тя се бе озовала точно в центъра на събитията. Неочаквано и за самата нея, пристигането ѝ тук надхвърляше границите на обикновеното „проучване на ролята“.

— Усетих същата миризма там — продължи Бартели. — Или подобна.

— В докладите не се споменава нищо — тонът му бе рязък.

— Не бях сигурен — сви рамене Бартели. — А и никой друг не бе усетил нищо. Винаги съм имал прекалено чувствителен нос.

— И прекалено голям също — подхвърли О’Донъл.

Пожарникарите избухнаха в смях, но Зак дори не се усмихна. Ребека си записа: „Лишен от чувство за хумор.“

— Можеш ли да определиш каква беше миризмата? — Зак загаси цигарата.

— Приличаше на... амоняк. Не точно амоняк, но... нещо подобно.

Зак кимна и бавно се изправи.

— Благодаря, момчета — без да погледне към Ребека, той се отправи към изхода.

Тя се усмихна на пожарникарите, прибра бележника и химикалката в чантата и забърза след наставника си, като за първи път забеляза лекото му накуцване. Спомен от пожара в хотел „Дрейк“? Тя

отново изпита съчувствие към инспектора, въпреки враждебното му държание.

Ребека го настигна и го сграбчи за ръкава, тъкмо когато той се канеше да скочи в очукан червен форд, паркиран до тротоара.

— Сега къде отиваме? — вдигна ръка, преди той да отговори и рече: — Не, не ми казвай. В мъжката сауна.

Той като че ли леко се усмихна, когато отключи вратата откъм мястото до шофьора и я покани да се качи.

— Ягуарът ми е в сервиза — подхвърли шеговито.

Ребека леко подскочи, когато ръката му се плъзна под нея, преди да е седнала. Той измъкна кутия с книжни салфетки и подхвърли извинително:

— Имам алергия.

След като инспекторът се настани зад волана и запали нова цигара, тя попита:

— Мислиш ли, че Бартели наистина е усетил миризма на амоняк? Може ли да се предизвика пожар с амоняк? С амоняк ли работи „факела“?

— Откажи се — измърмори Зак и потегли, като скоро се включи в движението.

— В „Син огън“ подпалвачът предизвиква пожарите с киселинно вещество, извлечено от токсични отпадъци.

— Казах, откажи се.

— Но и двамата чухме...

— Ти не си чула нищо!

— Не разбирам...

— Чудесно. Продължавай в същия дух. Особено ако възнамеряваш отново да излизаш на срещи и вечери с началника на противопожарната служба.

— Не беше среща.

— Наречи го както искаш.

— Значи не искаш началникът на противопожарната служба да разбере, че си разпитвал пожарникарите. Защо? Нима не си вършеше работата?

— Няма ли край досадните ти въпроси?

— Освен ако... Не се бъркаш в работата на някой друг, нали, Зак?

— Този случай е мой. Разбра ли? С Джо работим по него повече от два месеца. Всяка седмица има пожар. А за последната вече станаха два. Подпалвачът става все по-нагъл и трябва на всяка цена да предугадим следващия му ход, преди да е започнал да оставя след себе си купчини трупове.

— Фицджералд те е отстранил от случая заради мен, нали? Защото е твърде опасно. Затова ти не беше особено... въодушевен от появата ми.

Той я погледна. В уморените му очи като че ли проблесна... изненада.

— Ти си била по-умна, отколкото предполагах — истински комплимент. Ребека леко се усмихна. — Но въпреки това си като камък на шията ми.

Усмивката ѝ угасна.

— Зак, аз съм на твоя страна. Та нали и аз това искам — да преследваме подпалвача.

— Аз преследвам подпалвача! Ние не правим нищо заедно.

— Така и ще кажа на началника на противопожарната служба. Той спомена, че ще се обади, за да провери как са тръгнали нещата.

Зак я изгледа гневно. Изнудване? Страхотно!

Ребека се загърна по-плътно в палтото си. Отоплението в колата не работеше, а от Зак лъхаше такъв хлад, че тръпки я побиваха.

— И така, ще отидем ли до склада? Имаш ли някакви други улики как е предизвикан пожарът? Понякога се налага да се ровиш в отломъците, за да откриеш отговора. Или поне Парадизи така прави.

— Парадизи? — Той се обърна към нея.

— Главната героиня в „Син огън“. Ще изградя образа ѝ въз основа на твоя характер.

Зак отегчено тръсна глава и насочи вниманието си към пътя.

— Добре, добре, зная, че е само филм. Но сценаристът е бивш пожарник. И е написал професионално сценария.

Зак не отговори.

— Толкова ли си разговорлив винаги или с мен е изключение?

Той рязко спря на светофара и погледна Ребека в очите.

— Изключение е.

— Решил си, че нищо няма да излезе, още преди да ме видиш?!
— поколеба се за миг, после рече тихо: — Би могъл поне да ми дадеш

ВЪЗМОЖНОСТ...

— Няма отървяване, нали? Ти си ме избрала, скъпа. Освен ако не искаш да промениш решението си...

Чувствените ѝ устни се извиха в предизвикателна усмивка.

— Не, Зак. Няма да променя решението си. Ти си точно такъв, какъвто се надявах да бъдеш. Дори надминаваш очакванията ми.

Зак промърмори нещо, но Ребека продължи да се усмихва.

Пътуваха петнайсет минути в мълчание, след което Зак спря пред невзрачна сграда от червени тухли в една тиха уличка в покрайнините на Бостън.

— Къде сме? — попита Ребека и любопитно се огледа.

— Пред моргата — отвори вратата Зак.

— Пред... моргата? — Ребека преглътна мъчително.

— Чакай тук — нареди той. — Ще огледам със съдебния патолог „въглена“, който момчетата са измъкнали изпод развалините в понеделник през нощта.

Ребека потрепери. „Въглен“... Беше го прочела в „Син огън“. Пожарникарски жаргон. Така наричаха жертвите, чиито трупове бяха обгорени като въглени. Но да четеш сценария беше едно...

Тя пое дълбоко въздух, за да си вдъхне смелост, отвори вратата и излезе. Настигна Зак точно пред голямата стъклена врата.

— Струва ми се, казах ти да чакаш в колата.

— Как ще наблюдавам работата ти, ако чакам в колата? Освен това в „Син огън“ има сцена, в която Тони Парадизи отива в моргата. Тя инстинктивно усеща...

— Благодаря. Ще почакам, докато излезе филмът.

— Нали не ходиш на кино?

— Ще направя изключение.

— Поласкана съм.

— Влизала ли си някога в морга? В истинска морга?

— Ами... не. Но нали всичко това е част от...

— Да, знай. От работата на инспектора по разследване на пожарите — той отвори вратата и с подигравателна галантност ѝ даде път. — Както желаш, скъпа.

— Би могъл да си спестиш любезностите — Ребека мина покрай него с пресилена смелост и влезе в моргата.

ТРЕТА ГЛАВА

Кабинетът на съдебния патолог съвсем не приличаше на морга. Беше слънчева, уютна, модерно обзаведена, стая А патологът, Чарли Фостър, се оказа едър, приветлив мъж на средна възраст с румени бузи и сърдечна усмивка. Когато Зак я представи като Ребека Макбрайд, негова временна помощничка, не последваха подмятания за Джулия Робъртс и груби шеги от страна на съдебния лекар. Ребека се поуспокои.

— Заповядайте — усмихна се Фостър, но изведнъж стана сериозен, щом отвори папката и вдигна голяма снимка. — Гадна работа. Дрехите на нещастника са напълно изгорели. Невъзможно е да намерим някакъв документ за самоличност.

Ребека усети, че ѝ се повдига, но когато Зак я погледна, се престори на заинтригувана.

— Можем ли да се доберем до нещо по зъбите? — обърна се Зак към лекаря.

— Няма зъби. Освен ако сте намерили нещо в развалините.

Зак и без това хранеше твърде слаба надежда, че могат да открият самоличността на загиналия. Той щеше да бъде погребан в безименен гроб като толкова други нещастни бездомници. И все пак смъртта му нямаше да бъде напълно безполезна, ако успееше да го отведе до подпалвача.

— Имам подозрения, че „факела“ предизвиква пожарите с нитрит — рече Зак. — Би било добре, ако успеем да открием някакви следи от веществото по тялото.

— Едва ли може да се говори за тяло — замислено каза Чарли.

Ребека преглътна мъчително.

— Ако имате време, бихме могли да слезем да огледаме трупа. Ще направя някои предварителни тестове — предложи патологът.

Двамата мъже станаха. Ребека усети странно безсилие. Зак ѝ се усмихна снизходително.

— Можеш да почакаш тук, скъпа.

— И дума да не става! — скочи тя.

Зак оцени както упоритостта, така и гордостта ѝ. Двамата имаха повече общи черти, отколкото му се искаше да признае.

В залата за аутопсии не проникваше слънчев лъч. Флуоресцентни лампи обливаха с бледа светлина облицованите с бели плочки стени и под. В огромното стерилно помещение имаше шест маси, три от които бяха празни. Безжизнените тела върху другите бяха покрити с бели чаршафи.

Стомахът на Ребека болезнено се сви от острия мирис на дезинфекционно вещество, изпълващ стаята. Младата жена улови погледа на Зак, който очевидно очакваше тя да се втурне навън, повръщайки, или да припадне. По дяволите, ще му покаже, че може да издържи.

Зак последна Фостър до масата, където лежеше неидентифицираният труп. Когато патологът посегна да вдигне чаршафа, Зак го задържа за китката. Почувствал се виновен, задето бе подтикнал Ребека да присъства на отвратителната гледка, той се обърна към нея.

— Слушай, малката. Няма да бъде никак приятно. Виждал съм доста инспектори, които пребледняват и припадат.

— Ще се справя.

Вече не трябваше да се доказва само пред Зак Чапин, но и пред себе си. Искаше да се вживее в ролята на инспектор по разследване на пожарите. И щеше да го направи. Каквото и да ѝ струваше!

Фостър чакаше разрешението да Зак да продължи.

Зак кимна.

Ребека се изпъна като струна.

Лицето ѝ наистина стана тебеширенобяло, когато чаршафът бе отстранен и тя видя ужасяващите останки, някога били човешко тяло. Коремът ѝ се преобърна.

Зак видя, че тя леко се олюля, но запази равновесие. Беше близо до нея и бе готов да я подхване, преди да се е строполила на пода.

— Добре ли сте? — попита Фостър, забелязал пепелявия цвят на лицето ѝ.

— Чудесно — прегракнало отвърна тя и проследи с ужасен поглед как патологът вдигна от подноса остър скалпел и отрязва парче

обгоряла кожа от бедрото на мъртвеца. Ребека пое дълбоко въздух и за своя изненада, а също и за изненада на Зак, успя да се задържи права.

Когато след няколко минути излязоха от залата за аутопсии, Зак бе разочарован. Първо, предварителните тестове на Фостър не показаха следи от нитрит по тялото. И второ, Ребека Фокс се бе оказала по-издръжлива, отколкото бе предполагал. Разбира се, бе забелязал, че ѝ струваше огромни усилия на волята, за да не избяга от моргата. Но все пак неволно изпита уважение към филмовата звезда. Не я бе излъгал, когато ѝ каза, че много от новобранците припаднат, когато за първи път ги заведат в моргата да видят „въглен“.

Излязоха от сградата и Ребека с облекчение вдиша студения декемврийски въздух.

— Гладна ли си? — попита весело Зак, щом се отправиха към колата.

Ребека не можеше и да помисли за храна. Но, не биваше да позволи на Зак да ѝ се присмее.

— Разбира се — рече тя с въодушевление, на което би завидяла дори Сара Бернар. — Какво обичат да обядват инспекторите по разследване на пожарите?

— Любимата ми закусвалня е съвсем наблизо — той заобиколи колата и се настани зад волана.

Закусвалня. Чудесно, няма що, мрачно помисли Ребека. Цигарен дим, мазна храна... Е, добре, тя ще си поръча салата. Без подправки. Сигурно няма да е чак толкова лошо.

Закусвалнята „Червеното крило“ напомняше по-скоро кутия за обувки, отколкото ресторант. Беше мрачна, правоъгълна постройка с метален покрив. Щом влязоха, Ребека усети миризмата на престояло кафе и гранясало олио. Дълъг, покрит с петна, кафеникав плот опасваше едната стена на помещението, а на другата бяха подредени малки сепарета, като всяко едно бе снабдено с джубокс. Дочуваше се кънтри музика.

Освен няколкото сервитьорки и готвача, Ребека и Зак бяха единствените посетители.

— Доста посещавано местенце — иронично подхвърли тя, щом се настаниха в сепарето един срещу друг.

— След два часа обикновено няма хора. Тук правят най-хубавите хамбургери в града — рече Зак и поръча два хамбургера с всички подправки на пълничката сервитьорка, която довършваше сандвича си на бара.

— Мислех си за салата... — започна Ребека.

— И дума да не става. Салатите тук не са за предпочитане — прекъсна я Зак. — Освен това смяташ ли, че Тони Паризи би яла салата?

— Парадизи — язвително го поправи тя.

Той се усмихна широко.

Ребека почувства как гърлото ѝ се спи. Не можеше да отрече, че усмивката му бе необикновено чаровна. Забеляза и леките бръчици около очите му. Може би все пак има чувство за хумор. Може би само трябва да го опознае. Но колко добре може да опознаеш човек за три седмици? Още повече, когато не го приемат с разтворени обятия.

Той се вгледа изпитателно в нея, но вместо да се почувства поласкана, тя изпита неудобство.

— Добре се справи.

Забележката на Зак не беше комплимент, но все пак бе повече, отколкото очакваше от него. Почувства нелепо задоволство. Погледна го и се усмихна дяволито.

— Успях да те измамя, нали?

Наистина го бе заблудила. И Зак не бе сигурен какво да мисли.

Сервитьорката приближи с две чаши вода. Зак ѝ се усмихна сияйно.

— Как си, малката? — весело попита той.

— Как бих могла да бъда, след като трябва да работя по две смени в тази дупка? — рече безизразно тя и се отдалечи.

— Чудесна храна, приятна обстановка, приятелски настроен персонал... — рече сухо Зак. — Но това място ще ти липсва, като си заминеш.

— Засега оставам.

— Това наистина е мръсна работа, Ребека.

Най-сетне произнесе името ѝ. Напредък.

— Заради моите почитатели трябва да изиграя ролята възможно най-добре, Зак. Не бих могла да го сторя, ако не вляза под кожата на героя — Зак извъртя очи към тавана. — Защо се тревожиш толкова? — в гласа ѝ се прокрадна раздразнение. — Няма да се намесвам по никакъв начин в разследването. И както сам призна, справих се чудесно в моргата. Нямам намерение да ти досаждам, Зак. Мога да се грижа за себе си. Имаш думата ми, че няма да се наложи да ме вдигаш от пода...

В същия миг сервитьорката донесе сандвичите, отрупани с гъби, сирене, лук и бекон. На Ребека ѝ прилоша само от миризмата. С отвращение проследи как Зак придърпа сандвича, повдигна хлебчето и взе пластмасовото шише с кетчуп. Стисна го и червения сос обля препеченото месо.

Ребека бе поразена от гледката. Обгореното тяло в моргата изплува пред очите ѝ. Тих стон се откъсна от устните ѝ, стаята се завъртя около нея и всичко потъна в мрак...

Дойде на себе си, когато Зак рязко спря колата пред хотел „Херитидж“ на Нюбъри Стрийт. Ребека се огледа, загубила ориентация.

— Какво се случи?

— Вдигнах те от пода на закусвалнята — отвърна той, когато портиерът се спусна да отвори вратата. — Жалко, че не всички инспектори живеят в подобни луксозни хотелчета.

— Как разбра къде съм отседнала? — изглежда го остро тя.

Той ѝ подаде ключа, който бе намерил в чантата ѝ.

— Инспекторите разследват, не се шегуват. Заради моите почитатели трябва да поддържам формата си — подхвърли той подигравателно.

Тя грабна ключа от ръката му и щом портиерът отвори вратата изхвърча навън.

— Това е само първи рунд, Чапин!

— Не бих казал. Предвид обстоятелствата и измъкването ти изпод масата, бих го нарекъл нокаут.

Гейл четеше купчина факсове в луксозния апартамент на актрисата, когато Ребека влетя през вратата.

— Този човек е непоносим. Нокаут! О, с какво удоволствие бих го нокаутирала! Той не знае с кого си има работа. Достатъчно е да си поговоря приятелски с началника на противопожарната служба и този варварин ще пълзи на колене пред мен и ще моли за прошка.

Гейл почака, докато Ребека замълча, за да си поеме дъх и рече:

— Както разбирам, с Чапин не сте си допаднали. Пребледняла си. Какво се случи?

Ребека въздъхна и се отпусна на стола.

— Припаднах.

— Припаднала си?!

— Ако не беше взел кетчупа...

— Кетчуп?

— Поля с него целия си хамбургер!

Гейл продължаваше да недоумява.

— Припаднала си, защото е сложил кетчуп на хамбургера си?!

— Беше толкова ужасно, Гейл! Потресаващо.

— Не прекаляваш ли с това вегетарианство? — внимателно я изгледа Гейл.

— Нещастник... — промълви Ребека.

— Чапин ли? — Объркването на Гейл нарастваше.

— Той го направи умишлено. За да ме накара да се откажа.

— Може би просто обича хамбургери.

— Не говоря за хамбургерите — раздразнено рече Ребека. — Говоря за обгорялото тяло в моргата. Той смяташе, че няма да издържа гледката. Но аз му доказах, че мога да се справя. — Тя стисна устни. — Докато той не поръча проклетия хамбургер.

Гейл се отправи към вградения бар.

— Мисля, че имаш нужда от едно питие.

— Толкова е сигурен, че ще успее да ме обезсърчи. Смята, че съм разглезена, слабохарактерна принцеса, която ще се откаже при най-малката трудност. Първо реши да ме уплаши с новината, че е по следите на луд подпалвач. После ме заведе в моргата, за да...

Гейл спря да налива коняка в кристалната чаша.

— Почакай. Какъв луд подпалвач?

— Чапин е по петите на „факел“, който опожарява по една сграда всяка седмица. Но през последната седмица е предизвикал два пожара. При единия е загинал стар бездомник.

— Това е ужасно!

— На мен ли го казваш. Видях го в моргата.

Гейл отпи глътка от коняка, наля още и подаде чашата на Ребека.

— Чапин разбра от Бартели...

— Кой е Бартели? — Гейл наля коняк и за себе си.

— Пожарникар. Усетил е странна миризма, когато е гасил огъня. Чапин смята, че може да е нитрит. Фостър направи предварителни тестове, но засега...

— Кой е Фостър?

— Съдебният патолог. Знаеш ли, Гейл, когато не ми се повдига и не съм съсредоточена единствено да не припадна, е много вълнуващо. Голяма част от „Син огън“ е точно копие на истинския живот. Имам невероятен късмет.

Гейл остави чашата си и хвана Ребека за раменете.

— Късмет ли? Ребека, помисли малко. Казваш, че Чапин е по следите на луд подпалвач, а ти играеш ролята на негов сътрудник. Даваш ли си сметка, че може да се окаже опасно?

— Не играя никаква роля, Гейл. Да, наистина, опасно е. Точно затова е толкова... вълнуващо, толкова... истинско. Удава ми се възможност да живея, да дишам, да погълна ролята — тя се усмихна.

— Е, може би не точно да я погълна — огледа разкошния си апартамент. — Но що се отнася до жилището, трябва да призная, че Зак е прав. Мисля обаче, че лесно ще се справя с проблема.

Щом долови нарастващото вълнение в гласа на Ребека, Гейл се обезпокои. Съмняваше се, че Ребека си дава сметка, в какво се забърква.

Ребека допи коняка и рече замислено:

— Ще ти кажа още нещо, Гейл. Чапин може да е твърдоглав и упорит, но не гони слава. Нито се опитва да докаже, че е издръжлив и смел. Носи го в себе си. Макар да не мога да го понасям, трябва да призная, че той събуди любопитството ми.

Гейл се усмихна. Интуитивно се досещаше, че Зак не е събудил у Ребека единствено любопитство.

Барът на О'Мели се намираше близо до сградата, където се помещаваше отделът за разследване на пожарите, и инспекторите и пожарникарите от седемдесет и втора бригада често се отбиваха там.

Помещението тънеше в полумрак. Повечето от флуоресцентните лампи бяха изгорели, още когато Зак влезе тук за първи път. За него барът бе по-скоро място за разтоварване, идеално място, където би могъл да отдъхне в сегашното си състояние — чувстваше се като обтегната пружина.

Барът бе почти празен. Беше твърде рано за пожарникарите. Те идваха само между смените. Няколко от постоянните посетители седяха на бара. Ханк, дневният барман — мургав мъж на средна възраст, с нос като клюн — се усмихна широко на Зак.

— Вярно ли е, че развеждаш наоколо страхотна актриса от големия екран?

Зак направи гримаса, съжалявайки, че е разкрил самоличността на Ребека. Надяваше се, че по този начин, ще я накара да се откаже. Вместо това си докара по-големи неприятности.

— Най-досадната, може би — промърмори той. — Дай ми една бира.

— Мислиш ли, че ще можеш да ми вземеш автограф? — попита Ханк и му подаде чашата. — Нека напише нещо като „На Ханк, любовта на моя живот...“

— Разбира се, разбира се — разсеяно отвърна Зак, забелязал познато лице в едно от сепаретата. Взе чашата си и се отправи към партньора си.

Джо Кели пиеше втората си бира, когато Зак се настани срещу него.

— Изглеждаш точно толкова изморен, колкото аз се чувствам — рече той.

— Един ден с Адамс и вече ме критикува — оплака се Джо. — Всичко трябва да е по правилата. Знаеш ли, че той може да цитира цели глави от правилника. Трябва да е бил отличник в неделното училище.

— Да не мислиш, че само ти си зле — отвърна Зак. — Готов съм да се разменим, когато пожелаеш.

Джо го изгледа недоверчиво.

— Ребека е красива, приятно е да я гледа човек. А и се обзалагам, че мирише по-добре. Някога да си подушвал одеколона, с който се полива Адамс?

— Поне не се е налагало да събираш Адамс от пода.

— Припадна по теб? Или ти я нокаутира?

— Много смешно.

— Защо не се смееш тогава — ухили се Джо.

— Може никога вече да не се усмихна — рече мрачно Зак.

Джо остави чашата на масата и се наведе към Зак.

— Хайде, разправяй! Как се чувства човек, когато се разхожда насам-натам с красива филмова звезда?

Зак присви очи.

— По дяволите! — той отпи голяма глътка от бирата и махна на минаващата сервитюрка да му донесе чисто уиски.

Джо го изгледа загрижено.

— Отдавна не си пил концентрат — почти три години, ако трябваше да бъде точен.

След развода и пожара в хотел „Дрейк“ Зак бе започнал да пие. Именно Джо най-сетне го убеди, че по този начин няма да разреши проблемите си.

Зак въздъхна, сепнат от спомена за алкохолното опиянение, в което бе изпадал понякога. Отказа поръчката на уискито и уморено погледна партньора си.

— Това е лудост. Какво прави тя тук? И как, по дяволите, се оказах избран за ролята на бавачка?

— Ти си най-добрият — ухили се Джо.

— Няколко часа с нея и съм смазан. В какво ли състояние ще съм след три седмици?

— Едно ще ти кажа. Тя се появи в най-неподходящия момент. Между другото, Колинс иска да ти напомня, че за всякакви по-нататъшни разговори с „факела“ трябва да уведомяваш или мен, или Адамс.

— Адамс е вън от играта — изръмжа Зак. — Случаят е мой, Джо. С теб все още сме екип.

— Но...

— Само няма да работим официално заедно, това е всичко — Зак отмести чашата си, запали цигара и накратко разказа на партньора си

за разговора с пожарникарите и посещението в моргата.

Джо замислено прокара палец по устните си.

— Значи амилнитрит или етилнитрит, така ли?

— Тестовете на Фостър не показаха нищо, но ми се иска да огледам още веднъж сградите и да взема нови проби.

— А новият ти партньор?

— Тя не ми е партньор, тя е досадна лепка.

Джо се ухили.

— Моята Мили е луда по нея. Гледала е всичките ѝ филми. Беше във възторг от последния — „Похитителю мой, моя любов“ — червенина плъзна по врата на Джо. — Трябва да призная, че аз също го харесах. Обикновено не си падам по такива филми. Нали ме познаваш. Дай ми карате, кунгфу или Шварценегер и съм доволен. Ще ти кажа едно за нашата хубавица. Тя наистина може да играе. И изглежда дяволски съблазнителна на екрана.

Зак слушаше намръщен.

— Свърши ли? Може би и ти ще поискаш снимка с автограф „На Джо с любов...“?

— Аз не искам, но Мили би се зарадвала на снимка с автограф. Без посвещение, разбира се...

Зак смаяно поклати глава.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва с мен!

— Всъщност Мили се надява да се запознае с нея. Децата също — Джо се поколеба. — Мили... предложи... Тъй като Айлийн няма да бъде тук за Коледа... Ти би могъл...

Зак рязко вдигна глава и гневно го стрелна с поглед.

— Какво бих могъл? Да я доведа на вечеря на Коледа? Не си го и помисляй дори! Не ми ли стига, че се е лепнала за мен по време на работа? Да не мислиш, че горя от желание да прекарвам и свободното си време с нея?

— Успокой се. Знаеш, че повечето от момчетата биха дали всичко за един-единствен поглед на сексапилна филмова звезда като Ребека Фокс. А ти се оплакваш.

— Е, аз не съм поклонник на звездите. Какво мога да направя?

— Ами забрави, че е звезда тогава. Нали и тя така иска.

— И обикновено постига това, което иска — раздразнението в гласа му беше неприкрито.

— Вярно е — замислено рече Джо и се усмихна на партньора си.
— На твоето място бих внимавал да не реши, че иска мен.

— Тя вече ме има.

— Нямам предвид в професионално отношение — очите на Джо закачливо проблеснаха.

— Чудесно — изсмя се сухо Зак. — Като в рая.

Беше почти четири следобед, когато Зак си тръгна от бара на О'Мели. Постоя няколко минути на улицата, докато хладният здрач се спускаше на града. Чудеше се дали да се върне в офиса и да прегледа натрупаните на бюрото му доклади, или да си купи сандвич и да се прибере вкъщи. Стомахът му напомни, че не е обядвал. Ребека бе припаднала точно когато се канеше да отхапе от апетитния хамбургер.

Припомнил си инцидента, той отново почувства обезпокояващата тръпка, която го бе разтърсила, докато я носеше към колата. За няколко мига го обзе толкова силно желание, че успя да го потисне само с неимоверни усилия на волята.

Зак прекоси улицата и се отправи към закусвалнята да си вземе сандвич. Реши да не се отбива в офиса, а да се прибере вкъщи. Главата му болезнено пулсираше. Реши, че е заради бирата. Ала докато стигне до магазина, обвини Ребека за главоболието си. Това отново насочи мислите му към нея. Испита раздразнение. Ако възнамеряваше да си губи времето в мисли за жени, би трябвало да мисли за Айлийн. Чаровната, привлекателна, скромна Айлийн. Тя дори харесваше любимия му баскетболен отбор — „Селтикс“. Айлийн беше точно за него. Защо тогава от ума му не излизаше сатенено меката кожа на Ребека, прекрасното ѝ тяло, което бе държал в прегръдките си...

Лицето му помръкна. Трябваше да се отърси от мислите си за актрисата. Може би сандвичът ще помогне. Надяваше се тази вечер по телевизията да има баскетболен мач. Забравяше всички свои проблеми, когато играеше любимият му отбор.

За беда, закусвалнята, към която се бе насочил, се оказа точно до малка видеотека. Зак изстена. На витрината, в естествена големина му се усмихваше прочутата актриса. С големи червени букви най-отгоре бе написано: „Влудяващо страстна“. В долната част на плаката, също с червено беше добавено: „Похитителю мой, моя любов с участието на чувствената, неустойчива Ребека Фокс.“

Ала не надписите привлякоха вниманието на Зак.

Съблазнителната филмова звезда се бе изтегнала предизвикателно на огромно легло. Бе облечена в ефирна черна нощница, ръцете ѝ бяха вдигнати над главата, привързани с бял копринен шал към таблата. Ала тя не изглеждаше обезпокоена. Изглеждаше съблазнителна, сексапилна... неустоима. Мъжка фигура се виждаше до вратата. Актьорът бе вперил поглед в Ребека. По същия начин се бе втренчил в нея и Зак.

Температурата вероятно беше под нулата, но застанал пред витрината, Зак изведнъж почувства, че по челото му избиват капчици пот. Опитва се да прогони страстните картини, които рисуваха във въображението му. Наруга се наум заради слабостта си.

За миг се изкуши да се върне в бара на О'Мели и да изпие едно уиски. Но не се върна. Не отиде и до закусвалнята да хапне сандвич. Сякаш воден от сила, на която не бе способен да се противопостави, той влезе във видеотека и взе копие на „Похитителю мой, моя любов“.

Тъмно е, прекалено тъмно, за да се вижда ясно. Бавно, слаба светлина залива стаята. Спалня. Ефирна черна нощница лежи захвърлена на пода до мъжка риза и джинси. Две голи тела — на мъж и жена — са преплетени в страдна прегръдка на широкото легло. Картината се отразява в огледалата по стените и на тавана. Красиви тела — мускулите на мъжа са като изваяни; сатенената кожа на жената леко проблясва. Чува се нежна музика от „Вълшебната флейта“ на Моцарт. Тих стон...

Мъжът притиска с тяло жената. Тя се извива. Китките ѝ са вързани към таблата на леглото с копринен шал. Очите ѝ са затворени, лицето — изопнато. Не от болка — от страст. Тя се притиска към него, отмята глава назад.

Той обхваща с длани главата ѝ, жадно, грубо впива устни в нейните. Тялото ѝ се извива под неговото, страстта ѝ не отстъпва по сила на желанието, обзело мъжа. Когато той леко се отдръпва, устните ѝ докосват рамото му. Зъбите ѝ се впиват в плътта. Той леко трепва и отново я целува. Още по-пламенно.

— Трябва ли да те освободя? — промърморва мъжът.

— Да — отвръща тя с дрезгав глас.

— Защо?

— Защото няма да си тръгна.

В продължение на няколко мига двамата не откъсват погледи един от друг.

— Ами ако поискам да си тръгнеш?

Тя се усмихва предизвикателно.

— Ще го направиш ли?

— Да — миг мълчание. — Не! — отново миг мълчание. — Ти ще си тръгнеш. Независимо дали искам, или не. Независимо дали ти искаш, или не.

Сянка преминава по красивото ѝ лице.

— Тогава не ме освобождавай.

Той я притиска към себе си. Погледите им се срещат. Очите им горят. Целуват се жадно. Китките ѝ се изопват, тялото ѝ се извива в дъга. Той гали пицните ѝ гърди...

Телата им се преплитат, плътно притиснати едно в друго, ръцете му обхващат бедрата ѝ. Двамата се изпиват с очи. От устните ѝ се откъсва тих стон.

Музиката се усилва...

Пръстите на Зак трепереха, когато изключи видеото. Отпусна се назад на дивана, дишаше учестено. По челото му бяха избили капчици пот. Гневно се взря в екрана, който светеше в светлосиньо и се опита да потисне възбудата, обхванала тялото му. Трябваше да проследи баскетболния мач. Или да се занимава с каквото и да било друго, но не и да гледа скучния филм с „чувствената, неустоима Ребека Фокс“.

Как ще я погледне утре? Чувстваше се като воайор. Е, добре, това беше само филм. И сексът бе имитация. Дори не допускаше друга възможност. И все пак Ребека беше гола. Това бяха нейните пълни пищни гърди. Перлената ѝ кожа, стройните бедра... Той си я представи излегната — но не в онова огромно легло — а в собственото му легло. До него. Ръцете ѝ са вдигнати над главата, но не са привързани с шал. Искаше да почувства как ръцете ѝ го обгръщат, галят тялото му, докато той прониква в нея...

Тя беше толкова красива. Беше си го помислил, още когато я видя за първи път — прекалено красива, за да може да ѝ устои.

Той прекара език по пресъхналите си устни. Стомахът го присви. Едва сега си спомни, че така и не си купи сандвич. В хладилника имаше само парче сирене и няколко кутийки бира.

Бирата го изкушаваше. И то много.

Погледът му падна на празната кутия от видеокасетата, на която имаше снимка — миниатюрно копие на плаката. Тя изглеждаше още по-съблазнителна на екрана. И още по-неустоима в живота, дори в онези дрехи, с които искаше да остане инкогнито. Той захвърли кутията в ъгъла.

Запали последната си цигара и всмукна дълбоко, пръстите му нервно смачкаха празния пакет. Реши да излезе от апартамента, да си купи нов пакет цигари и да се отбие в един тих италиански ресторант в Норт Енд, където можеше да хапне пълна чиния спагети с пикантен сос.

Той щракна с пръсти. Или още по-добре да се обади на Айлийн и да я покани на вечеря? Приятната, непосредствена Айлийн. Е, техните любовни нощи нямаха нищо общо със сцената, която току-що бе видял в този глупав филм. По дяволите, но това беше фантазия. Магията на киното. Подходящо осветление, подходяща музика, подходящ режисьор, който изцяло контролира снимачната работа.

Мислите му блуждаеха. Как ли изглежда тя, когато наистина се люби? Дали е толкова чувствена и страстна? Или е още по-пламенна?

Изруга. Би трябвало да мисли за Айлийн, а не за сексапилната филмова богиня Ребека Фокс. Той вдигна телефона и започна да набира номера на Айлийн.

След третата цифра ръката му внезапно застина и той се намръщи. Какви бяха последните четири цифри, по дяволите? 7624? 7426? 7246?

Затвори слушалката. И без това не беше в настроение да вечеря с приятелката си. Щеше само да ѝ досажда. Беше прекалено изнервен. Прекалено ядосан. Прекалено възбуден. Не че Айлийн би отказала да се любят. Истината беше, че не желаше Айлийн.

Той грабна якето си и гневно излезе от апартамента.

Екранът на телевизора все още светеше в бледосиньо, когато вратата се затръшна след него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ребека събираше багажа си под неодобрителния поглед на Гейл.

— Не разбирам — говореше Гейл. — Защо трябва толкова да се вживяваш в ролята на истински инспектор, че чак да се изнасяш от луксозния си хотелски апартамент?

— Само помисли — весело каза Ребека. — Ще можеш да разполагаш с целия апартамент за уикенда. Би могла дори да поканиш семейството си тук на коледно парти.

— Представям си как мама, татко, брат ми Теди и останалите от тайфата пристигат в „Херитидж“ за коледна веселба — рече подигравателно Гейл. — Вероятно никога не са стъпвали на Нюбъри Стрийт. Те са обикновени хора.

Ребека се усмихна замислено.

— Обикновени хора... Именно — тя приглади косата си, все още влажна след взетия душ. Кестенявата боя се бе поизмила и Ребека реши да не я подновява.

— Ти не ме слушаш, Ребека. По-важното е, че...

— Слушай, случайно да си взела със себе си някоя стара фланелка?

Гейл многозначително вдигна очи към тавана.

— Да, да, зная — побърза да продължи Ребека. — Би ли отишла да ми купиш някои неща, докато си приготвя багажа?

— Какви неща? — с подозрение попита Гейл.

— Фланелка, джинси, маратонки. Знаеш размера ми. Може би наблизо има магазин за употребявани дрехи. Не ми се иска всичко да изглежда съвсем ново.

— Ребека...

Телефонът иззвъня. Гейл вдигна слушалката, поклати глава и я подаде на твърдоглавата си шефка.

— Началникът на противопожарната служба — обяви тя.

Ребека се усмихна и грабна слушалката.

— Здравей, Пит! — жизнерадостно изчурулика тя. — Колко мило от твоя страна, че се обаждаш. Успя ли да уредиш нещо? — докато слушаше, тя намигна на Гейл. — Прекрасно! — без да сваля очи от нея, тя кимна към вратата. — Не, няма никакви проблеми за тази вечер. Сигурен ли си? Пит, не мога да ти обясня...

Гейл неохотно навлече палтото си и излезе, без да дочака края на разговора с началника на противопожарната служба.

Той стоеше в сянката на необитаема тухлена къща, явно подготвена за ремонт, без да обръща внимание на студентите снежинки, които се сипеха върху тъмносиния му шлифер. Вдигна яка и нахлупи още по-ниско черната си плетена шапка. Не защото му беше студено, а за да не го разпознае някой в сянката.

От бара на ъгъла излезе жена, залитна и се подпря на стената. Явно беше пияна, но не изглеждаше зле. На около трийсет и пет или четирийсет години. Може би проститутка. Или самотна медицинска сестра, или секретарка с твърде много свободно време. В друга вечер би се отправил към нея и би поставил въпроса без заобикалки — така и не се научи да омайва жените с комплименти. Ала щеше да използва любимата си лъжа. Щеше да ѝ каже, че е пожарник. Жените в повечето случаи бяха луди по огнеборците. Слаба усмивка се появи на изпитото му жълтеникаво лице.

Вратата на пететажната сграда се отвори и той на часа забрави пияната жена. Усмивката му трепна, очите му злоецо се присвиха, когато видя Зак Чапин да излиза на улицата.

Накъде, по дяволите, се е запътил? Да посети приятелката си в Бикън Хил? Може би ще остане в дома ѝ през нощта? Ръката му се плъзна в джоба на шлифера и пръстите му стиснаха трескаво запалката с монограм. Почувства топлина да се разлива по тялото му, подуши огъня. Неудовлетвореност изпълни гърдите му. Трябва да бъде търпелив. Чувстваше, че тази вечер ще има късмет. Може би Чапин ще се върне скоро.

Той проследи с поглед очукания форд, чиито фарове осветиха за миг пияната жена, точно преди тя да завие зад ъгъла. За минута-две той се поколеба дали да не я последва. Двамата биха могли да прекарат

една гореща нощ. Но тази топлина не би могла да го задоволи, за тази вечер той бе предвидил друг вид горещи забавления.

Тъкмо измъкна от вътрешния джоб на шлифера половинлитрова бутилка водка, когато пред сградата, в която живееше Чапин, спря такси. Млада жена слезе от колата, поколеба се за миг на тротоара и вдигна очи нагоре. Уличната лампа я освети и той успя да я огледа. Беше истинска красавица. Носеше плътно прилепнали джинси и зелено яке. Беше без шапка и разкошната ѝ червеникавокестенява коса падаше на непокорни вълни по раменете. Червенокосите бяха негова слабост.

Коя ли беше тя? Нов наемател? Едва ли, твърде колебливо приближаваше към сградата. Може би идваше при някого. Предположението му се потвърди, когато тя се наведе към табелките на домофоните, за да прочете имената на наемателите. Той се запита дали не е високоплатена проститутка. Едва ли можеше да си позволи нейните услуги. Ала не можеше да отрече, че е доста съблазнителна. Може би ще приеме чек. Той се ухили.

След минута прекоси улицата, нетърпелив да я огледа по-добре. През стъклената врата видя, че тя натисна един от звънциите. Измина почти минута. Никой не се обади по домофона. Тя опита отново. Никакъв отговор. Когато непознатата хвърли един поглед към улицата, той се обърна с гръб и се престори, че чака такси.

Очакваше тя да излезе. Почака минута-две, но жената не се появи и той отново се обърна към сградата. Тя разговаряше с нисък пълен мъж, в когото той разпозна домоуправителя на сградата. След миг облеченият в работен гащеризон домоуправител я покани да влезе с галантен жест, сякаш тя бе кралска особа.

Той прекоси улицата и отново потъна в сянката. Вдигна поглед към ъгловия прозорец на четвъртия етаж, откъдето струеше синкава светлина, може би от пуснат телевизор. Когато лампата именно в тази стая светна, той подскочи.

Значи Чапин изневеряваше на приятелката си с тази съблазнителна непозната! Сега вече бе сигурен, че Зак ще се върне скоро.

Управителят отключи апартамента на Зак и топло се усмихна на Ребека. Кръглото му лице сияеше.

— А никога не е казвал и дума. Нито думичка. Колко ли ще бъде изненадана жена ми, като ѝ кажа, че един от наемателите е братовчед на най-голямата звезда в Холивуд. Ще припадне, като чуе. Казвам ви, ще припадне...

Ребека му отправи съучастнически поглед.

— Аз съм тук... инкогнито, Гас. Знаеш колко са досадни фотографите. Братовчед ми е твърде затворен. Няма да му бъде приятно, ако наоколо започнат да се тълпят журналисти.

— Разбирам, госпожице Фокс. Напълно ви разбирам. Мога да гарантирам за моята Хариет. Тя не е клюкарка. От нас няма да излезе и дума.

— Благодаря, Гас. Кажи на Хариет, че ще се отбия у вас, преди да си тръгна, за да се запозная с нея.

Управителят зяпна, загубил дар слово. Ребека се усмихна и затвори вратата, запали лампата и остави куфара си на пода.

Е, значи така изглежда жилището на истински инспектор по разследване на пожарите, помисли си тя и обходи с поглед малката, но изненадващо чиста и подредена, всекидневна. Погледът ѝ бе привлечен от включения телевизор, поставен върху ниско шкафче. Синкавият екран потрепваше. Видя, че видеомагнетофонът под него също е включен. Насочи се натам и настъпи празна кутия от видеокасета.

Вдигна я и широка усмивка се плъзна по устните ѝ, когато видя заглавието на филма. Значи Зак Чапин не ходеше на кино. Чакаше филмът да се появи на видеокасета.

Тя извади касетата от видеомагнетофона, прибра я в кутията и се запита какво ли е мнението му за филма, който критиците бяха определили като най-еротичния и най-вълнуващ неин филм досега.

Ребека съблече якето и продължи огледа си. Удобен диван, тапициран с дебел вълнен плат в синьо и кафяво, фотьойл, малки масички от двете страни на дивана — върху едната бе поставена настолна лампа, върху другата — телефонен секретар. По-голяма маса заемаше центъра на стаята, а подът бе покрит с дебел мъхест килим. Нямаше прах. Подредено и чисто. Ребека бе силно изненадана. Бе очаквала безпорядък, паяжини, разхвърляни списания „Плейбой“ по

пода — създадената от филмите представа за жилището на неженен мъж.

Ребека влезе в тясната кухня и остави якето си на стола с висока облегалка до вратата. Имаше още един, съвсем същия до масата. Както и всекидневната, кухнята беше чиста и подредена. Умивалникът не бе препълнен с мръсни чинии. По пода не се търкаляха отворени консерви с котешка храна. Нямаше котка. Освен ако не смееше да се покаже. Ребека отвори хладилника и направи гримаса. Нищо чудно, че нямаше мръсни чинии. Нямаше и храна. Или поне нещо, което да става за ядене. А тя беше гладна. Не само че не бе обядвала заради драматичния си припадък, но толкова бе заета да се приготви за „новия си живот“, че не намери време да вечеря. След като претърси шкафовете, тя откри пакет стари бисквити и извади от хладилника кутийка бира.

Върна се във всекидневната, поколеба се за миг, после се насочи към спалнята на Зак. В същия миг телефонът иззвъня. След втория звън се чу леко враждебният глас на Зак: „Не съм вкъщи. Оставете съобщение и ще ви позвъня.“ Ребека почувства странно вълнение, докато слушаше плътния му дрезгав баритон.

След сигнала се чу мелодичен женски глас, в който се долавяше лека нервност.

— Зак, аз съм. Айлийн. Зак, знай, че не би трябвало да чуеш подобно съобщение от телефонния секретар, но... Мисля, че трябва да сложим край, Зак. Не смятам, че двамата бихме могли... Нуждая се от човек, който... Всъщност говорили сме за това и преди. Утре заминавам за Милуоки. Честита Коледа, Зак. И щастлива Нова година. От сърце ти желая много щастие. Надявам се да откриеш... Пази се. Сбогом.

Ребека се почувства неудобно, задето бе чула лично съобщение, предназначено единствено за Зак. Испита съжаление към него. Как ли щеше да преживее новината, че е изоставен? Дали бе влюбен в тази Айлийн? Очевидно тя не го обичаше, щом прекратяваше връзката им.

Предателска мисъл се прокрадна в съзнанието на Ребека. Съобщението от Айлийн... означаваше, че сега Зак... е свободен. Необвързан! Тя се упрекна, задето през ума ѝ минават подобни мисли, преди да е решила какво значение има това за нея. Яростно си напомни, че се интересува от Зак Чапин дотолкова, доколкото той има

отношение към характера на Тони Парадизи и получаването на ролята. Не беше очарована от него. Имаше лоши маниери, непоносим характер, беше зле възпитан. А дори да съществуваше някакво физическо привличане помежду им, то със сигурност се дължеше на склонността ѝ да открива романтика в безразсъдно смелите мъже. А че Зак беше точно такъв тя не се съмняваше.

Ребека съжали, че се поддаде на импулса да дойде в дома му и реши да си тръгне, преди той да се е върнал. Не само че не се чувстваше готова за нов сблъсък с враждебно настроения към нея инспектор, но и не желаше да бъде свидетел на реакцията му, когато чуе съобщението от телефонния секретар. Тя бързо влезе в кухнята и грабна якето си, ала тъкмо когато се върна във всекидневната, ключалката изщрака и вратата на апартамента се отвори. Зак едва не изпусна книжната торба с продукти, когато я видя.

— Какво, по дяволите...

— Здравей — рече тя и лицето ѝ пламна.

— Как си успяла...

— Гас.

Все още шокиран, Зак я изглежда с недоумение.

— Кой е Гас, по дяволите?

— Домоуправителят. Той... ме позна. Казах му, че съм... твоя братовчедка.

Зак се втренчи в нея, неспособен да продума. Очите му потъмняха.

Ребека насочи вниманието си към книжната торба в ръцете му.

— Носиш ли нещо за ядене? За предпочитане без месо. Умирам от глад.

— Какво се е случило? — гласът му леко трепна.

Да срещне Ребека Фокс от плът и кръв толкова скоро след като я бе видял в цялото ѝ великолепие на екрана, бе твърде силен шок за него. Почувства как тялото му се напрегна от възбуда. Как бе възможно да изглежда толкова привлекателна в избелели джинси, обикновена памучна фланелка и маратонки? Погледът му спря на великолепната ѝ червеникавокестенява коса. Беше свободно разпусната също както във филма.

Филмът!

Той бързо отмести очи към телевизора. Върху него бе оставена касетката, прибрана в кутията. Усети как го залива топла вълна от смущение. Хванат бе на местопрестъплението. Не намери сили да срещне погледа ѝ.

— Какво ти е мнението? — попита тя след дълга напрегната тишина.

Той затръшна вратата с крак.

— За кое? — попита враждебно, като се надяваше, че по този начин няма да издаде смущението си.

— За филма.

Какво ли ще си помисли, ако ѝ каже истината? Че докато я гледаше да се люби с някакъв глупав актьор, бе почувствал силна възбуда. Бе дотолкова възбуден, че вместо да отиде до италианския ресторант и да си поръча спагети, си бе купил мексикански царевични питки, царевичен чипс и пържени картофи с намерението да седне пред телевизора и отново да изгледа „Похитителю мой, моя любов“.

— Не си падам по такива филми. Изгледах само няколко кадъра — излъга той, остави торбата на масата, съблече якето и го прехвърли на облегалката на дивана.

Отново последва напрегнато мълчание.

— Освободих стаята в хотел „Херитидж“ — обади се Ребека. — Ти си прав, Зак. Трябва да поживея като истински инспектор по разследване на пожарите.

Зак тъкмо вадеше питките от торбата. Те се изсипаха на масата и ръката му замръзна във въздуха. Той се извърна и я изгледа втрещен. С крайчеца на окото си забеляза куфара ѝ, оставен близо до вратата.

— Какво?! — ето защо я завари тук. Нима беше решила да се нанесе при него? И дума да не става. Това вече надвишаваше служебните му задължения. Дори заповед от самия кмет не би могла да го застави да се съгласи. И без нея си имаше достатъчно неприятности.

Ребека спокойно прекоси стаята и остави якето си върху неговото на дивана. Очите ѝ се спряха на торбата, очевидно бе доловила миризмата.

— Мексиканска храна?

— По-добре да изясним някои неща веднага, госпожице Фокс. Да очертаем някои основни правила. Седнете. Не, не сядайте!

Тя се усмихна.

— Никога не съм те смятала за нерешителен, Зак.

— Нямам представа как разсъждават холивудските звездички, но ако смятате, че светът е в краката ви и можете да се разпореждате с хората само защото си позволявате безсрамно да се перчите голи на екрана... — той изведнъж замълча. Твърде късно.

— Гола съм едва в края на филма. Спомена, че си гледал само първите няколко кадъра...

Той се смути. Не бе свикнал да го хващат натясно.

— Първите няколко, последните няколко, има ли значение?

Тя седна, но успя да сдържи усмивката си.

— Всъщност не съм гола. Всички снимки отблизо, на които се виждат гърдите ми, бедрата...

Зак почувства как лицето му пламва.

— Не са мои — завърши тя и гордо вдигна брадичка.

— Какво?! — погледна я той смаян.

— В договора ми има клауза, че няма да се снимам в „голите“ сцени. Чувствам се неловко да се търкалям гола в сеното, когато целият снимачен екип е около мен с куп камери. Така че когато се стигне до „горещата“ част, пред камерата застава моята дубльорка. Но, моля те, не го разпространявай. Истината може да не се хареса на моите почитатели.

Зак седна до нея и поклати глава. Кино... Що за луда работа! Значи бе прекарал последните няколко часа във фантазии за гърдите на друга жена, за бедрата на друга жена...

Той взе мексиканска питка и пакетче пържени картофи.

— Искаш ли бира? — нехайно попита Ребека. — В хладилника има още една. Почти изпих другата.

От погледа му биха се появили ледени висулки дори по палмите на Карибските острови.

— Май забравяш, че не си у дома си, както виждам. Влязла си и вече смяташ, че си се нанесла, така ли? Е, нека изясним нещо, госпожице Фокс. Не можеш да останеш тук през следващите три седмици, за да се „вживееш в ролята“. Първо, защото не обичам неканените гости. И второ, имам приятелка. Много ревнива приятелка. Която няма да бъде във възторг щом научи, че имам временна... съквартирантка.

— Айлийн ли?

Реакцията на Зак позакъсня.

Сега Ребека не смееше да срещне изумения му поглед.

— Тя... се обади по телефона, докато те нямаше.

— Говорила си с Айлийн?!

— Разбира се, че не — рече Ребека обидено. — Не съм си и помислила да вдигам телефона, Зак. Мнението ти за мен... Смятам, че погрешно си ме преценил. Ако ми дадеш възможност да ти обясня...

— Откъде знаеш, че се е обаждала?

— Остави съобщение — уморено въздъхна Ребека.

Зак посегна към телефонния секретар.

— Може би искаш да го чуеш, когато останеш сам...

Твърде късно. Той натисна бутона и в стаята прозвуча гласът на Айлийн.

Двамата мълчаливо изслушаха съобщението, седнали неподвижно на дивана, забили погледи в килима. Когато телефонният секретар се изключи, настъпи пълна тишина. Ребека крадешком го погледна. Лицето му беше непроницаемо, безизразно. Ако страдеше, то стоически понасяше мъката си.

След няколко минути Зак излезе от вцепенението, избра една мексиканска питка и пържени картофи и ги подаде на Ребека.

— Доколкото знам, картофите стават за вегетарианци — рече той и отхапа от своята питка.

Ребека мълчаливо започна да се храни. Зак стана и донесе от кухнята бирите. Подаде отворената на Ребека.

— Съжалявам, Зак... — започна тя мило.

— Винаги мога да купя още бири.

— По дяволите! — избухна тя. — Защо не ѝ се обадиш? Наистина каза, че иска да скъсате, но като че ли не беше особено убедителна. Може би очаква някакъв знак от твоя страна. На жените, влюбени в силни, затворени в себе си, мъже, никак не им е лесно. Чувстват се несигурни. Такива мъже никога не позволяват да разбереш какво се крие зад студената им безизразна маска. Тя заминава утре. Сигурна съм, че ако използваш чара си и бъдеш по-настоятелен, би могъл да я убедиш да отложи пътуването си до Милуоки. Засвидетелствай ѝ любовта си поне веднъж открито, Зак.

Той не отговори.

Ребека безпомощно вдигна ръце.

— Изненада те, нали? Не искаш да я молиш. Не, супергерой като Зак Чапин, ненадминатият инспектор по разследване на пожарите, не би се обадил на своята приятелка да я помоли да промени решението си, защото за него това означава да пълзи на колене. А ти се безпокоеше, че аз ще си вирна носа. Би трябвало да се замислиш за собствената си криворазбрана гордост! — колкото повече говореше, толкова повече се разгорещяваше. — Да не споменаваме колко си самонадеян. Не съм срещала по-арогантен мъж, а повярвай ми, виждала съм много самоуверени мъже в Холивуд. Наистина ли си помисли, че имам желание да се нанесе в твоя дом? По-скоро бих отишла в приют за скитници, отколкото да ти бъда „временна съквартирантка“! Кога за последен път си поглеждал в хладилника? Кога за последен път си купувал плодове и зеленчуци? — тя мрачно поклати глава. — Имаш отвратителни навици за хранене, Чапин. Прекалено много месо. Прекалено калорични храни. Сигурна съм, че никога не си пил витамини. И още нещо. Пушиш като комин. Тровиш тялото си, замърсяваш и въздуха около себе си. Може да знаеш всичко за огъня, но нямаш представа от основни неща за здравето и правилното хранене. Отказването от цигарите и пречистващото въздействие на някои храни могат да променят дори вечно мрачното ти настроение...

Зак изслуша дългата гневна тирада на Ребека в пълно мълчание, без да повдигне дори вежди.

— Няма ли да кажеш нещо? — попита тя след малко.

— Затова ли съблазни домоуправителя да те пусне в апартамента ми? За да ми четеш лекции за правилното хранене?

— Не съм съблазнила домоуправителя! — гневно го изглежда Ребека. — Когато разбрах, че не си вкъщи, реших да ти оставя бележка на вратата. Да, малко се поувлякох, като му казах, че съм твоя братовчедка, но това беше първото, което ми хрумна. А когато ме позна, той настоя да ми отключи апартамента ти, за да те изчакам — тя сви устни. — Е, признавам, бях любопитна да видя как живееш. Но не от... личен интерес, а заради ролята. Влязох няколко минути, преди ти да се върнеш.

— И тези няколко минути се оказаха достатъчни, за да си направиш изводи за навиците ми на хранене, за сексуалния ми живот...

— Както и за филмите, които обичаш да гледаш — не можа да се сдържи да не го подразни тя.

Мрачното му изражение ѝ подсказа, че е преминала границата.

— И какво щеше да напишеш в бележката? — попита той грубо.

— Че се нанасям в къщата на семейство Кели — тя погледна часовника си и понечи да се изправи. — Би трябвало вече...

Зак грубо я сграбчи за ръката и я дръпна да седне отново на дивана.

— У семейство Кели? Нямах предвид семейството на Джо Кели, нали? Не възнамеряваш да се нанесеш в къщата на партньора ми, предполагам.

— В момента не ти е партньор — напомни му тя.

— Видях се с Джо само преди няколко часа. Той не спомена нищо...

— Не е знаел. Фицджералд разговарял със съпругата на Джо късно следобед. Тя била във възторг, казала, че децата нямат нищо против да спят заедно за няколко седмици и аз бих могла да се настаня в едната стая.

— А Джо? Смяташ ли, че и той ще бъде във възторг?

— Предполагам, няма да има нищо против. Би ли пуснал ръката ми? Не искам да остана и минута повече в дома ти, пък и ти гориш от нетърпение да си тръгна — грубото докосване на пръстите му оказа неочаквано силно еротично въздействие върху нея. Макар Зак да владееше до съвършенство чувствата и реакциите си, Ребека чувстваше, че той таи в себе си страст, която би избухнала с неподозирана сила, ако бъде възпламенена.

Той пусна ръката ѝ, не по-малко развълнуван от докосването.

— Ти наистина си невероятна!

Още един от неговите твърде противоречиви комплименти.

Ребека вдигна ръце и приглади косата си. За миг Зак си я представи както я бе видял във филма, отпусната на леглото... седефено матовата ѝ кожа леко проблясва. Е, добре, онова тяло не е било нейното. Или поне тя така каза. Но на някои снимки все пак е било нейното.

Той се изкашля.

— Не ми харесва това, Ребека. Изобщо не ми харесва.

Тя отпусна ръце и го изгледа озадачено.

— Какво не ти харесва?

Едва ли би могъл да ѝ каже. Да, тя беше права, той наистина беше болезнено горд. Невъзможно бе да ѝ признае чувствата, които тя събуждаше у него, фантазиите, които извикваше в съзнанието му.

— Не ми харесва идеята да се нанесеш у семейство Кели.

— Защо? — скръсти ръце тя. Гърдите ѝ така съблазнително се очертаха, че Зак отново бе завладян от желанието да плъзне ръка и да погали нежната ѝ кожа... — Ако помислиш, ще разбереш, че така е по-добре — смаяното му изражение я обърка. Тя нямаше представа, че мислят за различни неща. — Имам предвид, че така бих могла да бъда посредник между вас. Не можеш да работиш с Джо заради заповедта на шефа ти и Фицджералд, но ако откриеш нещо, или ако Джо... Е, двамата бихте могли да си предавате съобщения чрез мен.

— Не! И дума да не става. Не желая да се забъркваш в тази работа — Зак се изправи и се отдалечи от дивана, за да увеличи разстоянието помежду им. Тя ухаеше на орхидеи и дори само ароматът, който вдъхваше против волята си, го влудяваше. А тя си мислеше, че пушенето е вредно за здравето му.

— Не. И дума да не става — повтори той, по-скоро за да се отърси от еротичните си мисли, отколкото да наблегне на думите. — Доста размишлявах, Ребека. Шефът ми, Майк Колинс, е прав. Наистина е по-добре да се откажа за няколко седмици от случая. Нека го поеме някой с нови идеи, нов подход...

Ребека се приближи.

Разстоянието помежду им стана опасно малко. Но той не трябва да отстъпва. И тя за нищо на света не бива да разбере, че близостта ѝ го смущава. Отново тази проклета гордост.

— Смяташ ли, че можеш да ме заблудиш? Толкова ли си уверен, че не съм в състояние да отгатна мислите ти?

Той наистина се надяваше, че тя не се досеща какво точно се върти в ума му, защото в противен случай би получил плесница.

— Ти няма да се откажеш от случая! — насочи тя пръст право към гърдите му. — И дори да припадам всеки ден — дори по два пъти на ден — аз също няма да се откажа! Заедно сме. И тримата. Ти, аз и Джо.

— Без теб. Ти нямаш никаква представа от нашата работа. Единственото, което можеш, е да запомняш реплики, да изглеждаш

добре пред камерата, да показваш голи...

Той получи плесницата, която само преди миг си мислеше, че е избегнал. Ала ударът съвсем не беше театрален. Зак усети как бузата му пламва.

— Вече ти казах, че не съм била аз — процеди през зъби тя.

— Е, добре, преувеличих някои неща — призна сухо той и разтърка буза.

— Отношенията ти с жените са също толкова лоши, както и начина ти на хранене. Нищо чудно, че Айлийн... — тя замълча. Нека отношенията им си останат строго професионални. Не бива да си позволява лични нападки.

Твърде късно.

Той приближи лице към нейното, напълно забравил за рисковете, които поемаше. Винаги забравяше за рисковете, когато беше разгорещен.

— Много си проникателна — язвително подхвърли той. — Чу двайсетсекундно съобщение от телефонния секретар и вече си въобразяваш, че знаеш всичко за мен и Айлийн. Каква светица е тя, какъв негодник съм аз... Как тя дава всичко от себе си, а на мен изобщо не ми пука. Как тя е заложила сърцето си в нашата връзка, а аз пет пари не давам. Тя е самата доброта, а аз съм непрекъснато груб и сърдит. Въобразяваш си, че си способна да разбереш всичко това, нали? — той я изгледа предизвикателно, без да се отдръпне.

Ребека също не отстъпи.

— И какво съм схванала погрешно?

Зак се втренчи в нея. Почувства се хванат в капан. Ала странното бе, че това изобщо не го обезпокои. На устните му изведнъж се появи обезоръжаваща усмивка.

— Абсолютно нищо.

Ребека би устояла на обаянието му, ако не беше тази усмивка. Една от онези грабващи сърцето усмивки, от които ти се завива свят. Тя несъзнателно пристъпи към Зак.

— Мислиш се за толкова силен — прошепна и срещна погледа му. — Сигурна съм, че би се втурнал в горяща сграда, за да измъкнеш аквариум с рибки.

Стори й се, че усмивката му стана по-широка, но не бе сигурна, тъй като в същия миг устните му се впиха в нейните.

Целуваше я с влудяваща страст. Бе копняла за тази целувка от мига, в който го зърна. Имаше толкова жар у него! Страст и неудовлетвореност. Диво желание и нежност... Мъж, изтъкан от противоречия.

Никой от двамата дори не се опита да потисне желанието си.

Ребека знаеше къде ще ги отведе тази смущаващо чувствена целувка. Ала не беше сигурна дали Зак ще я люби само за да се отърве от нея, или може би вярваше, че ако прекарат нощта заедно, ще успее да я убеди да се откаже от ролята?

Не беше в състояние да разсъждава, въввлечена във водовъртежа от чувства, но в едно бе сигурна — страстта ѝ към Зак граничеше с болка и лудост.

— Както казах, семейството на Кели ме очаква — тя си поевъздух на пресекулки и си възвърна отчасти самообладанието. — Утре сутринта ще дойда с Джо. Така че ще се видим... в офиса.

Тя грабна якето си и се отправи към вратата. Зак не понечи да я спре. Той също се бе задъхал от вълнение, продължавайки да се пита кой бе направил първата крачка. Като че ли имаше някакво значение. По-важното бе, че сблъсъкът му с Ребека Фокс беше по-опасен, от която и да било горяща сграда. Тя не само бе отгатнала мислите му, но и създаваше невъобразим хаос в добре подредения му живот. След като бракът му се провали, Зак бе захвърлил наивните фантазии за истинската любов. Надяваше се, че е затръшнал завинаги вратата към тази част от живота си. Ала ето че сега тя сякаш отново се открехваше...

Ребека спря до вратата, за да се облече, като много добре съзнаваше, че така му дава последна възможност да я спре.

Той не каза нито дума, ала телефонът иззвъня точно когато тя посягаше за куфара. И двамата се втренчиха в апарата. Айлийн?

Зак вдигна слушалката. Преди да бе казал и дума, чу познатия, смразяващ кръвта, смях.

— Май е доста горещо при теб, приятелче? Новата ти любовница наистина си я бива. Ти си щастливец! Надявам се, че си даваш сметка...

Ребека тъкмо се канеше да излезе, когато изражението на Зак я накара да замръзне на прага. Интуитивно усети, че не се обаждат Айлийн.

— Не смяташ ли, че е време да се срещнем и да прекратим тази игра по телефона? — най-сетне попита Зак.

Смехът се превърна в дяволско кикотене.

— Е, Зак, стари приятелю, само за да не ти домъчнее за мен, се обаждам да ти кажа, че и тук при мен е доста горещо.

— Къде е това „тук“? — Зак извади нов пакет „Кемъл“ от джоба на ризата си и се огледа за кибрит.

Ребека забеляза кибритена кутия на малката масичка близо до вратата. Взе я, прекоси стаята и му запали цигарата, макар да изпита угризения. Той смукна дълбоко, без да срещне погледа ѝ.

— Слушаш ли ме, Зак, стари приятелю?

— Да.

— Кажи на новата си приятелка да погледне през прозореца!

Тъй като беше близо до Зак, Ребека чу басовия глас в слушалката и бързо се отправи натам. Зак я последва, тъй като връзката бе прекъсната веднага след изричането на заповедта.

Ребека обходи с поглед тъмната улица и насрещните сгради.

— Нищо не виждам.

Зак се бе втренчил в необитаемата сграда от другата страна на улицата. Точно такива постройки избираше подпалвачът. За щастие, от двете страни имаше тесни празни паркинги и пожарът можеше лесно да бъде локализиран.

Отначало Зак също не забеляза нищо необичайно. Но изведнъж се чу адска експлозия и обкованият с дъски прозорец на пететажната сграда се разхвърча на трески. Лумнаха пламъци. По улицата се посипаха стъкла, парчета мазилка и сажди.

Ребека застина ужасена. Не можеше да откъсне очи от прозореца. Зак я разтърси и я изтръгна от вцепенението.

— Обади се на противопожарната служба! Веднага! После звънни на Джо.

Той вече излизаше, когато Ребека грабна телефона. Чу шум и викове откъм коридора — съседите, които бяха чули или видели експлозията. Пръстите ѝ трепереха, докато набираше номера на противопожарната служба, ала успя да овладее гласа и да даде адреса. После се обади у Джо. Мили вдигна телефона.

— Кажи на Джо да дойде веднага у Зак! — рече Ребека без предисловие. — Бързо! Сградата от другата страна на улицата току-що

избухна в пламъци.

Ребека изтича навън и настигна Зак на улицата. Понечи да му каже, че пожарникарите са тръгнали, когато някакво раздвижване в горящата сграда един етаж по-долу привлече погледа ѝ. Забеляза нечие лице на прозореца, който не бе изцяло обкован с дъски. Детско личице!

— Там има някой! — извика тя и посочи прозореца.

И Зак го видя. Обля го студена пот. Трябваше да действа незабавно. Нямаше време. По-късно щеше да се разбере с нея...

— Остани тук! — изкрещя той. — Не позволявай на никого да пресича улицата и изчакай пожарникарите.

Едва когато Зак изрече заповедта, тя забеляза, че от околните сгради са наизлезли хора — повечето по халати и чехли. Те се бяха скупчили недалеч от горящата сграда, потропвайки от студ на едно място.

Зад себе си Ребека чу женски глас.

— Лудост е да влиза там! Ще загине...

Тя се извърна и гневно изгледа жената.

— Няма да загине! Той е пожарникар — като че ли пожарникарите — бивши или настоящи — бяха митични саламандри, недосегаеми за пламъците.

Ала самата Ребека не бе убедена в думите си. Къде беше Зак? Колко ли време ще му е необходимо, за да изкачи четирите етажа, да грабне детето и да излезе от сградата?

Минутите минаваха. В далечината се чу воят на пожарните коли. Предположи, че ще пристигнат след няколко минути.

Ценни минути. Цената на един човешки живот.

Огънят бушуваше, разпространяваше се. Пламъците вече бяха обхванали целия пети етаж. Нови и нови огнени езици ближеха прозорците. Виеха се около первазите и се издигаха към покрива на страховити талази. Ребека с ужас очакваше пожарът да обхване и останалите етажи и да се разпростре към покрива.

Само след секунди най-лошите ѝ страхове се сбъднаха. Видя кехлибарен отблясък зад прозореца, където бе зърнала детето. Пожарът бе обхванал четвъртия етаж. Ако Зак беше все още там...

Не, не може повече да стои безучастно. Трябва да влезе и да му помогне. Щом се втурна към горящата сграда, дочу същата жена да вика изумено:

— Какво? И тя ли е пожарникар?

ПЕТА ГЛАВА

Рамото и ръката му пулсираха от болка, тъй като бе блъснал с всички сили заключената врата на сградата, за да я изкърти. Без да обръща внимание на болката, Зак прекоси преддверието, слабо осветено от уличната лампа. Стълбището тънеше в тъмнина, ала той се втурна нагоре.

Сграбчи парапета и запрескача по две-три стъпала наведнъж. Усети да го наболява чупеният му преди време крак и това го забави малко. Когато стигна третия етаж, вече се задъхваше. Още един етаж! Може би наистина трябва да се откажа от цигарите, помисли си той и предпазливо изкачи последните стъпала.

Вече се придвижваше много внимателно, тъй като знаеше, че е въпрос на минути, дори на секунди, таванът да поддаде и да се стовари отгоре му.

Надяваше се пожарникарите да пристигнат скоро. Хвърлил се бе да спасява човешки живот без никаква екипировка — без пожарогасител, без светлина, без противогаз, без подвижна стълба, осигуряваща бърз изход. Всичко, на което разчиташе, бе един куц крак и отчаяни молитви.

— Хей, дете! — извика той в тъмнината. Дрезгавият му глас отекна зловещо в опожарените помещения. Гъст лютив дим се виеше около него. — Легни на пода и не мърдай. Идвам да те измъкна. Скоро всичко ще бъде наред.

Гласът му прозвуча доста по-уверено, отколкото самият той се чувстваше. В съзнанието му изплува спомен за подобен случай преди три години. Нима не бе извикал същите думи на онова младо момиче? Никога нямаше да се изличат от паметта му всички негови действия от мига, в който се втурна в хотелската стая, вече обхваната от пламъци, до мига, в който грабна слабичкото момиче от леглото. Носейки безжизненото тяло, бе си помислил, че тя едва ли е на повече от шестнайсет. Бе се втурнал надолу. Докато слизаше по стълбите, огънят бушуваше над главата му. Нямаше избор, освен да бяга, не можеше да

направи нищо, освен да се надява, че ще изпреварят пламъците, които ближеха петите им. Момичето почти не дишаше. Беше в безсъзнание. Може би тя нямаше да оживее, дори ако всичко останало беше наред. Но огънят е непредсказуема стихия. Зак с ужас бе забелязал, че пламъци са обхванали вертикалните подпори на стълбището. Дяволска клопка — пътят и напред и назад бе отрязан от огъня. Оставаше му единствено да се моли стълбището да издържи, докато слязат.

Сякаш и сега усети удара от падането, когато стълбището рухна под тях. Два етажа ги дележа от спасението.

Още помнеше как успя да обгърне момичето, за да я предпази от удара при приземяването. Как телата им с глух звук се стоварили на земята. Непоносимата болка, която го прониза... Ала най-ярък бе споменът за безжизненото тяло на момичето, което млад пожарникар внимателно бе измъкнал от ръцете му, тъжно поклащайки глава...

Престани, заповяда си Зак рязко. Тялото му бе обляно в пот. Не мисли за това сега. Не мисли за нищо друго, освен за детето, което е тук.

Господи, дано да е само едно! Дано да не се е задушило.

Когато се озова в преддверието, Ребека с изненада осъзна, че ужасният пукот на горящо дърво тук се чува приглушено. Дори нямаше дим. За миг се подвоуми дали не е влязла в друга сграда.

Тя внимателно приближи тясното стълбище. Ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Когато стъпи на първото стъпало я обгърна непрогледен мрак. Оттук се долавяше задушливия мирис на дим и съскането на огъня. Пипнешком откри парапета и се вкопчи в него.

— Зак! — извика с треперещ глас. Никакъв отговор.

Сърцето ѝ замря. Тя се изкачи до площадката на първия етаж. Мирисът стана по-остър, пукотът на огъня — по-силен.

— Зак! Чуваш ли ме?

Сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите, тялото ѝ се обливаше в пот. Здравият разум ѝ подсказваше, че влизането в горящата сграда е лудост; че трябва да се върне на улицата; че би могла да се нарани сериозно. Или да се случи нещо още по-лошо.

И все пак тя продължи към следващата площадка. Каза си, че ако и там не получи отговор от Зак, трябва да излезе, преди да е станало

твърде късно.

Горяща греда се стовари заедно с къс от тавана точно пред Зак, когато вече бе преминал половината коридор на четвъртия етаж. В този миг чу риданията на дете.

— Успокой се! Не се плаши. Вече съм тук — извика му той.

Пламналите греди осветяваха пътя му. Детето бе избрало последния апартамент, за да се скрие. Зак забърза натам. Трябваше да го грабне и да се насочи към аварийното стълбище.

Късове от тавана и носещата греда бяха паднали. На земята, свито на кълбо, обезумяло от страх, скимтеше дете на не повече от дванайсет-тринайсет години. Беше само на крачка от мястото, където се бе срутил таванът.

Само благодарение на Бога бе оцеляло...

Зак коленичи пред детето и го потупа леко по гърба, преди да го вдигне на ръце.

— Сам ли си? — попита разтревожено той и бързо обходи с поглед стаята. — Има ли някой с теб?

Детето продължи да плаче.

— Добре, добре, само кимни — помоли Зак и го понесе към обкования с дъски прозорец, който би трябвало да извежда към аварийното стълбище.

Момчето не спираше да плаче. А времето минаваше. Зак го остави на пода, отвори прозореца и избяга с крак. Испита облекчение, когато видя, че аварийното стълбище не е засегнато от огъня. В далечината дочу сирените на противопожарната служба.

Поуспокоен, той се наведе да вземе отново детето и в същия миг изцапаната със сажди ръчичка се вкопчи в ризата му.

— Брат ми — дрезгаво промълви детето.

— Къде е? — Сърцето на Зак замря. Момчето вдигна поглед към тавана. — Горе? Той горе ли е? — стомахът му се сви. Очите му започнаха да парят не само от дима.

Детето кимна, после внезапно скочи на крака и се втурна към вратата на стаята, излизаща в коридора, където като огнен дъжд се сипеха горящи парчета дърво и хоросан.

— Джери! Джери! — панически изпищя момчето и хукна като обезумяло по коридора. — Джери!

Внезапният бяг на момчето към обхванатия в пламъци коридор вбеси Зак. Той се втурна след него, като сипеше ругатни, обзет от страх за съдбата вече на трима.

Ребека достигна площадката на третия етаж. Сякаш се бе озовала в преддверието на ада, подгонена от богините на възмездието. Димът щипеше гърлото ѝ, очите ѝ пареха. Тя вдигна поглед. От етажана над нея струеше сюрреалистична червена светлина. Също като специалните ефекти в киното. Само че това не беше филм. Всичко се случваше в действителност. Нямаше режисьор, който да извика: „Стол!“ Не можеше да премине към снимането на следващите безопасни сцени. Не можеше да избяга от реалността, както и от факта, че огънят бе обхванал и горния етаж, където Зак се опитваше да спаси безименното дете, безразсъдно потърсило убежище в порутена сграда. Ребека си даде сметка, че би могла да се окаже в безизходица, ако не слезе веднага и не се върне на улицата.

Ала тя заглуши гласа на здравия разум и потисна чувството си за самосъхранение без колебание. Отново извика Зак по име и се задави от кашлица.

Усети, че ѝ се завива свят. Свлече се на колене и си заповяда да не припада.

За щастие, замайването премина за няколко секунди. Тя потисна новия пристъп на кашлица и отново извика.

Отначало не последва отговор, но след малко Ребека чу пронизителен вик. В следващия миг пред нея изникна неясна фигура.

— Зак! — извика тя с облекчение.

Не. Не беше Зак. През димната завеса към нея приближаваше момче. Момчето, което бе видяла на прозореца. За миг погледите им се срещнаха. В очите му се четеше ужас. Ребека инстинктивно се вкопчи в парапета, страхът на детето се предаде и на нея. Къде беше Зак? Ами ако му се е случило нещо?

Видя как момчето се завтече надолу по стълбите към нея, но в последния миг се обърна и затича нагоре към горящия ад.

— Не! — извика тя и се втурна след него.

Не бе изкачила и няколко стъпала, когато съзря Зак. Той сграбчи момчето, което истерично крещеше:

— Джери, Джери, Джери!

През зловещото съскане и пукат на огъня до тях долетя смразяващ кръвта писък. От пламъците изскочи неясна фигура, претърколи се по стълбите и спря в краката на Зак.

Ребека извика и Зак едва сега я забеляза. В първия миг той се ядоса, че е го е последвала в горящата сграда и в същото време изпита облекчение, че ще му помогне.

По-малкото момче се спусна с плач към брат си, който остана да лежи безжизнено на пода. Зак потърси пулса му и кимна на Ребека, която се изкачи бързо при тях и прегърна ридаещото дете.

— Брат ти е изгубил съзнание, скоро ще дойде на себе си, жив е — успокой момчето Зак. — Сега се стегни и всички ще се измъкнем оттук.

Той вдигна по-голямото момче — около шестнайсетгодишен хлапак. На същата възраст като онова момиче, мина му през ума. С усилие успя да отпъди злокобната мисъл.

— Хвани малкия и не го изпускай за нищо на света! — заповяда той грубо на новия си „партньор“. — Трябва само да слезем четири етажа и ще бъдем спасени.

Ребека кимна и стисна детето за ръка. То продължаваше да плаче тихо, но покорно тръгна с нея.

Зак я следваше по петите, понесъл по-голямото момче. Бяха слезли един етаж, когато рязко спряха, дочули нова смразяваща кръвта експлозия някъде долу.

Зак изруга, осъзнал, че „факела“ е заложил втори взрив. Сигурно го беше поставил в мазето. Само за секунди огънят щеше да достигне първия етаж и да започне да се изкачва. И тогава щяха да се окажат в капан.

Ребека почувства как отново ужас сковава тялото на малкия. Тя с усилие прикри собствения си страх.

— Ако побързаме... — започна младата жена, тъй като беше уверена, че стълбището е единственият им изход.

— Не, не трябва да рискуваме — прекъсна я Зак и посочи коридора на третия етаж. — Оттук! Ще използваме аварийното стълбище.

— Страх ме е... — изплака момчето и се задърпа, когато Ребека го поведе.

— Не се бой — рече тя и го грабна на ръце. През последните няколко години бе посветила доста време на тренировки в гимнастическия салон и беше по-силна, отколкото изглеждаше.

Огънят пълзеше по стените на коридора. Зак знаеше, че съществува голяма опасност покривът да се срути и живи да ги погребее. Но за нищо на света не би споделил страховете си.

Той ритна вратата на един от апартаментите и влезе. Ала само след няколко крачки рязко спря. Получил достъп от кислород, огънят избухна с нова сила.

— Навън! Бързо! — изкрещя Зак. — Ще опитаме през следващия.

Момчето се бе вкопчило в Ребека. Бе горещо като в пещ и това затрудняваше дишането му. Зак не смееше да помисли доколко сериозно е състоянието на изпадналия в безсъзнание хлапак.

Без произшествия успяха да прекосят следващия апартамент и да достигнат аварийното стълбище. Зак пръв стъпи навън. Сирените приближаваха. Той прецени, че са само на няколко пресечки от сградата. Ала и няколко секунди можеха да имат фатално значение.

Той вдигна поглед. Цялата сграда бе в пламъци и можеше да рухне всеки момент. Аварийната стълба, която и без това беше паянтова и ръждясала, едва ли щеше да ги удържи. Дори сградата да не гореше, такава опасност съществуваше. Но нямаха избор. Зак се втренчи право пред себе си. Не трябва да отмества поглед встрани! Необходимо бе да се съсредоточи и да свали всички на улицата.

Ребека стъпи на горната площадка. Детето се бе вкопчило в нея, прекалено изплашено и твърде изтощено дори за да плаче. Ребека внимателно се придвижи, когато Зак ѝ нареди да мине напред. Не бе нужно да е строителен инженер, за да прецени, че стълбата е крайно нестабилна. Тя тревожно вдигна поглед към Зак.

— Ще се справим — изрече той.

Тя се усмихна. Колкото и да бе невероятно, вярваше му.

Слязоха един етаж и аварийната стълба, взе застрашително да се клати, скобите, с които бе прикрепена към сградата, не издържаха. В същия миг част от покрива падна и гъст дим и огън се издигнаха към небето.

— Продължавай! — изкрещя Зак на Ребека, която бе застинала на място от ужас, отчаяно притискайки към себе си детето.

В този миг първата противопожарна кола спря на улицата. Двама от пожарникарите веднага ги забелязаха, скочиха от камиона и се втурнаха да им помогнат.

Ребека имаше чувството, че гледа филм в забавен каданс, макар в действителност всичко да се развиваше с мълниеносна бързина. Чувахе бушувания огън, тежкото дишане на детето, стъпките им, отекващи по металните стъпала.

Един от пожарникарите понечи да се изкачи да им помогне, но Зак му извика да се отдръпне. Допълнителната тежест върху стълбата можеше да се окаже фатална за всички. Докато слизаха по последния етаж, стълбата се откъсна от сградата и се олюля, но те вече бяха долу.

С облекчение, каквото не бе изпитвала досега, Ребека докосна земята. Застаналият наблизо пожарник грабна детето от ръцете ѝ и се втурна към линейката, спряла зад първата пожарна кола. Друг пожарник пое изпадналото в безсъзнание момче от Зак, който не смееше да срещне погледа му; боеше се да не открие потвърждение на най-лошите си страхове.

Ребека сграбчи ръката на Зак, когато екипът на линейката включи кислородна маска на детето и лекарят се зае да установи доколко сериозни са обгарянията и обгазяването. След няколко напрегнати минути той вдигна глава. Обнадеждаващата му усмивка бе като слънчев лъч.

— Мисля, че ще оживее. Изгарянията са повърхностни. Има само няколко по-сериозни по гърба и краката. По-големият проблем е обгазяването.

Зак кимна. След минута линейката потегли заедно с двете момчета. Едва тогава Зак се обърна към Ребека и я изгледа съсипано.

— Съзнаваш ли, че можеше да загинеш?

Ребека се опита да спре сълзите си.

— Да. И не се осмелявай да ме поучаваш, Зак Чапин, или ще...
— тя не можа да продължи.

Зак я привлече в обятията си. В прегръдката му, както и в начина, по който тя се притисна към него, нямаше нищо смуцаващо, само безкрайно облекчение.

Пожарникарите от трийсет и четвърта бригада вече потушаваха огъня. Трима със защитни маски държаха огромни маркучи, които изстрелваха мощни струи към бушуващите пламъци. Димът и парата изригваха към небето като вулкан. Пристигналите междувременно полицаи поставиха въжен кордон, за да задържат жадните за зрелища зяпачи по-далече от пожара.

Ребека чу един от пожарникарите предупредително да вика:

— Покривът се срутва!

Зак се втурна към отсрещния тротоар, повлякъл Ребека. Движението по улицата бе преустановено.

— Върни се в апартамента ми — рече той — и си вземи душ.

Тя едва ли осъзнаваше, че лицето ѝ е черно от сажди и косата ѝ е посипана с хоросан и прах. Не че той изглеждаше по-добре, но...

— А ти?

— Ще остана тук, докато пожарникарите приключат. Трябва да вляза и да огледам — гласът му бе станал още по-дрезгав. Дращенето в гърлото му напомни как се бе чувствал след твърде много изпито уиски и изпушени цигари. Е, поне от единия порок се бе избавил.

— Ще остана — каза Ребека и в очите ѝ проблесна решителност.

Зак понечи да възрази, но се отказа. Не защото нямаше контрааргументи, а защото нямаше да бъде честно. Дължеше ѝ толкова много. Без нея нямаше да се справи. Едва ли щеше да спаси и двете момчета. По дяволите! Само това оставаше — да ѝ се чувства задължен и благодарен.

Джо Кели пристигна само няколко минути след пожарникарите. Зак си даде сметка, че партньорът му трябва да е карал като луд дотук, тъй като живееше на двойно по-голямо разстояние, отколкото беше сградата на противопожарната служба.

Ребека се усмихна, когато Джо приближи към тях.

— Здравей. Надявам се, Мили не е разстроена, задето се наложи... да се забавя.

Джо ги огледа внимателно. Двамата бяха като дяволи — с покрити със сажди и прах лица и дрехи. Той изумено се втренчи в Зак.

— Взел си я със себе си в пожара?!

Зак се усмихна криво.

— Не съм я вземал — той стрелна с поглед партньора си. — Искам подробен доклад от болницата за състоянието на двете момчета.

И най-вече за изпадналото в безсъзнание.

Джо кимна и отмести поглед към опожарената сграда.

— Имаш ли представа как е започнал пожарът?

— Знам кой го е предизвикал.

Джо рязко се извърна към него.

— Да не ти се е обадил пак?

— Ще ти разкажа утре.

— Зак...

Ребека потрепери и докосна ръката на Джо.

— Имаш ли нещо против да се качиш до апартамента на Зак и да донесеш връхните ни дрехи? Тъкмо ще се обадиш на Мили да я предупредиш, че вероятно ще останем тук цяла нощ.

— Вече я предупредих — рече Джо и се ухили. Свали вълненото си сако и наметна Ребека. — Да те топли, докато се върна — той намигна на Зак и се отдалечи.

— Няма ли да си навлечеш гнева на шефа? — попита Ребека, докато двамата наблюдаваха как огънят постепенно утихва.

— Заради укриване на информация, или защото съм изложил на опасност живота на любимата актриса на началника на противопожарната служба?

— Ти не си изложил на опасност живота ми. Аз пожелах. Остави Фицджералд на мен. Ще се постарая да нямаш неприятности с него.

— И дума да не става. От петгодишен не позволявам на никого да ме предпазва или покровителства.

Ребека се усмихна.

— Не мога да си представя как си изглеждал на пет години.

— Сам ще се разбере с Фицджералд!

Тя се усмихна още по-широко.

— Ако не те познавах, щях да си помисля, че ревнуваш, Чапин.

Зак се подвоуми какво да отговори, ала появяването на Джо го спаси. Ребека свали сако и облече якето си. Зак също навлече своето.

Тримата стояха по-настрани от събралата се тълпа и наблюдаваха как пожарникарите методично потушават огъня. Зак обходи с поглед присъстващите. Възможно бе един от тях да е „факела“. Взря се в лицата за някакъв знак, който би могъл да издаде пиромана. Слаба усмивка, проблясваща в очите му лудост... Дали го познаваше отпреди? Някой, който му имаше зъб? Беше ли забелязал „факела“

двете деца, преди да подпали сградата? Беше ли разчитал, че Зак ще направи опит да ги спаси? Беше ли се надявал негодникът, Зак да се провали?

Ужасеният вик на Ребека го изтръгна от мислите му. Покривът изцяло рухна, металната аварийна стълба се олюля и се стовари на земята като счупен акордеон. Той успокоително постави ръка на рамото ѝ, но бързо се отдръпна, когато срещна усмихнатия поглед на Джо. Точно сега не желаше да предизвиква закачките на своя партньор.

А дали те щяха да бъдат неоснователни?

След няколко часа огънят бе почти напълно потушен и пожарникарите влязоха в сградата да угасят локалните огнища във вътрешността. Всички бяха със защитни маски.

Едва сега Ребека си даде сметка, че са били на косъм да не излязат живи от сградата. Залитна към Зак, но двамата мъже я подхванаха.

— Спокойно — рече Джо.

— Добре съм — промърмори тя. Ала не беше добре. Виеше ѝ се свят. Опита се да превъзмогне замайването. Ако припаднеше отново, щеше да се лиши от шанса да работи със Зак.

Джо изтича до един от камионите и помоли пожарникаря, дошъл да отдъхне за миг, за чаша кафе. Подаде я на Ребека. Благодарил и предложи на Зак, но той поклати глава. Тя стисна чашата между длани и с наслада отпи от горещата течност.

— Ще ми кажеш ли нещо повече за обаждането — приближи се Джо до партньора си.

— Няма много за разказване — лицето на Зак помръкна. Не желаше да повтори пред Ребека думите на „факела“, че вероятно прекарва доста горещи мигове с новата си приятелка.

— Защо се обажда на теб? — намеси се Ребека.

— Може би е прочел името ми във вестниците — сви рамене Зак.

— Или може би те познава — предположи тя.

— Проверихме всички „факли“, които Зак някога е залавял и които сега са на свобода — рече Джо, — но се оказахме с празни ръце.

— А не е ли възможно да е някой, който иска да ти отмъсти по друга причина?

Зак се усмихна язвително.

— Нима се съмняваш в моята неотразимост?! Та мен всички ме харесват и обичат?

— Говоря сериозно, Зак...

— Проверихме и тази версия — рече Джо, когато Зак се отправи към един от камионите под предлог, че иска да се осведоми за състоянието на момчето, което бе изнесъл от сградата. Замисли се и за по-малкото дете. Шокът неминуемо щеше да се отрази върху психиката му. Макар и неуловимо на пръв поглед, но подобно преживяване оставяше следи за цял живот. Утре следобед трябва да се отбие в болницата и да разпита детето дали не е забелязало „факела“. Ако брат му е дошъл в съзнание, ще разпита и него. Разбира се, ако по-големият не е оживял, момченцето едва ли ще бъде в състояние да отговаря на въпроси. А и Зак едва ли щеше да бъде в състояние да ги задава.

— Той сигурно има врагове — обърна се Ребека към Джо, когато Зак вече се бе отдалечил.

— Ако щеш вярвай, но той печели сърцата на хората. Само веднъж да го опознаят...

— А бившата му съпруга? И тя ли все още го харесва?

— Черил? — Джо се засмя. — Не. Не, неточно е да се каже „харесва“. Може би трябва да ме попиташ дали още го обича... Е, когато веднъж го обикнеш, чувствата ти трудно се променят.

Ребека смутено отклони поглед.

— „Факела“ е мъж. Чух гласа му по телефона. Беше много нисък, зловещ. Мисля, че е луд.

— Може би.

— Нима не мислиш така?

Джо намигна на Зак, който приближаваше.

— Оставям мисленето за моя приятел.

— Да мисля за какво? — попита Зак.

— За мотивите, които движат хората — отвърна Джо.

Зак неохотно се усмихна.

— Ако знаех това, щях да стана психоаналитик вместо инспектор по разследване на пожари.

Джо се разсмя, но Ребека остана сериозна.

— Казаха ли нещо за момчето?

За първи път след пожара Зак се усмихна истински.

— Казаха, че ще оживее!

Ребека въздъхна с облекчение. Усмивката на Зак се стопи.

— При следващия пожар някое друго дете може да няма такъв късмет. Този престъпник трябва да бъде озаптен. Няма да се успокоя, докато не го заловя.

Едва на разсъмване стените на сградата изстинаха достатъчно, за да може екипът от експерти да влезе и да огледа. Джо извади куфарчето с инструменти и уреди от колата заедно с три метални шлема. Зак вече се бе опитал да убеди Ребека да се откаже от разследването с тях — безрезултатно обаче. Джо се усмихна вътрешно. Тя бе не само изключително красива, но и упорита. А също и смела. Подхождаше чудесно на стария му приятел.

— Погледни тук — обърна се Джо към Ребека и насочи фенерчето към стената. — По-малко сажди, по-топла е. Това означава, че е имало огън преди взрива.

Ребека кимна и погледна Зак, който беше на около пет метра от тях и взимаше проби.

— Какво търси?

— Мястото, откъдето е започнал пожарът.

Двамата мъже продължиха огледа. Зак мълчеше, а Джо отговаряше на въпросите на Ребека и даваше нужните обяснения, макар да знаеше, че по този начин дразни партньора си.

— Джо, ела тук — извика Зак. — Мисля, че го е поставил тук. Ако не ме лъже обонянieto, струва ми се, ще открием следи от нитрит.

Джо бързо се запъти към него, Ребека го следваше по петите. Изведнъж спря, нещо на пода привлече вниманието ѝ. Наведе се да го вдигне. Бе помислила, че е монета, но се оказа жълто метално копче.

— Мисля, че и аз намерих нещо — извика тя развълнувано.

Ребека бе искрено разочарована, когато двамата инспектори категорично отхвърлиха възможността копчето да ги отведе до „факела“.

— Може да е паднало от нечие палто — разсеяно рече Зак.

— От палтото на кого? — настоя Ребека. — Сградата е в ремонт. Никой не живее тук.

— Кажи го на двете момчета, които измъкнахме.

Джо внимателно пусна копчето в малко найлоново пликче.

— Може и да се окаже важна улика. Ще проверим всичко.

— Да, кажи на Адамс да се заеме с това — обърна се Зак към Джо.

Джо се усмихна и погледна часовника си.

— Е, приятели, не зная за вас двамата, но аз възнамерявам да се върна вкъщи, да си взема хубав горещ душ и да се замъкна в службата.

— Чудесно. — Зак все още взимаше проби. — Тогава ще се видим по-късно там. Ще занеса това в лабораторията, после ще се отбия в болницата...

Джо въпросително погледна Ребека.

— Оставила съм багажа си в апартамента на Зак. Ще остана при него.

Двайсет минути по-късно, докато Ребека взимаше душ в неговата баня, Зак седеше на масата в кухнята, отхапваше от изстиналите мексикански питки и се опитваше да проумее защо не възрази срещу решението ѝ да се върне с него в апартамента му, вместо да вземе куфара и да тръгне с Джо.

Когато тя пристъпи в кухнята, загърната в неговия бял халат, ухаеща на сапун — присъствието ѝ му подежда като удар от ароматизиран копринен камшик и той подсъзнателно усети защо бе замълчал.

ШЕСТА ГЛАВА

— Мога да отида до магазина и да купя... нещо за закуска — рече Зак и се запита дали е облякла нещо под халата.

— Искам само кафе — тихо отвърна тя.

Той понечи да се изправи, но тя го спря.

— Много бързо правя кафе. Искаш ли и ти?

Той кимна.

Тя напълни малкия чайник с вода и го постави на котлона.

— Би трябвало да съм ти доста ядосан, задето ме последва в горящата сграда.

— Никога не съм правила подобно нещо. Дори не се смятам за смела — тя бавно се извърна към него. — Бях изплашена до смърт.

— Нормално е.

— Бяхме на ръба, нали? — очите им се срещнаха.

— Да. Бяхме на ръба.

Ребека сведе поглед към ръцете си. Трепереха. Тя ги пхна в джобовете на халата.

Той бавно стана и се приближи към нея.

— Ти се справи добре. Запази спокойствие.

Комплиментът я поласка. Знаеше, че не е щедър на похвали. Задоволството ѝ обаче бързо се изпари, когато той я сграбчи за раменете и очите му заплашително проблеснаха.

— И ако отново направиш някоя подобна глупост, аз ще...

— Какво ще направиш? — предизвикателно го изгледа тя.

Настъпи продължително мълчание. Ръцете му все още бяха на раменете ѝ. Ароматът на кожата ѝ замъгляваше разума му. Неговото докосване ѝ пречеше да разсъждава.

— Ще те преметна през коляното си и ще те напляскам — довърши той спокойно. Картината бе доста вълнуваща, макар да нямаше нищо общо с гнева му.

Съблазнителна усмивка се плъзна бавно по устните ѝ.

Изведнъж сякаш предупредителни сирени зазвучаха в главата му. Играеше си с огъня! Той отдръпна ръце като опарен, поклати глава, отдалечи се и запали цигара.

Зак не беше единственият, който пристъпваше забранената зона. Ребека също се опитваше да дойде на себе си, повтаряше си, че се е поддала на неосъзнат импулс и че Зак ѝ е направил услуга, проявявайки здрав разум.

— Водата завря — промърмори той.

— Да, наистина.

Той извади две чаши от шкафа и сипа в тях кафе. Ребека посегна към чайника. В следващия миг отскочи назад и извика от болка. Беше се изгорила от горещата неуплътнена дръжка.

Зак я сграбчи за китката, отведе я до умивалника и пусна студената вода върху дланта ѝ.

Ребека се разсмя.

— Какво толкова смешно има?

— Измъкнах се от горяща сграда без нито една драскотина, за да се изгоря на дръжката на чайника — Зак също се усмихна. — Вече съм добре — рече тя и затвори крана.

Зак внимателно се взря в дланта ѝ.

— Би трябвало да се намаже с крем.

— Не, нищо ми няма. Наистина.

Той все още държеше китката ѝ. Не можеше да я пусне, не, не искаше да я пусне.

— Ребека... — понечи да ѝ обясни, че не желае да има нищо общо с известна холивудска актриса. Че това е лудост. Безразсъдство. Е, защо тогава думите не излизаха от устата му?

Утринното слънце обля в светлина кухнята. Ребека пристъпи към него.

Той докосна още влажната ѝ коса. Халатът се бе разтворил и разкриваше нежния овал на гърдите ѝ. Която и да бе дубльорката ѝ във филма, не можеше да се сравнява с истинската Ребека.

— Зак... — прошепна името му като молба. Сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите. Боеше се, че той като мнозина има изкривена представа, че на кинозвездите подобни неща им се случват често. Искаше да му каже, че греши. Искаше да му каже, че тя е много

внимателна, когато става дума за интимни отношения. Но къде бе отишла цялата ѝ предпазливост сега? Нямаше и следа от нея.

Бяха съвсем близо един до друг. Усещаше топлият му дъх да гали лицето ѝ. Топлината се разля по гърдите ѝ, завладя тялото ѝ...

Зак зарови пръсти в косата ѝ и отметна главата ѝ назад. Халатът съвсем се разтвори. Той развърза колана. Ръцете му трепереха.

Тя погали с длан бузата му, все още изцапана със сажди. През тялото му премина силна тръпка. Бяха преминали през ада заедно. От ада до рай. Изглеждаше като израз на висша справедливост.

Той нежно смъкна халата от раменете ѝ. Дъхът му секна. Лъчите на слънцето се плъзнаха по нежната ѝ кожа с прасковен цвят. В този миг Зак изпита невероятно удоволство, че онова тяло, което бе видял на екрана, не е било нейното. Не желаше никой друг да се наслаждава на пищните ѝ гърди, на дългите стройни бедра...

Ребека понечи да се притисне към него, но той я задържа.

— Мириша на изгоряло дърво. Трябва да... взема душ.

— Миризмата ми харесва — тя се наведе към рамото му. Устните ѝ ухапаха леко ухото му. — Не мога да чакам, Зак — изстена тихо тя.

Прошепнатите думи го пронизаха като нажежено до бяло острие и той бързо свали дрехите си. Голите им тела се преплетоха.

Той я притисна към плота. И двамата бяха нетърпеливи. Ребека обвини бедра около кръста му, телата им говореха свой език, завладени от всепоглъщаща, непреодолима страст. Той проникна в нея с рязко мощно движение, което тя посрещна с див вик на удоволствие.

Устните им се сляха в мига, в който се сляха и телата им. Яростните трескави целувки ги оставиха без дъх. Ребека се притисна към него. Никога не се бе чувствала тъй освободена, тъй дива и напълно завладяна от страстта. Заляха я вълни на неописуемо удоволствие и тя извика в екстаз. Само след секунди Зак изстена високо и сладостна тръпка разтърси тялото му.

Когато се отдръпнаха един от друг, и двамата не знаеха какво да кажат. Последва неловко мълчание. После изведнъж усетиха миризма на изгоряло. Обзе ги паника, докато открият източника. Избухнаха в смях, когато видяха чайника и кипящата по котлона вода.

Зак си взе душ и бързо се облече. Когато влезе във всекидневната, намери Ребека заспала на дивана. Беше облечена в чисти джинси и фланелка, а косата ѝ бе вдигната на конска опашка.

Беше му трудно да повярва, че тази невинно спяща млада жена е същата онази изкусителка, с която се бе любил само преди час в кухнята.

Той донесе одеяло от спалнята и нежно я зави. Ребека отвори очи.

— Зак?

— Всичко е наред. Спи — погали я той по лицето.

— Само... ще подремна... и... тръгваме.

— Да, да — промърмори той и безшумно се измъкна през вратата.

Ребека се събуди от пронизителния звън на телефона. Без да отваря очи, посегна към слушалката. Телефонът го нямаше. Някой го беше преместил. Прислужницата? Гейл? Тя се претърколи и... се приземи на пода. Рязко отвори очи. Трябваша й няколко секунди, за да осъзнае, че не е в луксозната спалня във вилата си в Малибу; и още няколко, за да разбере къде се намира.

Телефонът престана да звъни и тя чу познатия дрезгав глас:

„Не съм вкъщи. Оставете съобщение, за да ви се обадя.“

Ребека се изправи. Излязъл е? Къде? Как е могъл да я остави след всичко, което се случи?

Тя потисна раздразнението си и със затаен дъх зачака да чуе кой ще се обади. „Факела“, съобщаващ на Зак за нов пожар? Айлийн, за да му каже, че е променила решението си? Сърцето й бясно заби.

Изумено се втренчи в телефона, когато чу познат глас.

— Господин Чапин, обажда се Сам Потър. Аз съм импресарио на Ребека Фокс...

Ребека се хвърли към телефона.

— Сам?

— Ребека?

— Какво се е случило, Сам? Защо се обаждаш на Зак?

— Не се обаждам на Зак. Опитвам се да те открия. Ребека, да не си полудяла? Напълно ли си си изгубила ума?

— Не напълно, Сам — усмихна се тя.

— Не е време за шеги. Вече говорих с Гейл. Ще ти вземе билет за самолета, който излита от Бостън в пет следобед. Аз ще те посрещна...

— Успокой се, Сам. Никъде няма да замина. Не и през следващите три седмици. Защо си толкова развълнуван?

— Защо съм развълнуван?! Видя ли сутрешните вестници? Чу ли новините?

— Не. Не, току-що се събудих — тя погледна часовника си и смаяно установи, че е два следобед.

— Разбирам — рече Сам след дълго мълчание.

— Заспала съм на дивана, Сам. Зак дори не е тук — тя не желаше импресариото ѝ да си направи погрешни изводи, макар че всъщност изводите щяха да бъдат правилни.

— Добре, добре, това не е моя работа. Но да рискуваш очарователната си главица, за да спасиш две избягали от къщи момчета, това вече е моя работа.

— Но как...

— Как? Как? Досега беше прочута, Ребека, но вече си обявена за герой. Ти и този безотговорен идиот, Чапин...

— Той не е безотговорен идиот, Сам! Той е... невероятно горд мъж с чувство за отговорност.

— Не това си казала снощи на Гейл.

— Е, тогава... не го познавах добре — усмихна се Ребека и побърза да продължи: — Той е не по-малко ядосан от теб, че си играя на героизъм. Беше ми заповядал да чакам навън.

— Ребека, Ребека...

— Зная, Сам. За мен също е трудно обяснимо.

— Вземи самолета в пет часа, скъпа...

— Не мога! Освен това, като мой импресарио би трябвало да се радваш. Само помисли какво въздействие ще окаже всичко това на Мейсън. Няма да се изненадам, ако дойде при теб да моли да играя ролята на Тони Парадизи.

— Ако дойде, ще се върнеш ли вкъщи?

Ребека се поколеба. Нали точно това бе целта ѝ? Ала ситуацията доста се беше променила.

— Слушай, като твой агент аз се радвам — рече Сам. — Но като човек, загрижен за теб, няма да спра да се тревожа, докато не се върнеш — добави той нежно.

— Обещавам ти да не влизам в горящи сгради. Сега ще престанеш ли да се тревожиш?

— Имам чувството, че това не е единствената причина за тревога.

Ребека се усмихна. Импресариото ѝ я познаваше прекалено добре.

— Знам, че тази връзка... няма бъдеще, Сам. Сигурна съм, че Зак ще ти каже същото. Може би само едно от онези... кратки, но вълшебни преживявания. Двама души, които се оказват заедно на подходящо място, в подходящо време...

Сам въздъхна.

— Това е чудесна завършваща реплика за филм, Ребека. Но в живота не всичко се урежда тъй безпроблемно.

Когато Зак влезе в кабинета на началника на противопожарната служба, Фицджералд крачеше напред-назад. Лош знак.

— Къде беше, по дяволите? Казах на Колинс да бъдеш тук преди два часа — изрева Фицджералд.

— Бях в болницата — спокойно отвърна Зак. — Правех компания на изплашеното момче, докато в операционната присаждаха кожа на брат му.

Фицджералд стовари юмрук върху сутрешното издание на един от бостънските всекидневници. На първа страница се виждаше снимката на Ребека Фокс, а до нея фотография на горяща сграда.

— Предполагам, вече си видял това.

— Някой в тълпата или от журналистите трябва да я е познал.

— Дадох ти точни заповеди, Чапин...

— Да, а аз ви казах, че не сте избрали подходящ човек.

— Не само си пренебрегнал заповедите ми да държиш госпожица Фокс далече от всякакви опасности, но и си продължил да се занимаваш със случай, от който те отстраних.

— Този мръсник е мой!

— Греша, Чапин. Колинс беше прав. Влага в тази история лично отношение. А щом това се случи, губиш способност да преценяваш хладнокръвно, да оценяваш правилно ситуацията. Поемаш ненужни рискове. Разбираш ли какво искам да кажа?

Зак кимна. Трябваше да се съгласи с Фицджералд. Ала не мислеше за личното си отношение в случая с подпалвача. Мислеше за личните си отношения с холивудската филмова звезда, превърнала се в местна героиня.

— Овладей се, Чапин — изгледа го спокойно Фицджералд.

— Прав сте — рече Зак. — Точно това трябва да направя.

Ребека едва не се сблъска с Джо Кели в коридора пред офиса. Той се усмихна.

— Изглеждаш добре. Не че някога си изглеждала зле...

— Той вътре ли е? — кимна тя към вратата.

Джо поклати глава.

Ребека не бе сигурна, че ѝ казва истината. Насочи се към вратата, но Джо хвана ръката ѝ.

— По-добре не влизай. Момчетата ще те посрещнат с шумни и недотам изискани поздравления. Не се случва всеки ден холивудска примадона да се прави на пожарникар.

— Къде е той, Джо? Ходих в болницата. Бил е там и си е тръгнал. Стоял е, докато се увери, че операцията на Джери е минала успешно. После е отвел брат му Тод в приюта към църквата. Отбих се и там, но пак се разминахме. Започвам да си мисля, че ме избягва. Ти го познаваш добре, Джо? Какво мислиш по въпроса?

Джо се ухили и я обърна към стълбите. Зак се качваше.

— Винаги, когато е възможно, търси информация от първоизточника — прошепна той и я побутна към него.

Ребека бе решила да му се разсърди, задето се бе измъкнал, без да я събуди сутринта, но той изглеждаше толкова изтощен и в същото време тъй решителен и сексапилен, че сърце не ѝ даде. То и без това бясно блъскаше в гърдите.

— Струва ми се, че солидна закуска и сън ще ти се отразят добре.

— Да кажа ли на Мили да те чака тази вечер? — подхвърли Джо на Ребека.

— Да — отвърна решително Зак.

Джо се подсмихна и се отправи към стълбите.

— Не се безпокой, Зак — Ребека се опита да потисне обидата си.

— Не съм променила плановете си.

— Аз обаче промених моите.

— Какво означава това? — забърза тя след него.

Той рязко се извърна.

— Не разбираш ли какво става? Нищо няма да излезе. Заради „смелата“ ти постъпка снощи, сега Колинс и Фицджералд дебнат след мен като копои. Вбесени са задето съм изложил живота ти на опасност и са решени на всяка цена да ме отстранят от случая, иначе ще ме изхвърлят оттук. И още нещо, тази сутрин, като излизах от къщи, се оказах обграден от репортери, жадни за повече подробности около сензационната новина за филмовата звезда, превърнала се в неволен свидетел на пожар и помогнала в разследването на причините. Успяла си да поспиш само защото им казах, че си отседнала в „Херитидж“.

— А ти успя ли да поспиш?

Зак отмина с пренебрежение въпроса ѝ.

— Нищо чудно, че си в такова лошо настроение.

— Не разбираш ли? Ти обърна целия ми свят с главата надолу. Главата ми се върти, като си помисля...

— И моята също — усмихна се закачливо Ребека.

— Нямах предвид това — гневно рече той. Ала знаеше, че е неспособен да постави рязка граница между професионалното им партньорство и личните им отношения, които се завихряха със скоростта на пожар.

— Не мислиш ли, че трябва да поговорим, Зак?

— Не — той лапна цигара.

Ребека я дръпна от устата му, преди да я е запалил.

— Нека те заведе на вечеря. В истински ресторант с ленени покривки и салфетки.

— Където ще бъдем обградени от истински досадни фотографии.

— Личният ми мениджър ще излезе с изявление пред журналистите. До утре всичко ще бъде забравено. Е, какво ще кажеш? Мисля, че и двамата имаме нужда от солидна вечеря.

— Добре — отстъпи накрая той. — Но не искам да говорим —
добави твърдо. — Прекалено изтощен съм.

Ребека вдигна ръка и тържествено се закле:

— Няма да говорим за нищо.

— Обичаше ли я?

Зак рязко вдигна поглед от пъстървата с бадеми. Ребека потисна усмивката си. Двамата седяха един срещу друг в непретенциозен приятен ресторант за рибни ястия.

— Айлийн ли? — попита той раздразнено. Истината беше, че изобщо не бе помислял за Айлийн, откакто чу съобщението ѝ. Други мисли не му даваха мира. И всичките бяха свързани с Ребека.

— Не, не Айлийн. Черил.

— Черил? — Зак остави вилницата.

— Съпругата ти. Бившата ти съпруга — поправи се Ребека.

— Не съм забравил коя е Черил — раздразнено рече той. — Бяхме женени пет години. И сме разведени от три. Предполагам, че знаеш.

— Фактите не дават пълна представа, Зак.

Той бавно отпи от виното.

— Разбира се, обичах я. Нали бях женен за нея.

— Как изглеждаше тя? Какво те накара да се влюбиш в нея?

Зак се почувства неловко. Не умееше да говори за чувствата си, да ги анализира.

— Не зная. Бяхме млади, познавахме се от няколко години, излизахме заедно... Тя мислеше, че е време... Семейството ѝ беше на същото мнение.

— Ти не искаше ли да се ожените? — настоя Ребека.

— Искях, разбира се — въздъхна Зак. — Е, може би съм доста противоречива личност. Съпругите на пожарникарите трудно свикват с напрегнатия живот на мъжете си. Продължителното отсъствие от дома, опасностите, рисковете... Черил се опита да ме убеди, че ще се справи — той замълча.

— Не успя ли? — тихо попита Ребека.

— Очевидно не. Нали тя ме изостави?

— Трябва да е било тежък удар за теб.

Лицето му се изопна. Явно не понасяше да му съчувстват.

— Не мисли, че брачният ни живот е бил осеян с рози. Доста често се карахме. Не постигахме съгласие по твърде много въпроси. Бракът ни беше грешка.

— Защо? — настоя тя.

— Защо? Защото има обич и обич. Може би ние никога не сме се обичали достатъчно, за да можем да преодолеем трудностите. Бракът ни се разпадна като счупена играчка — Зак вдигна поглед. — Как така се сети да ме питаш за Черил, с която съм разделен от години, а не за Айлийн, която току-що ме изостави.

— Може би спазвам хронологичния ред — усмихна се тя.

Зак обаче остана сериозен.

— Не попитах за Айлийн, защото мисля, че знам отговора.

— И какъв е отговорът?

— Не си обичал. И точно така си искал да бъде. Обикновена връзка. Без претенции, без задължения, без отговорности, без разбити сърца.

Той неохотно се усмихна.

— Гледала си прекалено много филми. Или по-точно казано, участвала си в тях.

— Сигурна съм, че не е имало друга жена в живота ти след Черил. Бил си изплашен да не се опариш отново.

— В моята работа свикваш да не се боиш от опарване.

— Говоря за това, което се случи между нас...

— Мислех, че повече няма да говорим за случилото се — Зак отпи глътка вино.

— Предполагам, имаш предвид дивото страстно преживяване в кухнята тази сутрин? — нехайно подхвърли тя.

— Защо не го обявиш по високоговорителя?

Тя се наведе към него и покри с длан ръката му.

— Никога досега не съм правила секс в кухня. Нямам нищо против да опитам и другите стаи в апартамента ти.

Той отдръпна ръка.

— Откажи се. Случилото се тази сутрин беше... случайност. И двамата бяхме... превъзбудени, преуморени, изнервени...

— И за теб ли беше толкова хубаво, както беше за мен, Зак? Защото за мен беше наистина невероятно преживяване! — очите ѝ

проблеснаха. — Никога не съм се чувствала толкова... разгорещена.

Той стисна очи.

— Защо ми причиняваш това? Само защото си филмова звезда...

— Такава ли бях, когато се люби с мен тази сутрин в кухнята? Филмова звезда? Или бях просто аз?

— Не можеш да разделиш едното от другото.

— Можеш, ако искаш. Това е само професия.

— Да бъдеш актриса за теб е толкова естествено, както за мен да бъда инспектор.

— Добре — отстъпи тя. — Вярно е. Но нито актьорската игра, нито разследването на пожари имат нещо общо със случилото се тази сутрин в кухнята.

Той извъртя безпомощно очи към тавана. Вълнението и възбудата водеха неистова борба в него.

— Знаеш ли каква ми беше грешката? Трябваше да те отнеса в спалнята. Ако го бяхме направили по по-обикновен начин...

Ребека се засмя.

— Ти не си обикновен, Зак, аз също...

— Точно това ме безпокои.

— Мисля, че не това те безпокои. Ако трябва да бъде честна, не съм възнамерявала да позволя да се случи подобно нещо. Не бих казала, че си идеалният партньор. Ти си с невероятно труден характер. Твърдоглав, груб, раздразнителен...

— Права си. Изпълнителите на главните роли са най-подходящи за теб... Като актьора от онзи филм...

— Четеш твърде много жълта преса. Аз не съм от онези актриси, които се влюбват в изпълнителите на главни роли и се хвърлят в леглото им при първия удобен случай. Избягвам актьорите. Както и всички мъже, свързани с киноиндустрията. Последната ми връзка беше с посредник по сделки с недвижими имоти. Преди повече от година. Той беше приятен, много чувствителен и, за беда, много... скучен. Ти, от друга страна, си всичко друго, но не и скучен.

Той отново напълни чашата си с вино. Избягваше погледа ѝ.

— Защо не ядеш... скаридите?

— Какво ще правим, Зак? Ще прекараме следващите три седмици заедно в опити да потиснем невероятното привличане, което изпитваме и двамата?

— Винаги ли си толкова откровена?

— Смяташ, че съм била изплашена, докато бяхме в горящата сграда? Страхът ми тогава бледнее пред страха, който изпитвам сега. Не съм по-опитна от теб — рече тихо тя.

Зак се втренчи в нея. Ребека Фокс беше като всички останали жени. В един миг хитра и предизвикателна, в следващия сериозна и уязвима. Той също се страхуваше. Само че не бе свикнал да издава чувствата си.

Не ѝ отговори веднага.

— Нищо няма да се получи. Иди си вкъщи, Ребека.

— А нашият „факел“?

— НАШИЯТ „факел“?! — Той бутна чинията настрана. — О, не...

— Не можеш да ме отблъснеш, Зак. Нещо се случи с мен в онзи пожар. Не мога да обясня точно какво, но когато си помислих за децата... за онзи нещастен скитник, загинал при другия пожар... Когато си помислих за евентуалните бъдещи жертви... О, Зак, нека ти помогна!

— Заради теб ще ме уволнят.

— От това ли се страхуваш наистина?

Въпреки заплахите на началника му, Ребека се съмняваше, че би уволнил най-добрия инспектор в Бостън, особено ако Зак му поднесе подпалвача на тепсия. Зак споделяше мнението ѝ.

Той не отговори.

— Ами ако обещаая занапред да стоя настрана от горящи сгради?
— тя леко се усмихна. — А също и от кухнята ти?

Зак караше Ребека към къщата на Джо Кели в Съмървил. Беше в лошо настроение, което отдаваше на безсънната нощ и виното, което бе изпил.

— Знаеш ли какъв е истинският проблем? Живеем в два различни свята. Аз — в света на жестоката действителност, а ти — в света на фантазиите. Отношението ни към живота е съвсем различно.

— Не съм се родила актриса, Зак. Какво би казал, ако чуеш, че съм израсла в бедняшките квартали на Детройт? Че баща ми е бил пощенски чиновник, а майка ни ни е изоставила, когато бях на

единайсет? Че е трябвало да работя в магазин за хранителни стоки след училище, за да свързваме двата края? Че по-големият ми брат беше член на банда и непрекъснато го изпращаха в изправително училище, а накрая свърши в затвора на щата с петгодишна присъда за въоръжен грабеж?

Той присви очи подозрително.

— Да попитам ли от кой филм е това?

Тя се усмихна широко.

— От „Вик за помощ“. Вторият ми филм. Първата ми по-значителна роля. За беда, студиото фалира и филмът не беше пуснат по екраните. Никога не съм съжалявала за него. Беше клише. Искаш ли да ти разкажа истинската история?

— Не — не искаше да я познава толкова добре.

Ала тя не обърна внимание на отказа му.

— Родена съм в Санта Моника. Истинско калифорнийско момиче. Баща ми е финансист. Майка ми е била обещаващ сопран, но щом съм се родила, се посветила на дома и семейството. Аз съм невероятно разглезена, винаги съм получавала това, което искам, а най-много от всичко желях да стана актриса. Е, разбира се, имах няколко трудни години, но никога не се е налагало да работя като дете. Винаги съм имала достатъчно пари.

Той се усмихна накриво.

— А ти смяташ, че филмът бил клише?

Тя се разсмя.

Зак не можа да потисне мисълта, че смехът ѝ му действа невероятно възбуждащо. Би могла да се смее по този начин до него в леглото, а не в колата. Защо я откарваше в Съмървил? За миг се изкуши да завие обратно. Какво лошо има в това да поживееш малко в света на фантазиите?

— А каква е историята на твоя живот, Зак?

Въпросът на Ребека рязко го върна към действителността.

— Историята на моя живот ли? — тонът му изведнъж стана груб и циничен. — Аз, за разлика от теб, наистина съм израсъл на бедна улица, в южните квартали на Бостън. Баща ми беше пияница. Майка ми не ни напусна — имам предвид мен, двамата ми братя и трите ми сестри — тя работеше на две места, за да не ни изхвърлят от пълното с хлебарки тристайно жилище. Не съм работил в магазин за хранителни

стоки, но вършех всякаква работа, за да изкарам малко пари. Никога не съм бил в изправително училище, но и това можеше да се случи. За щастие, имах чичо, който беше пожарникар. Няколко пъти ме взе със себе си и после не можа да се откачи от мен. Станах пожарникар, но след няколко години осъзнах, че искам да върша нещо повече от потушаване на пожари. Искях да се боря с негодниците, които ги предизвикваха. Останалото, както казват, е история...

Зак гледаше право пред себе си и Ребека се втренчи в изсечения му профил.

— А сега не можеш да се откачиш от мен — рече тихо тя.

И двамата знаеха, че няма предвид само преследването на подпалвачите.

Семейство Кели живееха в малка, но спретната двуетажна къща с бял покрив и зелени капаци на прозорците. Като зеления екип на бостънския баскетболен отбор — „Селтикс“. До малкия гараж имаше баскетболен кош, поочукан от чести удари с топката.

Беше почти девет, когато Зак спря на алеята, но всички лампи в дома на Кели бяха запалени. Бялата завеса на един от прозорците на долния етаж се повдигна за миг и иззад нея надникна малко момиче. Зак му махна с ръка и се обърна към Ребека.

— Изглежда, целият клуб на почитателите на Ребека Фокс те очаква.

Ребека го изгледа умолително.

— Влез с мен.

— Смазан съм.

— Моля те, Зак! Само за няколко минути.

Макар да бе прочута, Ребека не се смяташе за знаменитост. За нея бе по-важно да бъде актриса, а не „звезда“. Ласкателите не я впечатляваха, макар да се възползваше от преклонението им пред нея, когато се налагаше, както бе постъпила с началника на противопожарната служба в Бостън.

Зак забарабани с пръсти по волана. Водеше борба със себе си, макар прекрасно да знаеше, че ще се съгласи. Започваше да се тревожи дали изобщо е в състояние да откаже нещо на неотразимата Ребека Фокс.

СЕДМА ГЛАВА

Джо Кели отвори вратата, украсена с коледен венец, щом Зак и Ребека поеха по пътеката. Ребека тревожно ахна, забелязала поне десетини души зад Джо.

— Кой са всички тези хора? Мислех, че ще бъдат само Джо, съпругата му и двете им деца.

Джо бе избутан от едра матрона с тъмна коса, в която проблясваха сребърни нишки. Тя бе облечена в светлосиня рокля, носеше огромни кръгли сини обеци и сини лачени обувки. Ребека изкачи стъпалата, подканвана шепнешком от Зак.

— Аз съм Мили Кели — представи се тя. — Влизайте, влизайте! Очаквахме ви. Надявам се, нямате нищо против, че се отбиха и съседите. Разбира се, дойдоха също майката на Джо и двамата ми братя с техните семейства. Не всеки ден известна филмова звезда идва в Съмървил. Когато господин Фицджералд се обади и ме попита дали имам нещо против да отседнете у нас... Да имам нещо против? Та аз бях във възторг!

Докато говореше Мили хвана Ребека за ръка и я поведе по тесния коридор, препълнен от нетърпеливи приятели и роднини на семейство Кели. За свое разочарование Ребека забеляза, че е подценила броя на почитателите си поне два пъти.

Мили поспря само за да се обърне към съпруга си:

— О, Джо, ти беше прав! Тя е още по-хубава в действителност, отколкото на екрана.

Джо намигна на Зак, който бе изостанал. Изкушаваше се бързо да се измъкне, но срещна умолителния поглед на Ребека и неохотно пристъпи в къщата.

Всички замълчаха и се втренчиха възхитено в Ребека, когато тя съблече якето и се усмихна. Мили представи гостите си — сред морето от лица и имена Ребека едва ли можеше да запомни дори няколко, но се държеше така, сякаш всяко от тях ще остане завинаги запечатано в паметта ѝ. Джо младши, шестнайсетгодишният дългунест син на

Мили изгледа Ребека с обожание, когато му даде автограф. Аби, четиринайсетгодишната ѝ дъщеря, прикри уста с ръка, за да не се видят скобите на зъбите ѝ, и довери на Ребека, че и тя също мечтае да стане актриса.

Майката на Джо, Роуз, дребна, енергична сивокоса жена веднага пое ръководството на „събитието“ и поведе Ребека към малката трапезария. Масата, застлана с дантелена покривка, бе отрупана с плодове, сладкиши, бонбони, както и множество бутилки. Гостите последваха Ребека и Роуз и се наредиха около масата. Зак току местеше поглед от бутилката скоч към плаката на Ребека, залепен на стената. Същият плакат, който го бе изкушил да влезе във видеотеката и да вземе филма. Не можеше да откъсне очи от плаката, не можеше да се отърси от спомена за преживяното с Ребека сутринта. Сякаш едновременно се бяха любили и бяха водили война. Той се унесе в мечти.

Джо проследи втренчения поглед на Зак.

— Благодарение на брата на Мили, Гас. Той работи във „Видео Виста“. Доста хубав плакат, нали? Тия дни се каня да взема филма. Ако искаш отбий се да го гледаме заедно.

Зак се намръщи и с мъка отмести очи от плаката, като внимаваше погледът му да не падне на Ребека.

— Трябва да се прибирам. Не съм спал двайсет и четири часа.

За беда, Мили го чу.

— Не си спал двайсет и четири часа и смяташ да шофираш до вкъщи?! Може да заспиш на волана. Брат ми Бъди...

— Няма да заспя на волана. Обещавам — опита се да се измъкне Зак.

Но с Мили не можеше да се спори.

— Ще спиш тук! В стаята на Джо младши има две легла едно над друго. Смятам да разгоня тълпата преди десет и двамата с госпожица Фокс ще можете да си починете. След всичко, което сте преживели, сигурна съм, че се нуждаете от спокоен сън.

Зак и Джо се спогледаха, ала Мили вече беше заета с прочутата си гостенка.

След като опита всички специалитети от шоколадовия кейк на Мили до домашно приготвения от Роуз Кели прасковен ликьор, Ребека бе засипана с въпроси и комплименти.

Зак се отдалечи от тълпата, като се чудеше как да се измъкне. Ако прекараше още една нощ под един покрив с Ребека, със сигурност нямаше да може да мигне, а се чувстваше крайно изтощен. Джо му предложи чаша уиски, но Зак решително отказа. Срещна съчувствения поглед на партньора си и побърза да смени темата.

— Има ли някакви резултати от лабораторията?

— Не — отвърна Джо. — Но обещаха, че утре сутрин докладът ще бъде на бюрото ми. Какво каза малкия Тод? Видял ли е нещо?

Зак сви рамене.

— Каза, че нищо не е видял, но беше прекалено обезпокоен за брат си, а и все още не бе излязъл от шоковото състояние. Утре ще се отбия в приюта и отново ще поговоря с него.

— А брат му? Според теб, кога ще можем да разговаряме с него?

— Предполагам, след няколко дни. Но ще се наложи да го оставя на вас двамата с Адамс. Ако Колинс разбере, че отново съм ходил в болницата, пак ще избухне.

— Или още по-лошо, ще те изпрати в кабинета на началника — подхвърли Джо.

— Именно — Зак се поколеба. — Какво направи с копчето, което намери Ребека?

— Занесох го в няколко магазина за мъжки дрехи — рече Джо. — Всички продавачи са единомисленици, че е от шлифер, евтина конфекция, която може да се купи във всеки универсален магазин. Успях да намеря един и го купих. Има същите копчета. Сигурно е твоят размер — добави Джо с усмивка. — Обадох се на производителя. Описах шлифера, копчетата. Не се произвеждат от няколко години. Предполагам, затова открих само този в магазин за стоки с намалени цени.

— Копчето наистина може да е от шлифера на „факела“. Но едва ли ще ни помогне да го открием. — Зак стисна рамото на Джо. — Наистина трябва да се прибера.

Джо се усмихна.

— Добре, ще разубеда Мили, ако се опита да те спре. Само не заспивай на волана.

Зак се измъкна от къщата и тъкмо щеше да се качи в колата, когато видя, че пердето на прозореца на всекидневната се дръпна.

Под предлог, че отива до тоалетната, Ребека бе влязла в стаята, която гледаше към алеята. Погледна през леко заскрежания прозорец към Зак.

— Ще се видим утре — бавно изрече Ребека, така че той да може да познае думите по движението на устните ѝ.

Зак кимна, седна зад волана и потегли.

— Доста е упорит.

Ребека рязко пусна завесата, чула гласа зад себе си. Обърна се и срещна погледа на Мили.

— Да, така е.

— Ти го харесваш, нали?

— Аз почти не го познавам — тя сведе поглед към кафявия килим.

— Ние познаваме Зак от години и все още не сме го опознали, но аз го обожавам. Джо също. И децата. Те много харесаха и теб. И не само защото си прочута. Ти си добър човек. Не си надменна като повечето филмови звезди. И това е много хубаво, защото ние сме обикновени хора. И бихме искали да се чувстваш тук като у дома си.

— Вече се чувствам като у дома си — отвърна с усмивка Ребека.

— О, сигурно си изтощена. Сега ще изгоня всички и ще кажа на Аби да ти покаже стаята. Ще предупредя децата да не пускат високо музика, когато се събудят утре за училище.

— О, нямам нищо против. Трябва да стана рано и да тръгна с Джо. Не искам Зак да ми се подиграва, задето съм закъсняла — рече Ребека, макар отлично да знаеше, че той по-скоро би се зарадвал, ако тя изобщо не се появи. Трябваше по някакъв начин да убеди партньора си, че наистина би могла да му помогне.

— Бъди внимателна — Мили нежно постави ръка на рамото ѝ.

— Както си разбрала снощи, не е лесно да си имаш работа с подпалвачи.

Ребека кимна и си помисли — не е лесно да си имаш работа и с инспектори.

Само дъхът на мъжа се виждаше в хладния нощен въздух, когато той отново се притаи в сенките. Огледа с отвращение опожарената сграда и потупа длан с навития на руло вестник. Закари Чапин отново

беше на първа страница. Герой! Дори приятелката му — прочутата филмова звезда — бе участвала в представлението. Ако бяха двама мъртви герои, щеше да е съвсем друго. Двама на цената на един. Той се усмихна. Идеята му хареса.

Вятърът го накара да потръпне. Мъжът вдигна яката на шлифера и понечи да закопчее най-горното копче, но то липсваше. Замисли се къде ли може да го е скъсал, ала мигновено забрави за копчето, когато до тротоара спря очукан червен форд.

Той се притаи в сянката. Видя как Зак Чапин слезе от колата. Зачуди се къде ли е приятелката му, филмовата звезда. Тя беше красавица, която инспекторът за нищо на света не би изпуснал. Сигурен беше в това.

Заля го яростна омраза, докато наблюдаваше как Чапин се отправя към сградата, в която живееше. Забеляза лекото накуцване и този недостатък на „героя“ му донесе известна утеха. Утеши се и с мисълта, че за всичко си има място и време.

Двама на цената на един. Да, идеята наистина му хареса. Допълнителна награда — детето. Така кръгът се затваряше.

Той излезе от сянката и се отправи към спирката на метрото. Взе влака до Дорчестър, където се намираше приютът на отец Франк Мълруни.

Зак усети аромата на екзотичния парфюм на Ребека, още щом влезе в апартамента си. Когато светна лампата във всекидневната, погледът му падна на одеялото, с което я бе завил сутринта. Беше сгънато на дивана, където беше спала. Стомахът му се разбунтува. Не бе успял да се нахрани в онзи небрежно-елегантен ресторант, ала не смееше да влезе в кухнята, за да не възкреси спомена.

По дяволите, кого заблуждаваше? Спомените вече бяха дълбоко запечатани в паметта му, възбудата все още пулсираше в тялото му — всепоглъщаща страст, изгаряща жажда, непреодолима нужда да притежава, да бъде притежаван... Никога досега не бе желал някоя жена така силно, както Ребека.

Влезе решително в кухнята с увереността, че може да надвие слабостта си. Ала щом пристъпи към плота, почувства как гърлото му се стегна, сърцето му бясно заби. Съвсем ясно си представи как

халатът се плъзва по раменете и открива съвършеното ѝ тяло. Той я целува, повдига я и я притиска към себе си. Тя обвинява бедра около кръста му, шепне умоляващо...

Звънът на телефона го изтръгна от унеса. Той избърса потта от челото си и забърза да вдигне слушалката, благодарен, че прекъсва нишката на спомените, които му носеха само терзания. А той вече бе затънал до гуша в неприятности.

— Да?

От другата страна на линията последва мълчание. Облекчението на Зак беше твърде краткотрайно. В миг застана нащрек.

— Казвай или затварям! — рязко рече той. Нямаше настроение за игри.

Никакъв отговор. Той понечи да затвори.

— Господин Чапин?

Зак се вкопчи в слушалката. Гласът беше колеблив, тънък, младежки. Той затвори очи за миг.

— Тод? Ти ли си?

— Да.

Зак погледна часовника си. Минаваше десет.

— Не трябва ли да си в леглото, Тод? Отец Франк много държи на дисциплината. Нали не искаш да направиш лошо впечатление, като нарушаваш реда?

— Не... Аз само... не можах да заспя.

— Да, зная как се чувстваш — рече нежно Зак. Колко нощи беше лежал буден прекалено изплашен, прекалено разтревожен, за да заспи.

— Наистина ли мислите, че Джери ще се оправи, господин Чапин?

— Да, ще оздравее напълно — рече Зак с пресилена увереност.

— Предполагам, беше много глупаво да се скрием в онази сграда. Но бяхме съвсем премръзнали, господин Чапин. И нямаше къде да отидем.

— Къде са родителите ви?

— Разделиха се миналата година. Никой от тях не ни искаше. Останахме при леля, но тя, изглежда, не ни обичаше. Винаги се оплакваше, че ядем твърде много, че заемаме твърде много място, че ѝ струваме много пари... А и нейният... приятел... — Гласът на Тод заглъхна.

Зак стисна зъби. Беше забелязал синините по ръцете на детето.

— Не е необходимо да се връщате там, Тод. Отец Франк ще ви намери по-хубав дом. За теб и за Джери. Не се безпокой. Вярвай ми, всичко ще се оправи.

— Господин Чапин?

— Да?

— Казахте, че някой нарочно е запалил огъня.

Зак се облегна на стената.

— Да, Тод. Ще го открия и ще го накарам да си плати за това. Можеш да разчиташ на думата ми.

— Господин Чапин, мисля, че май видях някого.

Зак отскочи от стената, но гласът му остана безстрастен.

— Разкажи ми, Тод.

— Не беше вътре в сградата. Нали за това ме питахте преди. Видях онзи мъж отвън. Точно преди да усетя миризмата на дим. Той беше на улицата и наблюдаваше сградата.

— Той видя ли те, Тод?

— Не зная. Не съм сигурен.

— Можеш ли да ми кажеш как изглеждаше?

— Не съвсем. Беше тъмно. Видях само, че е облечен в тъмен шлифер.

Тъмен шлифер! С липсващо копче, най-вероятно, помисли си Зак.

— На колко години изглеждаше? Можеш ли да ми кажеш каква беше на цвят косата му?

— Не. Трябва да тръгвам, господин Чапин. Чувам стъпки. Не искам да ме хванат, че нарушавам реда. Тук е много хубаво.

— Не се тревожи за реда, Тод. Ще се разбере с отец Франк... — той чу изщракване и връзката прекъсна.

Зак бързо се обади на приятеля си, лейтенант Лу Денъхи от четирийсет и второ полицейско управление и уреди денонощно наблюдение на приюта и най-вече на Тод.

След като затвори, той излезе от кухнята. Вече не чувстваше глад. Пристъпи във всекидневната, погледна към вратата на спалнята, но се изтегна на дивана и се зави със същото одеяло, с което бе спала Ребека. Ароматът на парфюма ѝ се бе пропил във вълната. Той

притисна одеялото към лицето си и вдъхна дълбоко. Беше лудост. Но му помогна да заспи.

Ребека обаче не можеше да заспи. Не защото леглото беше тясно и се намираше далече от луксозната си вила в Малибу. А защото се чувстваше като пометена от ураган. Ураганът Зак Чапин. Физически се чувстваше добре, макар за няколко ужасни минути в горящата сграда да си бе помислила, че няма да излезе жива оттам. Но емоционално... Мислите ѝ, чувствата ѝ бяха объркани. Опитваше се да се убеди, че изпитва към Зак само временно сексуално влечение. Ала след страстното им преживяване, желанието ѝ към него я измъчваше непрестанно. Когато се събуди на дивана следобед, бе разочарована не защото бе отишъл на работа без нея, а защото не беше до нея, за да я вземе в прегръдките си и да я люби отново. Наистина искаше да се люби с него във всички стаи на апартамента — под душа, на бежовия килим във всекидневната, на масата, дори в леглото... Когато му предложи да вечерят, всъщност искаше да отидат в някой мотел. Когато я караше към къщата на Кели, едва бе потиснала желанието да сграбчи волана и да помоли Зак да я върне обратно в неговия апартамент.

Отметна одеялото и седна в леглото. Връзка със Зак беше абсолютно обречена. Той беше прав, макар да бе използвал банална фраза. Двамата наистина живееха в различни светове. След три седмици тя щеше да се върне в Холивуд и всичко тук щеше да ѝ изглежда като невероятен филм — филм, в който тя случайно бе участвала.

Само че не беше филм, не беше фантазия. Както се бе изразил Зак, а жестока реалност... Двете момчета едва не загинаха в снощния пожар. Те също можеха да се окажат жертви. Тя потръпна, припомнила си ужасяващия овъглен труп в моргата — човек, който не бе имал техния късмет. Затвори очи и в ушите ѝ прозвуча отново гласът на подпалвача. Глас, пропит от злоба. Глас, в който се долавяше извратена мощ. Глас, лишен от съчувствие, нечовешки жесток...

Защо винаги се обаждаше на Зак? Дали го бе избрал, както твърдеше Зак, заради шума около него в пресата по повод арестуването на поредния подпалвач? Дали този извратен тип не искаше да премери

силите си в двубой с известен инспектор? Или зад всичко това се криеше личен мотив? Възможно ли бе „факела“ да желае да отмъсти на Зак?

Твърде разтревожена, за да заспи, Ребека стана от леглото и тихо слезе по стълбите, за да си приготви чаша горещо какао. Къщата тънеше в мрак и тишина. Тъй като мислеше, че всички спят, тя доста се изненада, когато съзря светлина в кухнята.

Джо Кели стоеше до кухненската маса, дочиташе вестника и похапваше от шоколадовия кейк на съпругата си заедно с голяма чаша мляко. Той тревожно вдигна глава, после се усмихна с облекчение.

— Ох! Помислих си, че е Мили. Щеше да ми се скара — той посочи среднощната закуска. — Имам висок холестерин. И докторът иска да сваля няколко килограма — потупа се той по корема.

— Няма да те издам, но и двамата със Зак сте на твърде лоша диета. Преди да замина, трябва да ви изнеса лекция за правилното хранене.

— Кога заминаваш? — въпреки усилието, гласът му не прозвуча равнодушно.

— И ти ли? — Ребека скръсти ръце.

— Не ме разбирай погрешно, Ребека. Наистина съм впечатлен от постъпката ти снощи. Не всеки цивилен би бил толкова смел, толкова издръжлив...

— И малко луд?

— Да, и това също — ухили се Джо.

— Тогава защо гориш от нетърпение да си тръгна.

Джо се поколеба.

— Не искам стария ми приятел да страда. Не го понася добре.

— Зная — забравила за какаото, тя седна срещу Джо.

— Не, не знаеш. Може и да си научила някои факти, но не си чула и половината. Зак може да получи „Оскар“ за способността си да се владее. Странното е, че се владее по-добре, отколкото го съзнава — Джо докосна с пръст слепоочието си. — Вътрешно той има чувството, че се държи за тънка нишка. Ти навлизаш в живота му и той изведнъж започва да се тревожи, че нишката ще се протрие и ще се скъса.

— Не искам да го нараня, Джо. Не искам да му причиня страдания.

— Какво искаш от него, Ребека? Ти си филмова звезда. Имаш богати и известни приятели. По дяволите, ти самата си богата и известна! Зак е обикновен човек. Едва ли ще може да те забрави, след като си заминеш.

Ребека усети как лицето ѝ пламна. Отпи глътка от млякото на Джо.

— Аз също не бих могла да го забравя...

— Сериозно ли говориш?

— Никога досега не съм се чувствала по този начин. И все пак не мога да определя какво точно изпитвам. Знам само, че за двацет и четири часа Зак ми даде повече, отколкото друг мъж за двацет и четири месеца. Обикновено съм много внимателна с мъжете.

— Зак пък е много внимателен с жените. Но виждам как те гледа... Разказа ли ти за Айлийн?

— Не в подробности. Не изглеждаше особено съсипан, когато чу съобщението.

— Да, знаех си, че връзката им няма бъдеще. И все пак тя беше добро момиче.

— А Черил? И тя ли беше добра?

— Черил? Добра?! — той се замисли, преди да отговори. — Предполагам. Понякога...

— Зак каза, че много се карали, че тя не могла да понесе напрежението да бъде омъжена за човек, който непрестанно е на огневата линия.

Джо се усмихна.

— На огневата линия. Да. Съвсем точно казано.

— За това ли се караха?

Джо веднага застана нащрек.

— И за това.

— За какво друго? — настоя тя.

— Нали знаеш за какво се карат семейните двойки — избегна прекия отговор Джо.

— Не, не зная. Никога не съм била омъжена. Последното предложение за женитба, което получих, беше от приятеля ми в седми клас. Само след месец ме изостави заради Алис Дикърсън.

Джо я погледна недоверчиво.

— А аз мислех, че те заливат с предложения за женитба двайсет и четири часа в денонощието.

— Не и такива, които бих приела — тя приближи стола си към масата. — Хайде, Джо, кажи! За какво се караха, освен за работата на Зак?

— О, за разни неща. Пари, домакински задължения, деца...

— Деца? Мислех, че нямат деца.

— Нямат.

— Не искаше ли Зак деца?

— Разбира се, че искаше.

— Тогава Черил не е искала, така ли?

— Виж какво, не зная. Зак не е споделял с мен. А Черил съм виждал само няколко пъти. Може би не се е чувствала готова — Джо се размърда притеснено на стола. — Не би трябвало да говоря зад гърба му.

— Ако ти не говориш с мен за него, тогава кой би го сторил? Зак таи всичко в себе си. Имам чувството, че в един миг ще експлодира.

Джо я изгледа изпитателно.

— Ти би могла да се окажеш възпламенителят.

ОСМА ГЛАВА

Телефонът иззвъня в шест и петнайсет сутринта. Зак мигновено се събуди. С годините бе свикнал. Грабна слушалката. Никой не звънеше толкова рано, освен за лоши новини. Единственият проблем беше за кого точно се отнасяха.

В мига, в който чу гласа на отец Франк, вече знаеше. Ставаше дума за момчето. За Тод.

— Изчезнал е — рече отец Франк.

Зак сви юмрук. Вината беше негова. Не трябваше да оставя Тод в приюта след снощния разговор. Може детето да не бе видяло „факела“, но „факела“ нямаше как да е сигурен в това.

— Кога? — Зак не издаде нито угризенията, нито яда си. Чувствата не се изписаха и на лицето му. Само кокалчетата на свития му юмрук побеляха.

— Не мога да кажа със сигурност — рече печално отец Франк. — Останалите момчета не са чули нищо през нощта. Когато гонгът за ставане от сън прозвучал в шест сутринта... леглото на Тод било празно.

— Да са се обаждали снощи от болницата? Някаква промяна в състоянието на Джери?

— Не, не са се обаждали. Смятате, че Тод толкова се е тревожел за брат си, че сам е отишъл там?

Така ли мислеше наистина? Не. Надяваше ли се да е така? С цялото си сърце.

— Първо ще проверя в болницата. Обадохте ли се вече на полицията?

— Не още. Звъннах първо на вас — отвърна свещеникът. Последва кратко мълчание. — Може би е избягал, Зак. Деца като него, които...

— Да, зная. Благодаря ви, отец Франк. Идвам веднага.

— Да се обадя ли в полицията?

— Аз ще се обадя — бе си намислил няколко неща, които непременно искаше да каже на Лу Денъхи по телефона. Кого бе изпратил да наблюдава момчето? Някой новобранец с жълто около устата?

— Зак, момчетата са направили всичко, което е било по силите им. Те не са свършени. Светът не е свършен — уморено рече Денъхи.

— На мен ли го казваш!

— Може да е отишъл при брат си в болницата.

— Не е. Току-що проверих — Зак знаеше, че би било прекалено хубаво, за да е истина. Той потръпна, спомнил си колко радостна беше сестрата, когато му съобщи, че състоянието на Джери се подобрява. Как ли ще се почувства, когато разбере, че по-малкия му брат...

— Ще говоря с моите момчета, Зак. После ще отида и ще огледам на място, ще разпитам децата...

— Ще се срещнем там.

Когато Джо затвори телефона, Мили се претърколи в леглото и погледна часовника. Беше шест и трийсет.

Джо стана от леглото. Въпреки че беше пълен, той се движеше изключително пъргаво.

— Какво се е случило, Джо?

— Детето е изчезнало от приюта. Зак мисли, че „факела“ може да го е... — сърце не му даде да довърши изречението.

— О, Джо! — Мили нежно постави ръка на рамото му.

— Трябва да тръгвам, скъпа.

— А Ребека?

— Би могла да я научиш да пече сладки днес или каквото ти хрумне там. Само я задръж по-далече от Зак. Той е като заредена бомба. Струва ми се, че чувам тиктакането на часовниковия механизъм.

Ребека слезе в кухнята в осем и десет. С Джо трябваше да тръгнат след двамадесет минути. Беше облечена в джинси, черно поло и ботуши.

— Предполагам, обичаш бекон с яйца — рече Мили. — Трябваше да те попитам снощи, но ти беше толкова уморена...

— Къде е Джо? Той закуси ли вече? — прекъсна я Ребека.

— О, той закуси рано с децата. Трябва да са на училище преди осем. Как предпочиташ яйцата? Бъркани? Бих могла да ти направя омлет...

— Мили, какво се е случило? Къде е Джо?

Мили приглади назад косата си.

— Излезе рано. Не се ядосвай, Ребека. Извикаха го спешно. Наложил се да тръгне преди седем часа.

— Да не би... Заради нов пожар ли го извикаха?

— О, не. Не е заради нов пожар.

— Какво тогава? — Мили отново се опита да отклони въпроса, но Ребека се приближи към нея. — Моля те, кажи ми какво се е случило! Има ли нещо общо със Зак? Той ли е накарал Джо да се измъкне без мен?

— Не се е измъкнал. Обади му се. Той се облече набързо и тръгна. Дори ако те беше събудил, ти нямаше да можеш да се приготвиш...

— Да се приготвя за какво?

Мили отново замълча.

— Ако не ми кажеш какво се е случило, веднага ще се обадя на началника на противопожарната охрана. С господин Фицджералд сме много близки.

— Остани тук с мен, Ребека. Заради Зак.

— Значи спешното повикване наистина е свързано със Зак — Ребека усети как дланите ѝ овлажняват. — Не му се е случило нищо, нали? „Факела“ не е...

— Зак е добре — рече Мили, но не посмя да срещне погледа на Ребека.

— Не, не е. Нещо му се е случило.

Мили я лъжеше. Беше лоша актриса. Нещо не беше наред. И със сигурност се отнасяше до Зак. Ребека се облегна на плота, парализирана от ужасяващите мисли, нахлули в съзнанието ѝ.

— Обади му се заради момчето — рече тихо Мили, съзряла уплахата, изписана по лицето на Ребека.

— Джери? Момчето в болницата? О, Господи, не е...

— Не, не Джери. Брат му.
— Тод?!
— Той... Изчезнал е от приюта.
— Изчезнал? Имаш предвид, избягал.
— Не съм съвсем сигурна...
— Имаш ли кола?
— Да, но...
— Къде са те? В приюта ли? Знаеш ли къде се намира той?
— Моля те, остани тук, Ребека. Джо смята, че така ще бъде по-добре.

Ребека обаче бе престанала да я слуша.

— Зак сигурно се е поболял от безпокойство. А, доколкото го познавам, се чувства и виновен.

— Вече си започнала да го опознаваш — усмихна се Мили.

— Предполагам. Мога ли да взема колата ти, Мили?

— Не знам дали си даваш сметка колко е опасна тази работа. Всеки път, когато Джо излиза, сърцето ми се свива. Дори след толкова години. Успокоявам се, едва когато чуя колата му да спира пред къщата вечер. Понякога се налага да остане и през нощта. Тогава изобщо не мога да заспя. Пожарите са много коварно нещо. Но не са най-лошото. По-страшни са подпалвачите. Някои от тях са алчни за застраховката. Други са само безразсъдни деца, жадни за емоции. Но най-опасни са душевноболните, пироманите. Все още помня онзи отвратителен човек, който преди няколко години подпали хотел „Дрейк“. Последният от множество пожари, които той предизвика през онази година. Отидох на процеса. За първи път присъствах на осъждането на престъпник. Джо беше против, но аз исках да го видя, трябваше да го видя. Той се бе намесил в живота ни. Бе застанал между мен и Джо. Когато подобен подпалвач е на свобода, залавянето му се превръща в нещо повече от служебни задължения. Преследването отнема по двайсет и четири часа в денонощието. Това чудовище сякаш живееше между нас и отнемаше въздуха ни. Зак се чувстваше по същия начин.

— За него е било още по-трудно. Джо е имал теб.

Мили кимна.

— Горкият Зак... Черил го бе изоставила само три седмици преди това. Последва нещастният случай с момичето. Оттогава Зак много се промени. Сякаш загуби способност да се радва на живота.

Трябваше да напусне работа, както беше решил. Или поне да замине за известно време. Промяната щеше да му се отрази добре. Зак обаче рядко прави каквото е добре за него. Прекалено е зает да прави каквото се налага. Не пропусна нито един ден от процеса. Седеше до мен и не откъсваше очи от „факела“.

— Как изглеждаше подпалвачът?

— Съвсем... обикновен. Среден на ръст, слаб, с късо подстригана кестенява коса. Не бих му обърнала никакво внимание, ако го срещна на улицата, дори не бих го забелязала. Именно това ме изненада. По-късно Джо ми каза, че много често престъпниците по нищо не бият на очи.

— Външно, може би — тихо рече Ребека. — Но жестокостта, която носят в себе си, ги превръща в чудовища. Не съм виждала подпалвача, когото преследват сега, но чух гласа му.

Мили се поколеба.

— Ребека, Зак е разтревожен, защото е възможно... подпалвачът... да търси... момчето.

Ребека се вцепени. Сякаш нож прониза сърцето ѝ, завладя я неописуем страх. Господи, само не момчето! Детето, което тя самата бе спасила. До този момент не бе осъзнала колко дълбока е връзката ѝ с него. Спомни си с необикновена яснота как малкото момче се бе вкопчило изплашено в нея; спомни си как го погали по гърба и му обеща, че всичко ще бъде наред. И бе удържала обещанието си. Момчето оцеля.

Сълзи изпълниха очите ѝ. Оцеля, за да го застигне още по-лоша участ.

— Седни — нежно каза Мили. — Ще ти направя чай...

Ребека преглътна сълзите си.

— Не. Трябва да тръгвам. Моля те...

Мили кимна, подаде ѝ ключовете от колата и подробно ѝ обясни как да стигне до приюта.

Лейтенант Лу Денъхи, висок слаб мъж с грубовато лице и буйна черна коса, потърка измръзналите си ръце и мрачно погледна Зак и Джо.

— Моите момчета не са забелязали никой да се навърта наоколо, а и нито едно от децата не е чуло, нито е видяло нещо.

Зак кимна. Той също бе разговарял с шест момчета от спалнята на Тод, както и с около десетина деца, подслонени в приюта. Ако „факела“ се бе промъкнал и бе отвлякъл момчето, явно бе успял да го стори, без излишен шум.

Зак обиколи приюта заедно с двамата полицаи, които бе довел със себе си Денъхи. Не откриха следи от борба. Нямаше и никаква вещ на момчето. Но той бе дошъл тук единствено с дрехите си и бе получил от приюта пижама. Детето, настанено на съседното легло, ги уведоми, че Тод е легнал с всички дрехи на себе си.

Входовете бяха проверени. Нямаше счупени прозорци или врати. Само един прозорец в коридора пред общата спалня на втория етаж беше отворен. Отец Франк сподели, че някои от по-големите деца понякога излизали през този прозорец късно вечерта. Трябваше да се мине по широкия перваз и след това да се използва улука за спускане до улицата. Когато разпитаха децата обаче, никое не призна да е излизало снощи. Джо измъкна Зак във фойайето.

— Не мисля, че това ще ни отведе донякъде.

— Прав си — рече уморено Зак и запали цигара.

— Трябва да докладвам на Колинс. Време е да изчезваш оттук.

— Да, зная...

Суматоха при вратата привлече вниманието им. Ребека спореше с униформения полицаи.

— Не, не нося никакви документи — рече Ребека и в същия миг забеляза Зак и Джо. Кимна към тях. — Те ще гарантират за мен.

Джо махна на полицаия да я пусне и чу как партньорът му тихо изруга.

Когато Ребека приближи, Зак я изгледа гневно.

— Какво правиш тук?

— Открихте ли нещо? — Ребека нямаше настроение за спорове.

Зак се обърна и се насочи към стаята на свещеника. Ребека го хвана за ръката.

— По дяволите, Зак! Имам право да зная. Аз участвах в спасяването му. Не можеш да ме изолираш.

Той се обърна към нея, тъмните му очи проблеснаха.

— Това от някой сценарий ли е? Какво по-точно играеш? Възмущение от несправедливостта? Е, наистина се справи добре. Сега е мой ред. В живота е така. Никой не ти подава репликите. Не казваме само каквото трябва и точно когато трябва. Невинаги правим каквото трябва, макар да се опитваме. Понякога се проваляме. Понякога се проваляме напълно. И не ни се предоставя нова възможност. А присъствието ти тук само влошава положението... — той се обърна и влезе в стаята на свещеника.

Ребека погледна Джо.

— Много е изнервен — рече партньорът на Зак. — Снощи момчето му се обадило по телефона. — Той набързо я осведоми за разговора, макар да нямаше представа защо го прави. Може би защото именно тя намери копчето, което се оказа улика. Може би защото именно тя измъкна Тод от горящата сграда. Може би защото беше ясно като бял ден, че Ребека Фокс е луда по партньора му. И също толкова очевидно бе, че и Зак е луд по нея, въпреки цялата му враждебност.

Ребека го изслуша, без да го прекъсне, като потисна страховете си.

— Възможно е момчето да е избягало — завърши Джо. — Нямаме доказателства, че „факела“ го е отвлякъл.

— Какво ще правим сега? — попита Ребека.

— Полицията вече е поела случая. Имат пълно описание на момчето.

— Ако нещо лошо се случи с Тод, Зак никога няма да си прости. Макар да е направил всичко, което е било по силите му.

— Ние с теб мислим така, но Зак... — Джо мрачно се усмихна. — Успя ли да закусиш?

Ребека поклати глава.

— Отсреща има кафене. Ще ти купя чаша кафе и вафли. Обичаш ли вафли?

— Ами Зак?

— Той мрази вафлите.

Ребека неохотно позволи на Джо да я изведе от приюта.

Докато разсеяно отхапваше от вафлата, Ребека видя през прозореца как пред приюта спря кола без отличителни знаци на

полицията. В същото време чу как Джо изсумтя.

— Кой пристигна?

— Колинс. Прекият ни шеф. Ако се натъкне на Зак, ще хвърчат искри.

В същия миг видяха Зак да излиза от приюта. Той почти се сблъска с Колинс. Двамата се втренчиха един в друг и след секунда вече крещяха.

Джо хвърли няколко монети на масата.

— По-добре да отида и да се опитам да загляда положението.

Ребека понечи да се изправи, но Джо я спря.

— Ако Колинс те види, ще стане още по-лошо за Зак.

Ребека кимна. Джо беше прав. Той се усмихна и излезе.

— Нямам време за това — рязко го прекъсна Зак, докато Джо лъжеше, без да му мигне окото, че вината е негова, тъй като се обадил на партньора си и го повикал в приюта.

Зак се насочи към отсрещния тротоар.

— Къде отиваш? — извика Колинс.

Зак рязко спря в средата на улицата и принуди приближаващото такси да завие покрай него.

— Къде отивам? Излизам в отпуска — надвика той гневно натиснатия клаксон. — Разполагам с три седмици. И ще се наложи да си намерите друг екскурзовод за холивудската звезда.

— Почакай... — Колинс тръгна след Зак, ала Джо го дръпна назад, предпазвайки го в последната секунда от връхлитащия автобус.

Когато автобусът отмина, Зак беше изчезнал.

Ребека грабна менюто и го разтвори пред лицето си, за да се скрие от Зак, който влетя в кафенето и се насочи към телефона. Набра и се заслуша, без да каже нищо. Явно звънеше вкъщи, за да провери дали няма оставени съобщения. След миг гневно затръшна слушалката. Очевидно нямаше никакви новини за Тод.

Щом той се отправи към вратата, Ребека сгъна менюто и го остави на масата. В същия миг приближилата сервитьорка възкликна:

— Вие не сте ли Ребека Фокс? О, Господи, не мога да повярвам! Това сте вие. Хей, погледнете, това е Ребека Фокс! — всички погледи в кафенето се насочиха към нея. Зак също се обърна.

Миг преди той да излезе, очите им се срещнаха. И в този кратък момент Ребека сякаш надникна в душата му. Страхът, тревогата и болката, които той толкова упорито се стремеше да прикрие, измъчваха и нея. И тя се почувства много по-силно свързана с него, отколкото в нощта, когато бяха споделили дивата си страст.

— Вече казах на полицията и на инспектора, че братът на Джери не е идвал в болницата от вчера — отегчено рече сестрата.

— Може да се е промъкнал незабелязано — настоя Ребека. — Спомням си, когато бях единайсетгодишна, мама беше приета в болницата за операция. Редът се спазваше строго, не пускаха деца под тринайсет години без придружител. Бях получила висока оценка на съчинението и бях сигурна, че мама много ще се зарадва. Така че се промъкнах незабелязано до нейната стая, а когато сестрата влезе, се скрих в гардероба... — беше хладнокръвна лъжа, но изпълнението бе превъзходно.

— Искате да проверя дали не се е скрил в гардероба на Джери, така ли?

— Ако бъдете така любезна...

Сестрата сви рамене.

— Е, добре. Но съм сигурна, че не е там. Цяла сутрин влизам и излизам от стаята, така че...

— Моля ви!

Сестрата се върна само след няколко минути.

— Нали ви казах...

След като излезе от болницата, Ребека се зачуди къде да отиде. Да се върне в управлението? Мисълта, че Колинс ще я прикрепи към друг инспектор не повдигна духа ѝ. Не желаше друг партньор. Беше вече прекалено силно обвързана със сегашния.

Когато зави по улицата, на която живееше Зак, Ребека видя очукания форд, паркиран пред опожарената сграда. Дали Зак беше вътре? Може би смяташе, че „факела“ се е върнал заедно с Тод на местопрестъплението?

Тя излезе от колата и колебливо приближи опожарената сграда. Дали трябваше да продължи търсенето? Отчаяно желаше да открие детето. Знаеше, че Зак също е решен да го намери на всяка цена. Ако се случеше нещо на момчето... Ако „факела“ го беше отвлякъл и му стореше нещо ужасно...

Дъхът ѝ секна. В някои от филмите си бе пресъздавала отчаяние, страх, паника... Сега разбираше какво означава да изпиташ тези чувства наистина. Нямаха нищо общо с това, което бе симулирала пред камерата.

Някой се раздвижи в сянката до изгорялата фасада.

— Зак? Зак, вътре ли си?

Отговор не последва.

Ако Зак беше в сградата, възможно ли бе да не ѝ отговори? Възможно ли? Беше напълно допустимо. Та нали искаше да се отърве от нея. Да я прогони от живота си.

— Зак, трябва да поговорим... — тя пристъпи към входа, като се опитваше да се убеди, че именно Зак се е притаил вътре. В противен случай, нищо чудно да се окаже в ръцете на луд човек. — Не можеш лесно да се отървеш от мен, Зак! Свикнала съм да завършвам започнатото. Така че, ако ти си в отпуск и аз излизам в отпуск. Зак? — тя предпазливо пристъпи сред натрошените тухли. — Наречи го огнено кръщение, Зак. Точно това се случи с мен. С нас. И сега сме свързани, колкото и да се опитваш да го отречеш.

Далечен шум я накара да застине. Идеята ѝ да влезе в сградата като че ли не беше толкова добра. Зак със сигурност нямаше да запази мълчание и да я остави да се мотае наоколо, рискувайки да се нарани. Твърде много държеше на нея, макар да не го съзнаваше. Или по-скоро не искаше да го осъзнае.

Тръпки полазиха по гърба ѝ. Ами ако Тод лежеше безпомощен, може би със завързани ръце и крака сред развалините? Ако Тод беше тук? Дали беше сам? Или това бе нова клопка, заложена от коварния злодей?

Ребека затвори очи. Главата ѝ бучеше, смелостта ѝ бавно, но сигурно се стопяваше. Не можеше да се застави да продължи търсенето. Не бе в състояние и да излезе от сградата. Чувстваше се парализирана от страх и нерешителност.

Леко поскърцване накара сърцето ѝ да подскочи. Някой — или нещо — премина покрай нея. Тя рязко отвори очи.

Изсмя се нервно. Котка. Черна котка! Добре че не беше суеверна.

Той се усмихна, скрит зад огромна обгоряла поддържаща греда. Беше твърде близо до жената и усещаше парфюма ѝ, макар въздухът да бе изпълнен с мирис на дим, изгоряло дърво и хоросан.

Уханието ѝ му хареса. Тя самата му хареса. Никога не бе имал жена като нея. Какво бе казала тя за „огненото кръщение“?

Усмивката му се разтегли в гротескна гримаса. Чапин не беше единственият, споделил огненото кръщение с нея. И тримата бяха свързани. Тяхното първо огнено кръщение! Но не и последното.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Щом излезе на улицата, Ребека пое дълбоко свежия въздух. Спря поглед на сградата, в която живееше Зак и замислено завъртя златния си пръстен с рубин. Трябваше да го види, да поговори с него.

С решителна стъпка прекоси улицата. Ала постепенно я обзе колебание. Зак може би изобщо нямаше да я пусне в апартамента си. А и сблъсъкът само щеше да го накара да се отдръпне още повече.

Тя въртеше нервно пръстена, когато ѝ хрумна една идея. Бързо го свали и го прибра в джоба на джинсите.

Звънна. Никакъв отговор.

Минута след като му звънна, домоуправителят се появи на вратата. Намигна ѝ, без да задава въпроси.

Ребека нервно заудря по вратата.

— Зак, аз съм! Ребека! Слушай, моля те, пусни ме да вляза. Загубих си пръстена. Мисля, че е паднал, докато съм спала на дивана. Този пръстен ми е много скъп, Зак — тя дори не помнеше кой ѝ го е подарил. Втренчи се безпомощно в затворената врата. — По дяволите, Зак!

Домоуправителят мина покрай нея и връзката ключове на колана му тихо издрънча.

— Трябва да е заспал. Загубила съм си пръстена. Не би ли могъл...

— Само ако обещаєте да се отбиете у нас, за да се запознаете с жена ми. Тя се връща в три часа.

— Разбира се, с удоволствие ще се отбия!

Управителят отключи и Ребека пристъпи в апартамента. Затвори вратата и се приготви за сблъсък. Зак обаче не се появи. Тя предпазливо влезе във всекидневната. Стаята беше празна. Извика го по име, но отговор не последва. Вратата на кухнята беше отворена, ала Зак не беше вътре. Дали бе излязъл да си купи цигари? Или сандвичи? Колата му беше отвън, значи не бе отишъл далече. Бе се насочила към спалнята, когато телефонът иззвъня. Ами ако беше „факела“? Ако се

обаждаше, за да каже на Зак за нов пожар? Или за Тод? На третото позвъняване, Ребека реши да вдигне слушалката.

Зак бе насапунисал косата си под горещите струи на душа, когато чу далечния звън на телефона. Без да обръща внимание на стичащия се по лицето му сапун, той спря водата и се насочи към спалнята, за да се обади от втория апарат. В същия миг звънът престана.

Той тихо изруга и изтри стичащата се по лицето му сапунена вода. Потрепери и се отправи отново към банята. Когато дочу познат глас от съседната стая, застина.

Без да се смущава от голотата си, той пристъпи във всекидневната и намери Ребека, увлечена в телефонен разговор.

— Не мога да повярвам! Това е чудесно. Нямах представа... — Ребека рязко замълча, когато го видя. Изумено се втренчи в него, внезапно обзета от възбуда. — Гейл се обажда... Личният ми мениджър — рече тя, забелязала въпросителния му поглед.

— О, чудесно. Вече и личният ти мениджър се обажда тук... — той дискретно се закри с длани.

— Не, Зак. Не ме разбра. Тя се обаждаше на теб, за да ме открие... — Ребека се усмихна широко. — Тод е при нея.

Зак бързо прекоси стаята и грабна телефона от ръката ѝ.

— Какво се е случило? — изкрещя той.

— Здравей — рече Гейл. — Предполагам, ти си Зак...

— Тод при теб ли е?

— Да, тук е.

— Къде „тук“?

— В „Херитидж“. В апартамента на Ребека.

— Нищо не разбирам. Добре ли е? Дай ми го да говоря с него.

Ребека взе слушалката.

— Гейл ми каза, че момчето спи, Зак. Ще отидем в хотела малко по-късно — тя допря слушалката до ухото си. — Благодаря, Гейл. Ще се видим след няколко часа.

Тя затвори телефона и бавно плъзна поглед по тялото му. Заслепена от страст, през онази нощ не бе забелязала многобройните белези на лявото му бедро — спомен от пожара в хотел „Дрейк“.

— Трябваше поне да почукаш, преди да се появиш така неочаквано — рече сухо Зак.

— Почуках.

— Бях под душа.

— Все още имаш сапун в косата — усмихна се тя.

— Защо се върна?

Тя бръкна в джоба на джинсите си.

— За да търся този пръстен, който смятах да ти кажа, че съм загубила някъде из апартамента ти.

Лека усмивка се плъзна по устните му.

— О, Зак! Тод е добре... „Факела“ не го е отвлякъл.

Зак все още бе леко замаян от добрата новина и от неочакваното появяване на Ребека.

— Нищо не разбирам.

— Предполагам, Тод се уплашил през нощта и е решил да ме намери. Всички вестници пишат, че съм отседнала в „Херитидж“. За щастие, Гейл е била там, когато той се появил в осем и половина сутринта. Цяла нощ обикалял улиците, докато намери хотела. Казал на Гейл, че иска автограф от мен за брат си. Джери бил мой почитател.

Аз също, помисли си Зак, завладян от пулсиращото желание, което го измъчваше цял ден.

Ребека отново плъзна поглед по голото му тяло. В следващия миг се озова в обятията му и той я понесе към банята.

— Е, струва ми се искаше да опиташ всички стаи в апартамента.

— Мислех, че не те... интересува.

— Всеки нормален мъж би се заинтересувал. И макар моят мозък да не функционира винаги и в момента да се е превърнал в каша...

Тя весело се разсмя. Не е ли чудесно, помисли си. Новината, че детето е в безопасност в „Херитидж“ неочаквано ги бе превърнала от врагове отново в любовници.

Зак влезе под душа.

— Но... аз съм облечена!

— Не за дълго — рече Зак и пусна водата.

Дрехите ѝ подгизнаха за секунди.

— Знаеш ли какво означава това? Че оставам тук, докато ми изсъхнат дрехите.

— В мазето има сушилня — той измъкна пуловера през главата й.

— В мазето, така ли? — пошегува се тя.

— Ти си развратница, Ребека Фокс!

— Но на теб това ти харесва.

Той бавно свали мокрите й джинси.

— Да, харесва ми — призна той.

Когато тя остана по бельо, Зак бавно плъзна поглед по тялото й.

— Снимала ли си някога любовна сцена под душ?

Тя бавно поклати глава, косата й ухаеше на лавандула и лимон.

Той погали с палци втвърдените зърна на гърдите й през мократа дантела и тя изстена, притискайки, устни към рамото му и нежно хапейки го.

— А в живота? — настоя той. Дланите му се плъзнаха по гърдите й, надолу към корема.

Тя вдигна поглед.

— Искаш да знаеш дали за първи път ще се любя под душ? Да, за първи път. Всичко, което се случва помежду ни, за мен е ново. Мисля, че съм влюб...

Устните му се впиха в нейните, заглушиха думите, които тя изпитваше нужда да изрече и които той отчаяно не желаше да чуе. Би могъл да се справи със страстта, но чувствата бяха съвсем друго нещо.

Тя отвърна на целувката, горещите струи караха кожата й да пулсира. Думите щяха да почакаат. Знаеше, че трябва да бъдат изречени. Не че посрещаше чувствата си с радост. Да обича Зак бе необикновено трудно и при най-добро стечение на обстоятелствата. А обстоятелствата бяха доста неблагоприятни.

Ръцете й се плъзнаха по гърдите му, по бедрата, пръстите й бавно проследиха белезите.

Той покри ръката й с длан.

— Притеснява ли те?

— Не — искрено отвърна тя. — Те са част от самия теб. Такъв, какъвто си...

— И какъв съм?

Тя понечи да отговори, ала той притисна пръсти към устните й.

— Не, не ми казвай. Не съм сигурен, че бих искал да знам.

Целунаха се отново и Зак свали бельото ѝ. Нежно погали гърдите ѝ и я накара да застане от удоволствие. И двамата бяха завладени от същата безумно дива страст, която бяха споделили преди няколко нощи. Но този път не искаха да бързат. Искаха бавно да се насладят на милувките, на невероятното удоволствие от сливането на телата им.

Струите бяха горещи. Зак преплете пръсти с нейните, вдигна ръцете ѝ над главата и я притисна към хладната стена. Контрастът между горещина и студ я замая.

Тя обви с крак тялото му и усети как дланите му отново се плъзгат по раменете ѝ, по бедрата...

Притисна се към него, наслаждавайки се на допира до горещата му влажна плът. Искаше тялото ѝ да се съедини с неговото, прониквайки през кожата му, да бъде изцяло погълната... Искаше да бъде част от Зак. Приличаха си толкова много. И двамата бяха самоуверени, решителни, малко безсрамно предизвикателни... За краткото време, което бе прекарала с него, Ребека бе открила толкова много за самата себе си. Разбра, че не ѝ липсва смелост. Осъзна, че е способна да изпитва много по-дълбоки чувства, отколкото бе предполагала. Ала си даваше сметка, че много скоро ще последва ново изпитание — болката от раздялата. Бързо отхвърли тази мисъл. Сега искаше да се наслади изцяло на удоволствието. За болката щеше да мисли по-късно.

Обви ръце около врата му и впи устни в неговите, тялото ѝ се изви.

— О, Зак! Като на клада съм... — прошепна и притисна устни към ухото му.

— И аз изгарям заедно с теб — сподавено промълви той и я привлече под галещите струи.

Притвори очи, когато той коленичи и устните му бавно се плъзнаха по тялото ѝ. Езикът му нежно проникна между бедрата ѝ. Ребека извика, пръстите ѝ се вплетоха в косата му. Тялото ѝ пламна, пред очите ѝ сякаш избухнаха фойерверки... Движенията на хълбоците ѝ станаха неподвластни на волята.

Когато Зак най-после се изправи и проникна в нея, тя трепереше като лист. Мократа ѝ коса се преплете с неговата, дългите ѝ крака го обгърнаха. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и мъжът я притисна към стената, прониквайки все по-дълбоко.

Ребека го усещаше в себе си и погълната от влагата и топлината имаше чувството, че тялото ѝ се топи... Сълзи бликнаха от очите ѝ, когато достигна върха на екстаза. Сякаш мощна експлозия избухна в нея и я разтърси от глава до пети.

— О, Зак, обичам те... толкова много!

Понечи да отговори, ала от устните му се изтръгна само дрезгав вик и той потръпна от неземната наслада, разляла се по тялото му; думите бяха заглушени от чувствата.

Ребека легеше до Зак на двойното легло. Ръката ѝ почиваше нежно на голите му гърди. Той посегна за цигара, ала отдръпна ръка. Ребека се усмихна и го целуна по бузата.

— От месеци мисля да се откажа — промърмори той.

— Ако започнеш и да се храниш правилно...

Той я стрелна с поглед.

— Добре, добре... Забрави.

Ала Зак знаеше, че не може да забрави. Именно в това беше проблемът.

Настъпи продължителна тишина. Ребека осъзна, че той няма да проговори. Ала не ѝ беше лесно да подбере думите си. Сякаш се намираше на сцената и внезапно бе забравила репликите си.

— Зак, много хора живеят далече един от друг и въпреки това поддържат връзка. Бихме могли...

— Нека не се заблуждаваме, Ребека — прекъсна я бързо той. За него бе непроспено да храниш илюзии. Бе свикнал да бъде реалист. Да гледа открито на нещата.

Той я отблъсна от себе си и я погледна в очите. Господи, имаше толкова хубави очи! Шоколадовокафяви със златисти отблясъци. Болката от раздялата щеше да бъде непоносима.

— Ще бъде прекрасно, докато сме заедно, Ребека, но всичко ще свърши след няколко седмици. Дори по-скоро, ако промениш решението си и заминеш по-рано... — думите не издадоха чувствата му, агонията на душата му. Не трябваше да започват всичко това. Но той знаеше, че е неизбежно. Все едно да си беше казал, че никога не е трябвало да поема първата си глътка въздух.

— Няма да замина по-рано, Зак — твърдо рече тя. — Точно сега ми се струва, че за нищо на света не бих заминала.

— Какво искаш да кажеш? Че би изоставила кариерата си, филмите, ролята, която толкова много желаеш, луксозното си жилище в Лос Анджелис, прочутите си приятели, за да споделиш с мен мизерния ми апартамент, да печеш сладки, докато аз преследвам подпалвачи...

— Бих могла да ти бъда истински партньор.

Той поклати глава, сякаш разговаряше с безразсъдно дете.

— По-добре да сваля дрехите ти до сушилнята. Скоро трябва да тръгваме към хотела.

Той понечи да стане от леглото, но Ребека сграбчи ръката му.

— Е, добре, няма да се получи — рече тя тъжно. — Не желая да изоставя кариерата си. Държа на нея — тя седна и го прегърна, като притисна гърди към гърба му. — Но държа и на теб. Не е честно да съм принудена да избирам.

Лицето му се изопна.

— Кой е казал, че животът е честен? Според теб Тод и Джери смятат ли, че животът е честен? Мислиш ли, че нещастният скитник, обгорен като въглен е смятал, че е честно? Мислиш ли, че към мен животът е бил честен?

Тя се поколеба.

— Би могъл... да дойдеш с мен в Лос Анджелис. Фицджералд казва, че от години се каниш да напуснеш.

— И какво предлагаш да правя? Да плувам в басейна ти и да пазарувам по Родео Драйв, докато ти снимаш любовни сцени с някоя филмова звезда? Не-е-е, скъпа. Не е за мен. А тук не е за теб.

— Но, Зак...

Той се обърна и я притисна в обятията си.

— Това наистина е доста глупава идея — промърмори той тъжно.

— Има и по-лоши начини да започнеш отпуската си.

Нежно я целуна по устните.

— Отпуската свърши, преди да е започвала, скъпа. Все още имаме време да спрем. Белезите, които имам, ми стигат за цял живот. А повярвай ми, раните трудно зарастват — гласът му бе нежен, но някак далечен.

Само преди миг Ребека го бе чувствала толкова близък. Сега, макар да беше в прегръдките му тя усещаше все по-дълбоката пропаст, която се отваряше помежду им — Зак отново бе издигнал около себе си невидимата, но непробиваема стена.

Зак направи няколко обиколки около хотела, за да се увери, че не ги следят. Подпалвачът може и да не знаеше местонахождението на Тод, но със сигурност знаеше къде живее любимият му инспектор. Ребека, която не познаваше добре града, не заподозря нищо. Пък и мислите ѝ бяха съсредоточени върху Зак, а не върху подпалвача. Следващата седмица бе Коледа, после идваше Нова година и тя трябваше да замине. Дали щеше да види Зак отново? Ако получише ролята на Парадизи — за която щеше да се бори със зъби и нокти — три месеца щеше да бъде заета със снимките на филма. Нямаше да има време да дойде в Бостън. Дали Зак би дошъл в Лос Анджелис? Не, ако все още преследва подпалвача. Ако пък бе успял да го залови, нищо чудно да се появи нов. Винаги се появяваше нов. Той щеше да използва работата си като извинение, но всъщност не би дошъл, защото и за двамата нова раздяла щеше да бъде още по-болезнена.

Тя въздъхна и Зак нежно постави ръка на бедрото ѝ.

— Трябва да настаня Тод на друго място. Приютът вече не е подходящ.

— Искаш да кажеш, че е твърде опасно.

— Откъде...

— Джо ми разказа, че Тод ти се обади по телефона. Каза ми, че момчето е видяло подпалвача. Което означава, че и „факела“ може да го е забелязал.

— Джо обикновено умее да си държи устата затворена — намръщи се Зак.

— Не си го изкарвай не него, Зак. Всъщност не си ядосан на него — тихо рече тя. — Може би, ако не беше излязъл от банята съвсем гол... Ако не бяхме и двамата замаяни от новината, че Тод е в безопасност... Ако не беше толкова вълнуващо...

— Ядосан съм на себе си! — прекъсна я Зак. — Знаех докъде ще доведе всичко това. Трябваше да се овладеея.

— Ти се опита.

Той се усмихна.

— Не бях достатъчно упорит. Не си ме виждала, когато наистина се опитвам да устоя на нещо.

— Сега виждам.

Усмивката му се стопи. Тя беше права. Изминаха останалата част от пътя в мълчание.

Щом прекосиха фоайето на хотела, Ребека видя как Зак застана нащрек. Собствените й сетива бяха изострени.

— Мислиш ли, че ни е проследил — тревожно попита тя.

— Не, но не мога да бъда сигурен — мрачно рече той. — Трябва незабелязано да измъкнем Тод.

— Къде ще го заведем?

Зак не отговори. Все още не беше решил. А пък и приближиха асансьора, където се бяха събрали гости на хотела. Зак ги огледа — две жени и трима мъже. Жените бяха облечени изискано и явно се познаваха, тъй като разговаряха приятелски. Двама от мъжете бяха на средна възраст и изглеждаха внушително. Бизнесмени. С ушити по поръчка костюми, безупречно лъснати обувки и кожени куфарчета. Вълнени палта висяха, праметнати през ръцете им. Третият мъж беше млад и не толкова добре облечен. Висок, много слаб, леко прегърбен. Но това, което привлече вниманието на Зак, бе морскосиният му шлифер.

Когато асансьорът пристигна, Зак задържа Ребека под предлог, че търси нещо в джоба си. Всички останали влязоха. Щом вратите бавно започнаха да се затварят, Зак провря ръка и отново ги отвори. Махна на Ребека да влезе пред него.

Нито едно копче не липсваше от шлифера на мъжа. Не че това доказваше нещо.

Зак почти незабележимо поклати глава, когато Ребека посегна да натисне бутона за своя етаж. Тя мигновено отпусна ръка. Тръпки полазиха по гърба й. Тя също бе забелязала младия мъж с шлифера.

И двамата въздъхнаха с облекчение, когато той слезе на седмия етаж. Двете жени излязоха на единайсетия, последвани от бизнесмените. Ребека и Зак стигнаха сами до деветнайсетия етаж, където се намираше апартаментът на Ребека.

Зак ѝ даде знак да мине зад него и двамата пристъпиха предпазливо в пустия коридор.

— Дадох на Гейл моя ключ — рече Ребека, щом застанаха пред вратата на апартамент 19 В.

Зак почука.

Двамата се втренчиха във вратата. Чакането се проточи твърде дълго. Ребека тревожно погледна Зак. Той почука отново. Никакъв отговор. Ребека стисна ръце.

— Може Гейл да е излязла, а Тод още да не е събудил.

Непроницаемото лице на Зак не издаваше безпокойството, което го измъчваше. Винаги хладнокръвен срещу огъня. Почти винаги.

— Ще слеза да взема ключ от рецепцията.

— О, Зак! Не мислиш, че...

Той стисна рамото ѝ.

— Все още е рано да мислим каквото и да било.

Ребека кимна, ала не можа да се отърси от тревожните мисли. Зак също.

Няколкото минути до връщането на Зак ѝ се сториха цяла вечност.

Той пхна ключа в бравата. Преди да го завърти, погледна Ребека и рече:

— Не приближавай.

Очите ѝ се разшириха от страх.

— О, Господи! — прошепна тя.

Зак искаше да ѝ каже няколко успокоителни думи, но знаеше, че Ребека е твърде умна, за да му повярва. Не оставаше нищо друго, освен да отключи вратата и да влезе.

Ребека остана в коридора. Опитваше се да потисне тръпките, разтърсващи тялото ѝ. След няколко минути Зак я повика.

Тя предпазливо влезе.

Зак се появи откъм спалнята.

— Няма никой. Леглото не е оправено и е все още топло.

— Мислиш ли, че „факела“... Мислиш ли, че е отвлякъл и двамата? — Ребека изпита чувство на вина, задето бе уговорила Гейл да остане в апартамента, вместо да замине при родителите си, както бе планирала...

— Огледах наоколо, но не намерих оставена бележка. Трябва да уведомя полицията.

Той прекоси стаята и приближи до телефона. По пътя към хотела смяташе да се обади и да спре издирването на Тод. А сега трябваше да прибави и още едно име. Гейл... Осъзна, че дори не знае фамилията ѝ.

Обърна се да попита Ребека и забеляза двама души на вратата. Изумено се втренчи в тях. Единият беше Тод. Явно жената с него беше Гейл. Тя се усмихна.

— Здравейте. Не ви очаквах толкова скоро — рече весело тя. — Заведох Тод в ресторанта да обядва. Трябваше да видите огромната пържола, която изяде — Гейл се втренчи в Ребека, после в Зак. И двамата бяха застинали като статуи. — Какво има? Какво се е случило?

Ребека се втурна към Гейл и я прегърна.

— Гейл, Гейл! Толкова се радвам да те видя отново!

Тод се усмихна на Зак.

— Актриса — ухили се в отговор Зак и сви рамене.

— Всичко ще бъде наред — настоя Гейл петнайсет минути по-късно.

След като Зак ѝ обясни, че е възможно подпалвачът да търси Тод, Гейл предложи да го заведе в Сичуит — малко градче на брега на океана, на около трийсетина километра от Бостън.

— Ти какво ще кажеш, Тод? — попита Зак. — Искаш ли да прекараш коледните празници с госпожица Макарти?

Тод се поколеба.

— Ами... Бих искал... Само че... А Джери?

Зак сложи ръка на рамото му.

— Джери трябва да остане в болницата поне още няколко седмици. Сигурен съм, ще се радва да научи, че си при добро семейство, докато той се възстановява.

— Обещавам на Коледа да отида в болницата при Джери и да празнувам с него — рече Ребека.

— Ще му занесеш ли и снимка с автограф? — попита срамежливо Тод.

— Да. А също и няколко компактдиска. Каква музика обича?

Тод се изчерви.

— Харесва рап. Само че няма компактдиск плейър...

Ребека се усмихна.

— Е, Дядо Коледа сигурно е приготвил в торбата някой хубав портативен компактдиск плейър за Джери.

Зелените очи на Тод светнаха.

— Хей, той ще се пръсне от радост!

Зак разроши кестенявата му коса. Сърцето му се сви от жал за малкия бездомник. Както и за брат му в болницата. Би искал да си поговори с родителите им. Нима не знаеха, че децата са безценно съкровище?

Докато наблюдаваше Зак, Ребека си спомни късния среднощен разговор с Джо. Той бе споменал, че Зак искал да има деца. Тя също искаше деца. Обзе я тъга. Двамата със Зак биха могли да отгледат прекрасни деца.

Докато Гейл разговаряше по телефона с родителите си, за да ги предупреди да я чакат заедно с малкия ѝ придружител, Зак отведе Тод настрани.

— Спомняш ли си мъжа, за когото ми разказа по телефона?

— Този, когото видях навън преди пожара.

— Да. Спомняш ли си как изглеждаше?

Тод сви устни.

— Не съвсем. Беше тъмно. Той изглеждаше... съвсем обикновен.

— Млад? Стар?

— Колкото теб, струва ми се.

— Значи стар — намигна му Зак.

Тод се изчерви.

— Колкото мен ли беше висок? Слаб?

— Ами... не съм съвсем сигурен.

Зак кимна.

— Да, сигурно не си го видял добре. Май ми каза, че по едно време той погледнал нагоре?

— Да, така беше.

— Успя ли да видиш лицето му или беше прекалено тъмно?

— Беше доста тъмно, но... — Зак се усмихна окуражаващо. — Имаше зло лице.

— Зло? — Зак погледна Ребека, която стоеше на няколко крачки зад Тод. Тя приближи към момчето.

— Така ли изглеждаше? — попита тя, като стисна устни и всмукна навътре страни.

Отначало Тод се разсмя, но после се загледа в изкривеното ѝ лице и кимна.

— Да. Нещо такова... — В очите му се четеше възхищение. — Хей, страхотна си!

Ребека се усмихна.

— Само трябва да се упражняваш.

След като Тод и Гейл потеглиха с наетата кола, Зак се обърна към Ребека.

— Откъде разбра, че момчето е видяло мъж с изпито лице, хлътнали бузи и тънки устни.

— Тод каза, че изглеждал зъл. Повечето деца класифицират хората по стереотипите, наложени от телевизията и киното. На екрана лошите хора обикновено са с изпити лица, хлътнали страни и тънки устни.

Зак отвори вратата на колата.

— Добро заключение.

— Но едва ли ще ни помогне много — рече Ребека.

— Зная, изглежда, че не напредваме, но всъщност не е съвсем така.

Усмивка озари лицето ѝ. Зак за първи път открито я признаваше за партньор.

Той се намръщи, изведнъж осъзнал причината за усмивката ѝ. Думите просто се бяха изплъзнали от устата му.

— Не си прави погрешни изводи — изръмжа той, макар да знаеше, че не може да си върне думите назад. — И без това имам достатъчно неприятности, задето се занимавам със случай, от който съм отстранен. Ако ти се случи нещо... — той се вгледа в нея. — Бих искал да не пострадаш... — не беше точно обяснение в любов, но той почувства как дланите му овлажняват, а стомахът му се свива. За първи път ѝ казваше, че държи на нея. Побърза да смени темата. — Трябва да се обадя на Джо. Сигурно вече е получил доклада от лабораторията.

Двамата се върнаха във фойето на хотела. Зак приближи телефонните автомати в дъното.

Джо вдигна при първото позвъняване. Зак побърза да му съобщи, че са намерили Тод.

— Слава Богу! — въздъхна Джо. — Ще се обадя на ченгетата — той се поколеба. — Ребека знае ли?

— Да, знае.

— Добре. А ти още ли си в отпуска?

— Да, трябва ми време и простор за действие.

— Предполагам няма да откажеш един мъдър съвет...

— Запази го. Ще ми потрябва по-късно.

— Имам добра новина за теб.

— Докладът от лабораторията?

— Прав си бил. Откриха амилнитрит. Или както го наричаме „освежител“.

— „Освежител“? — намръщи се Зак.

— Да, нали знаеш, учениците и студентите го използват, когато искат да останат будни, за да учат за тестове или пък да се забавляват цяла нощ. Отваряш капсулата, вдъхваш дълбоко и хоп! — буден си в продължение на часове.

— Смяташ, че „факела“ е ученик в колеж? Тод смята, че той е на моите години.

— Може да е повтарял някой клас — засмя се сухо Джо.

Ребека, която стоеше наблизо, предложи друга възможност.

— Или живее близо до колеж. — В Бостън има няколко колежа.

— Хей, гласа на Ребека ли чух? — весело попита Джо. — Значи двамата се свързахте?

„Свързахте“ беше много правилно казано!

— Имаш ли да ми кажеш още нещо, Джо? — рязко попита Зак. Как да се съсредоточи върху работата си, когато всички наоколо са се втренчили в личния му живот?

— Не, това беше всичко засега.

— Добре, ще ти се обадя пак.

— Почакай, Мили се обади. Питаше дали Ребека ще се върне за вечеря.

Без да поглежда към нея, Зак отвърна:

— Да. Ще мина да я оставя в шест.

— Не, ще вечеряш с нас. Мили ще приготви печено говеждо. Знаеш, че не можеш да устоиш...

Изглежда напоследък Зак не можеше да устои на много неща.

— Добре, но ще си тръгна рано.

Ребека се усмихна щастливо.

— Не разбирам защо си толкова радостна. Човек трябва да се храни все пак — промърмори той.

Преди да тръгнат, Зак се обади в апартамента си, за да изслуша съобщенията, записани на телефонния секретар. Имаше само едно обаждане.

— Нищо важно — отвърна на въпросителния поглед на Ребека и тръгна към вратата.

Ребека забърза след него и го хвана за ръкава.

— „Факела“ ли беше?

— Не.

— Разбирам.

— Какво разбираш? — намръщи се той.

— Беше Айлийн, нали?

Той примигна. Нима бе толкова прозрачен за нея.

— Да. Беше Айлийн.

Ребека кимна.

Двамата прекосиха фоайето и излязоха на улицата. Насочиха се към колата на Зак. Изведнъж той рязко спря.

— Е, добре, искаш да знаеш защо е позвънила? Защото...

— Искат да поговорите — довърши вместо него Ребека.

— Точно така.

— Не смята, че е редно да прекъсне връзката ви със записано съобщение.

— Хей, откъде разбра?

— Аз съм жена, Зак! Когато е оставила първото съобщение, тя е очаквала да ѝ се обадиш.

— Защо? Съобщението ѝ беше съвсем ясно. Ако се опитва да играе игрички...

— Най-старата игра, Зак. Малко внимание, малко ухажване...

— Не ме бива в такива игри.

— Зная — рече тихо Ребека. Не че искаше да играят игри, но силно желаше Зак да я ухажва.

Качиха се в колата и той се включи в движението. Спря на светофара и се втренчи в червената светлина.

— Не възнамерявам да се обаждам на Айлийн — промълви той.
— Както беше казала и тя, връзката ни няма бъдеще.

Ребека не каза нищо. Зак се обърна и я погледна. Тя се усмихваше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Забавляваме ли се вече, Зак, стари приятелю?

Зак се вкопчи в слушалката. Погледна часовника до леглото. Три без десет сутринта. Бяха минали четири дни от опожаряването на сградата от отсрещната страна на улицата. Четири дни, откакто „факела“ му се обади.

— Това ли е твоята идея за забавления? — попита Зак и посегна за цигара. Дотук с отказването.

— Обзалагам се, че се мислиш за важна клечка. Герой! Приятелката ти е филмова звезда. Кажи ми, Зак, толкова ли е страстна, колкото изглежда?

Студена пот обля Зак.

— Какво стана, приятелю? Езика ли си глътна? Ребека. Наистина много хубаво име. Но тя е още по-красива, нали?

— Само да си посмял да приближиш до нея...

— И какво? Ще ме пометеш с пожарния маркуч ли? Не си ли разбрал вече, че не можеш да угасиш моя огън, Чапин?

— Може да мислиш, така, приятел, но примката се затяга. Все по-близко сме.

— Тогава побързай, Зак, стари приятелю! Мисля, че надушвам дим на Стюарт Стрийт. Побързай, ако искаш отново да станеш герой...

Пожарът беше в занемарен бар на Стюарт Стрийт, квартал на игрални домове, кабарета, заведения за стриптийз и порно кина. Когато Зак пристигна на местопроизшествието, пожарникарите от трийсет и втора бригада вече бяха потушили огъня. Девет души — петима клиенти, две танцьорки, бармана и мускулестият бияч, отговарящ за охраната на бара — се бяха отървали без сериозни наранявания.

Зак спря до една от колите на противопожарната служба, за да поговори с началника на отряда.

— Много бързо пристигна, Чапин.

— Как е започнал пожара, Луис?

— Човекът от охраната казва, че чул експлозия и в следващия миг всичко избухнало в пламъци. Как мислиш дали е било умишлен палеж?

Зак не отговори. Бавно приближи до мускулестия мъж, чиято ръка бе превързана.

— Чул си експлозия, така ли?

— Да. Сякаш някой хвърли бомба в бара. Само че не забелязах никого.

Зак извади бележник и химикалка.

— Усети ли някаква миризма, когато започна пожарът?

Биячът се замисли.

— Да, като че ли... Наистина усетих странна миризма.

— Като от... „освежител“?

— Да. Нещо такова.

Зак усети, че някой го докосна по рамото. Беше Джо. Зак му се бе обадил веднага щом „факела“ затвори. Официално случаят беше негов. И на партньора му.

— Къде е Адамс?

— Болен е от грип — усмихна се Джо. — Казах му, че ще се справя сам. Има ли ранени?

— Нищо сериозно — Зак се поколеба. — Но този тип е луд. Страхувам се, че може да посегне на Ребека. Трябва да я убедиш да се откаже и да се върне в Лос Анджелис.

— Какво те кара да мислиш, че ще ме послуша. Между другото Мили е поканила доста хора за Коледа, за да се запознаят с Ребека. А и не забравяй, че тя възнамерява да посети Джери в болницата. Трябва да видиш колко подаръци е накупила за него и за малкия му брат.

— Веднага след Коледа, тогава. Ще я отнеса на ръце до самолета, ако трябва. Става прекалено опасно за нея, по дяволите!

С приближаването на Коледа Ребека опитваше да се потопи в празничната атмосфера на града и да повдигне настроението си. Ала не й се удаваше. Зак отново бе станал хладен и резервиран, и упорито настояваше тя да замине веднага след Коледа. Ребека обаче искаше да

прекара заедно с него Нова година. Ако дотогава заловяха подпалвача, щяха да празнуват. И Зак може би щеше да обърне повече внимание на личния си живот.

В събота вечерта двамата седяха в уютен италиански ресторант в Норт Енд. Няколко пъти през седмицата го бе канила на вечеря, но той все отказваше. Накрая тя заплаши, че ще изиграе едно от „неочакваните си появявания“ в апартамента му, ако отново ѝ откаже.

Зак най-последно прие поканата.

— Зак, мислех си... — тя забеляза недоволството, изписано на лицето му, но продължи: — В „Син огън“...

— „Син огън“?!

— Сценарият за подпалвача.

— О, да, сценарият.

— Подпалвачът в „Син огън“ се оказва престъпник, когото героинята Тони Парадизи е арестувала по обвинение в палеж, когато е бил тийнейджър. Той прекарва няколко години в затвора и когато излиза, се заклева да покаже на Парадизи, че може отново да се върне към занаята си, само че този път се надява да бъде толкова умен, та да не го заловят.

— Нека отгатна — сухо рече Зак. — Накрая Тони Парадизи все пак го залавя и получава медал.

— А „факела“, подпалил хотел „Дрейк“? Той още ли е в затвора? Зак поклати глава.

Ребека почувства как пулсът ѝ се ускорява.

— Защо тогава не е измежду заподозрените? Веднъж вече си го заловил. Този път той иска да покаже, че може да те надхитри. Това би обяснило защо ти се обажда по телефона, дори те предизвиква. Как мислиш?

— Смятам, че мотивът е прекалено очебиен. Обзалагам се, че критиците ще го разпердушинят. Никакви изненади, никакви обрати в действието. Всички ще се досетят още през първите пет минути.

— Ти винаги си казвал, че животът е по-различен от филмите. Помислил ли си все пак да включиш онзи подпалвач сред заподозрените?

Зак поклати глава.

— Предполагам, не защото е прекалено очебийно — настоя Ребека.

— Не.

— Тогава защо? Има алиби за всеки пожар? Или се е преместил да живее другаде?

— Не.

— Тогава защо, по дяволите, не е заподозрян?

— Мъртъв е.

— Мъртъв?

Зак кимна.

— Кога е умрял?

— Преди няколко месеца.

— Как?

— Едва ли ще ти е приятно да чуеш.

— Искам да знам. Разкажи ми.

— Загина при пожар.

— Искаш да кажеш, че е започнал старите номера, щом е излязъл от затвора?

— Той така и не излезе от затвора. Получи десетгодишна присъда.

— Загинал е при пожар в затвора?

— Подпали килията. С газ за запалки.

— Самоубийство?

— Никой не може да каже със сигурност. Може да е планирал бягство. Или е искал да привлече вниманието. Или е откачил. Не беше съвсем на себе си, когато влезе в затвора.

— Имаше ли роднини? — намръщи се Ребека. — Баща? Майка? Брат? Дете?

— Проверихме. Хартман не беше женен. Не открихме роднини. Минаваше петдесетте. Типичен самотник.

— Защо предизвикваше пожари?

— Имаше претенциите, че изпълнява Божията воля. Искаше да прочисти града.

— Да прочисти града? Не разбирам...

— Изгаряше сгради, където се събираха наркомани и проститутки. Искаше да спаси града от порока. За щастие, повечето от жертвите му оцеляха.

— Но не всички — рече Ребека. Знаеше, че Зак мисли за момичето, загинало при пожара в хотел „Дрейк“.

— Готова ли си да тръгваме?

Ребека искаше да му каже, че е време да престане да бяга от болката, от чувствата си, от нея... Ала знаеше, че ако проговори, той още повече ще се затвори в себе си.

— Искаш ли да отидем на кино? — предложи тя, щом Зак махна на сервитьорката да донесе сметката.

— Късно е — разсеяно рече той и остави на масата няколко банкноти.

— Аз те поканих на вечеря.

— Ще платиш следващия път.

— Ще има ли следващ път?

— Разбира се — Зак облече коженото си яке.

— Може би на Нова година? — предложи тя, щом излязоха от ресторанта. Валеше сняг. Огромни снежинки танцуваха във въздуха.

— Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос, Ребека. Каза, че заминаваш след Коледа.

— Не, ти така каза...

— Но ти се съгласи!

— Съгласих се да помисля.

— Е, и?

Тя не отговори.

— Няма ли някога да направиш нещо смислено?

— Всичко, което правя, е смислено.

— Не, ти правиш пари, но нищо смислено.

— Много смешно!

— Не се опитвам да те забавлявам.

— И да се беше опитал, нямаше да успееш.

— Да не намекваш, че нямам чувство за хумор?

— Именно.

— Грешиш. Имам чудесно чувство за хумор.

— Докажи го.

— Да го докажа?

— Точно така. Докажи го.

— Тук? Сега? Какво искаш? Да изиграя комедийна пиеса в снежната буря?

— Казах ли ти.

Тя се обърна. След миг снежна топка я удари в гърба. Ребека рязко се извъртя и нова топка я удари в лицето. Зак избухна в смях.

— Никак не е смешно, Зак. Това само показва колко извратено чувство за хумор имаш — тя продължи надолу по улицата.

— Хей, почакай! — извика той. — Къде отиваш?

— В Съмървил!

— Колата е в другата посока.

— Ще взема метрото.

— Ребека, не се сърди! Къде изчезна чувството ти за хумор?

Тя се скри зад ъгъла. Зак се втурна след нея.

— Ребека, съжалявам!

Тя спря и се обърна.

— Беше много глупава шега. Като на десетокласник.

Той се приближи.

— Добре де, глупаво беше. Може да съм със забавено развитие. Нека се целунем и да сключим мир. Съгласна ли си?

Ребека го изглежда замислено, сякаш се колебаеше.

— Добре... — тя затвори очи и леко издаде устни.

Той се усмихна с облекчение. Пристъпи към нея, обхвана с длани лицето ѝ и устните му докоснаха нейните. Ребека обви ръце около врата му...

— Ау! — изкрещя той, когато усети нещо мокро да се стича по гърба му. Снежна топка! Бе пуснала във врата му снежна топка.

Ребека се разсмя и се отдръпна.

— Значи това е смешно? Аз съм постъпвал глупаво? Аз съм бил със забавено развитие? Нямам съмнение за хумор? — той се намръщи, наведе се и направи огромна снежна топка.

Ребека започна да отстъпва.

— Не, Зак, моля те. Недей... Искях само да си върна... — тя се наведе и топката профуча покрай главата ѝ.

След секунди и двамата правеха снежни топки, замерваха се, смееха се. Скоро дрехите им целите се оваляха в снега.

— Е, надявам се, вече си доволен? — извика тя през смях, когато нова топка я улучи в лицето.

— Не. — Зак приближаваше с огромно снежно кълбо.

— Какво ще правиш с това? — започна да отстъпва Ребека.

— Познай...

— Стига, Зак! Достатъчно.

— Къде отиде чувството ти за хумор, Ребека?

Тя се обърна и хукна надолу по улицата. Възнамеряваше да свие зад следващия ъгъл, да пригответи снежна топка и щом Зак се покаже, да го нападне.

Усети, че той я настига и ускори бяг. Зави зад ъгъла, подхлъзна се... и падна в прегръдките на непознат мъж.

— О, извинете... — задъхано рече Ребека и се отдръпна.

Мъжът не отговори.

Ребека вдигна поглед към лицето му.

— Наистина... съжалявам.

Мъжът се извърна и лицето му потъна в сянка. Носеше ниско нахлупена черна вълнена шапка.

— Няма нищо — промърмори той, кимна и отмина точно когато Зак се появи иззад ъгъла.

Тъй като очакваше Ребека да го нападне, той напредваше предпазливо. Бе не по-малко изненадан от Ребека да се натъкне на непознатия.

— Извинете — промърмори Зак и го заобиколи.

Мъжът кимна, нахлупи още по-ниско шапката си и продължи пътя си.

Ребека стоеше неподвижно, загледана след непознатия. Зак приближи заплашително и замахна с топката.

— Е, сама си го изпроси!

Тя не отвърна.

— Хей, няма ли поне да молиш за милост?

Тя отмести очи към него. Зак мигновено разбра, че нещо я тревожи.

— Какво има? — той изпусна снежната топка.

— Мъжът...

— Не се опитал да ти направи нещо, нали? — Зак погледна през рамо, но непознатият бе изчезнал в нощта.

Ребека поклати глава.

— Не. Но... Може би се дължи на прекалено развитото ми въображение. Стори ми се, че... Той имаше зло лице. Всъщност зърнах го само за миг. А и предполагам, в Бостън се разхождат доста мъже с изпити лица и тънки устни. Но той наистина ме изплаши.

Зак съжали, че не го огледа по-добре. Не че беше толкова вероятно да се сблъска лице в лице с подпалвача, но не се съмняваше, че негодникът ги следи.

Той я прегърна.

— Ето защо искам да заминеш оттук, колкото е възможно по-скоро.

— Не, това не е единствената причина, нали?

Той я привлече към себе си.

Снеговалежът се бе усилил. Истинска снежна буря. За Коледа Бостън щеше да бъде затрупан със сняг. Зак притисна устни към влажната ѝ коса.

— Обещавам ти, че никога няма да те забравя. Няма дори да се опитам.

— Може би ще си намериш друга Айлийн — тъжно промърмори тя.

— Но никога няма да намеря друга като теб. Ти си единствена, Ребека!

— Досадна, твърдоглава, разглезена...

Той се ухили.

— Неудържима, решителна, съобразителна и невероятно сексапилна!

Кафявите ѝ очи заблестяха. Тя нежно докосна лицето му. В миг забрави за мъжа, когото бе помислила за търсения от тях подпалвач.

— Да смятам ли това за предложение?

Очите им се срещнаха. Зак също бе забравил за мъжа. Бе забравил всичко друго, освен непреодолимата страст към жената, която държеше в прегръдките си.

— Пътищата са затрупани. Ще бъде проблем да те откарам до Съмървил.

— Да, голям проблем...

— Всъщност искам да те любя, Ребека. Едва ли някога съм желал нещо толкова силно.

— О, Зак! Аз също.

Хванати за ръце, те се затичаха по улицата към колата на Зак.

Ребека избърса снега от предното стъкло, докато той се опитваше да отключи вратата. Ключалката беше замръзнала. Опита с другата врата. Безуспешно.

Бурята се усилваше.

— Какво ще правим? — попита тя.

Зак се замисли за миг.

— Съвсем наблизо е хотел „Реджис“.

— Какво чакаме тогава?

Той хвана ръката ѝ и я притисна към гърдите си.

— Това няма да промени нищо, Ребека. Само ще направи раздялата още по-болезнена.

— Мисля, че неудовлетворената страст е още по-болезнена — рече тя и се притисна към него.

Двамата се втурнаха в нощта към хотел „Реджис“.

Той не бе планирал сблъсъка. В първия момент се бе ядосал на себе си, но сега чувстваше странно задоволство. Спомни си с наслада допира до тялото ѝ, изненадата, изписана на лицето ѝ. Колко ли изненадана щеше да бъде, ако знаеше. Но тя не знаеше. Личеше си по смутеното ѝ хладно извинение. Макар че миг, преди Чапин да се появи иззад ъгъла, в погледа ѝ като че ли се четеше любопитство. Какви ли чувства бе пробудил у нея?

Той се намръщи и ги проследи до фоайето на хотел „Реджис“. Скри се зад колоната, когато се качиха в асансьора. Обзе го ярост. Представи си ги в леглото. Голите им тела, преплетени в страстна прегръдка. Едва ли тя мислеше за него в този момент; за силата, която той притежаваше, за невероятните опустошения, които можеше да причини. Тя вероятно мислеше единствено за пламенните прегръдки на Чапин.

Е, щом тя искаше пламъци...

Двамата влязоха в хотелската стая и трескаво започнаха да се разсъбличат. Мокрите якета бяха захвърлени на пода, след тях и останалите дрехи.

Зак я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Бяха измръзнали и се сгушиха под топлите завивки.

Тя се притисна към него. Устните ѝ яростно се впиха в неговите. Всеки път се любеха отчаяно, сякаш беше за последен път. Времето

неумолимо течеше. Никога не им стигаше. Времето се бе превърнало в техен враг.

Отначало Ребека бе завладяна от страст също както и Зак. Сега знаеше, че е истински влюбена в него. Знаеше и още нещо: никога вече нямаше да пожелае истински друг мъж.

— О, Зак, Зак, чувствам се прекрасно...

Той целуна устните ѝ и усети соления вкус на сълзи.

— Не плачи, скъпа! Моля те, недей...

Тя потръпна и потисна риданието си.

— Не плача... Това са само... сълзи.

Тя го притисна с тяло, плъзна устни по гърдите му и бляскавия водопад на косите ѝ го покри. Когато устните ѝ достигнаха слабините му, той потръпна и зарови пръсти в косите ѝ. Изстена от интимната ласка. Докосването бе толкова възбуждащо, че дъхът му секна.

За миг тя вдигна поглед към него и прошепна:

— Обичам те!

После отново сведе глава, разтвори устни и го обгърна.

Сълзи изпълниха очите на Зак, сърцето му бясно блъскаше в гърдите, ударите разтърсваха цялото му тяло.

Той я привлече нагоре, целуна я жадно и проникна в нея. Тя отметна глава и тялото ѝ се залюля в чувствен ритъм. От устните им се изтръгнаха викове на удоволствие и двамата потънаха в бесния водовъртеж на страстта.

Накрая Ребека се отпусна върху гърдите му. Той я прегърна и пробяга по шията ѝ с устни. Сред самотата на снежната нощ двамата продължиха да се наслаждават на прекрасните мигове, които си бяха дарили. Но безметежният им покой не трая дълго. След секунди чуха пронизителния вой на противопожарната инсталация. Ребека скочи, изпаднала в паника. Зак се втурна към вратата. В същия миг видя, че под нея се процеждат тънки струйки дим.

— Бързо, обличай се! — нареди той и ѝ хвърли дрехите.

И двамата се облякоха за секунди. Ребека изтича до прозореца, надявайки се да види колите на противопожарната служба. Ала видя единствено как гостите на хотела и персонала уплашено тичат навън.

Тя се обърна към Зак. По лицето ѝ се четеше ужас.

— Той е бил! Знаех, че е той. Проследил ни е дотук. Той е запалил хотела. Сигурна съм, че пожарът е започнал от нашия етаж —

тя усети, че в гласа ѝ се прокрадват истерични нотки.

— Всичко ще бъде наред. Само запази спокойствие. — Зак тръгна към вратата.

— Какво ще правиш?

— Огънят е близо, но не мисля, че положението е безнадеждно.

— Зак, пожарникарите ще пристигнат всеки момент. Не е ли по-добре да ги почакаме... — тя се изплаши. Повече за него, отколкото за себе си.

— Остани тук. Не отваряй вратата. Ще се върна да те взема.

— Зак...

Той се усмихна и устните му безмълвно изрекоха две думи. Едва когато излезе, Ребека осъзна, че е казал: „Обичам те.“

Още щом излезе в коридора, Зак се хвърли по корем на пода заради дима. Пламъците изригваха под вратата откъм аварийното стълбище в края на коридора, пресичайки единственият спасителен изход от сградата. Няколко гости на хотела, легнали на пода, вече с ужас бяха осъзнали този факт.

Един от тях понечи да отвори вратата към аварийния изход. Зак му извика да се отдръпне, ако не иска целия етаж да избухне в пламъци. Зак грабна пожарогасителя, закрепен на стената, изкрещя на всички да легнат, да допълзят обратно в стаите си и да затворят вратите към коридора. Раздаваше заповеди толкова авторитетно и изглеждаше толкова сигурен в себе си, че всички се подчиниха.

Топлината не беше непоносима, но колкото повече приближаваше към аварийното стълбище, толкова по-трудно му беше да диша. Въпреки мъчещата го кашлица, той продължи да пълзи към огъня, молейки се да не се разпространява повече, защото разчиташе единствено на пожарогасителя.

Ребека продължаваше да се взира през прозореца, като очакваше всеки миг колите на противопожарната охрана да пристигнат. Сигурно снежната виелица ги бе забавила.

Дали щяха да пристигнат навреме. Опита да се обади на Джо Кели, но телефонната линия беше прекъсната. Тя се втренчи през

прозореца в тълпата отвън, зачуди се дали „факела“ също е пред сградата и се наслаждава на разрушителното си дело. Кога ли бе планирал пожара? Дали след сблъсъка им на улицата? Ребека вече не се съмняваше, че мъжът, върху когото бе връхлетяла, е бил подпалвачът. Само ако бе успяла да го огледа по-добре! Съмняваше се, че би го познала сред редица от заподозрени, особено ако всички бяха с изпити зловни лица. И все пак той беше уникален; човек, движен от... От какво? Отмъщение? Изкривено чувство за справедливост? Омраза? Какви бяха мотивите му? Защо искаше да унищожи Зак? А сега и нея?

Тя притисна длани към стъклото, молейки се да се появят накрая колите на противопожарната служба. Дали Зак ще се върне в стаята и ще чака да ги измъкнат? Не, не беше в негов стил. Той може и да беше инспектор, но си оставаше пожарникар по душа. Никога не би останал да чака безпомощно.

Тя се втренчи в затворената врата. Димът бавно се процеждаше в стаята. Очите ѝ започнаха да парят. Искаше ѝ се да отвори прозореца и да вдъхне свежия въздух. Но от студа дървената рамка бе залепнала към перваза.

Дали пожарникарите изобщо щяха да я забележат? Тя бе на дванайсетия етаж. А снегът се сипеше на парцали. Нямаше никаква видимост. Колко други гости на хотела бяха хванати в капана на горящата сграда?

Какво ли правеше Зак? Дали да се подчини на заповедта му и да остане в стаята, или да излезе и да се опита отново да му помогне? Котките имаха по девет живота. Колко ли живота имаха тя и Зак?

Под вратата към аварийния изход струеше гъст черен дим. Зак опипа вратата. Ако я отвореше, щеше да предизвика промяна в движението на въздуха и огромна огнена вълна щеше да погълне коридора. Нямаше да има време дори да насочи пожарогасителя. Трябваше да приближи огъня от горния или от долния етаж. Въпросът беше как да стигне дотам.

Той се втурна към асансьорите. Изкърти лоста, който висеше до пожарогасителя и с негова помощ успя да отвори вратите на единия асансьор. Подпря ги с металния контейнер, използван за пепелник на

местата за пушене в коридора. Погледна нагоре и надолу в шахтата. Забеляза кабината няколко етажа по-долу.

Понечи да скочи и да се хване за въжетата, когато дочу тих вик зад гърба си. Рязко се обърна.

— По дяволите, Ребека. Не ти ли казах...

— Не е време да спорим! С какво мога да ти помогна?

Той си пое дълбоко въздух и мушна лоста в колана на панталона си.

— Моли се!

Тя кимна. Беше много по-уплашена, отколкото изглеждаше.

Той ѝ намигна, преди да скочи.

Ребека затвори очи и горещо се помоли.

Когато повдигна клепачи и погледна надолу в асансьорната шахта, Зак висеше, обхванал с крака въжето, и се мъчеше да отвори с лоста вратите на асансьора на долния етаж.

Ребека затаи дъх.

Силно скърцане накара и двамата да подскочат. Кабината се изкачваше. От нея се издигаше черен дим. Нов пожар.

Зак чувстваше как секундите неумолимо отлитат. Обля го студена пот.

— Затвори вратите на асансьора! — извика той на Ребека, без да прекъсва работата си. — Ако успея да загася пожара на аварийното стълбище, ще отворя вратата в края на коридора и ще трябва да изведеш всички от стаите.

— Ще ги изведа. Побързай, Зак! Моля те...

— Ако до пет минути не успея, върни се в стаята и чакай там.

— Ще успееш — извика тя и хвана металния контейнер. Ала нямаше намерение да го издърпа, преди да се е уверила, че Зак е отворил вратите на асансьора на долния етаж и е успял да се измъкне в коридора.

Кабината се издигаше неумолимо. От тавана ѝ се издигаха пламъци. Всеки миг и...

Ребека затаи дъх. О, Господи, помогни му да успее!

Очите ѝ бяха затворени, когато го чу да крещи:

— Ребека, затвори вратите! Веднага!

Тя погледна надолу. Беше успял. Бе излязъл в коридора на долния етаж. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Ребека дръпна металния

контейнер.

О, не! Беше се заклешил. Тя дръпна по-силно. Всеки момент кабината щеше да достигне нейния етаж. Пламъците щяха да нахлуят в коридора...

Тя си пое дълбоко въздух и дръпна с всички сили. Успя да го освободи и се блъсна в стената на коридора.

Вратите се затвориха миг преди кабината да достигне нейния етаж.

Ребека се втренчи в асансьорните врати. Сигурно бяха от незапалим материал, но стените, подът и таванът на кабината вече горяха. Не след дълго огънят щеше да проникне през тях.

Щом забърза към вратата в края на коридора, Ребека чу в далечината сирените на противопожарната охрана. Само след минути откъм аварийното стълбище долетя гласът на Зак.

— Добре, Ребека... Отдалечи се от вратата и извикай останалите — изрече той и се задави в кашлица.

Той стоеше сред тълпата. Една злокобно усмихната маска. Видя ги да излизат. Не беше нито изненадан, нито разочарован, задето бяха успели да се спасят. Пожарът беше само предупреждение. Той си играеше с тях. Все още.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, Ребека, тези игри са страхотни! — възкликна Тод и натисна бутона на джойстика. Танкът на телевизионния екран избухна. — Това е най-хубавата Коледа в целия ми живот.

Ребека разроши косата на момчето и се обърна към Гейл.

— Къде са родителите ти?

— Отидоха да купуват коледни подаръци — тя кимна към момчето. — До Коледа остават само два дни.

— Искаш ли да ми разкажеш за последната си среща с пожарникарите?

— Откъде знаеш? Благодарение на Зак имената ни не излязоха във вестниците.

— Той ми се обади по телефона вчера.

— Зак ти се е обадил, за да ти каже за пожара?

— Много е разтревожен за теб, Ребека. Аз също. Както и Сам.

— Не си се обадила на Сам, нали?

— Шегуваш ли се? Той още не се е съвзел от удара след участието ти в първия пожар. Новината за втория ще го довърши.

— Защо все пак ти се обади Зак?

— За да ме накара да те вразумя — Гейл се засмя сухо. — Отвърнах му, че съм ти само мениджър...

— Той каза ли нещо друго?

— Ребека, ако наистина държиш на този мъж...

— Хайде, Гейл, не спирай. Кажи го.

— Познавам мъжете като Зак Чапин. Смели, груби, предизвикателни мъже, които за нищо на света не издават чувствата си...

— Разбирам какво искаш да ми кажеш, Гейл. Че със Зак сме от два различни свята. И връзката ни е обречена.

— Ти не мислиш ли така?

— Няма значение какво мисля. Не мога да мисля разумно от първия миг, в който го видях. Става въпрос за това какво чувствам.

Влюбена съм в Зак. Той също е влюбен в мен. Различията в начина ни на живот нямат никакво значение.

— Той не споделя мнението ти.

— Зная. Зак иска да изчезна от живота му. Смята, че и двамата ще успеем да забравим. Аз обаче няма да забравя. Той също — тя се усмихна измъчено. — Разполагам с още една седмица, за да го убедя, че чувствата ни никога няма да заглъхнат, независимо дали му харесва, или не.

— Зак се страхува, че раздялата ще бъде изключително болезнена и за двама ви, ако не си тръгнеш веднага, Ребека. Би могла да хванеш самолета след посещението при Джери в болницата. Излита в пет без десет следобед. Бих могла да уредя кола да те чака пред болницата — тя се поколеба. — Вече съм ти направила резервация за полета.

— Няма да замина. Твърде скоро е. А и вече сме толкова близо до подпалвача. Досега той ръководеше играта, сега е ред на Зак. И на мен. Трябва да бъде тук докрай, Гейл.

— Ребека, подпалвачът е луд. При следващия пожар може да нямаш късмет и да не успееш да се измъкнеш.

— Зак каза ли ти, че го видях?

— Какво?!

— О, само го зърнах. Испитах странно усещане, когато се блъснах в него...

— Блъснала си се в него?!

— Продължавам да мисля, че Хартман е ключът към разрешението на загадката.

— Кой е Хартман?

— Не мога да се отърся от чувството, че някой вини Зак за смъртта на Хартман.

— Мъртъв? — Гейл поклати глава. — Какво говоря? Аз дори не знам кой е Хартман.

Ребека не я слушаше, погълната от собствените си мисли.

— Ребека, няма ли най-сетне да кажеш нещо смислено?

— Зак също ми каза, че никога не правя нищо смислено. Но смятам, че и двамата грешите. Дали това ще го накара да се замисли?

— Наистина Ребека...

— Трябва да тръгвам. — Ребека прегърна Гейл. — Весела Коледа и щастлива Нова година. Ще надникна във всекидневната да кажа довиждане на Тод. Радвам се, че родителите ти го приеха по този начин.

— Имам чувството, че искат да го задържат.

— Наистина ли?

— Да. Дори смятат да подадат молба за осиновяване.

— А Джери? Би било ужасно двамата братя да са разделени.

— И родителите ми мислят така.

— О, Гейл! За двете момчета това ще бъде незабравима Коледа, незабравима за всички...

Зак отпи от газираната вода, а сервитьорката донесе нова бира за Джо.

— Защо иска да знае в кой затвор е бил изпратен Хартман? — попита Зак с раздразнение.

— Не ми каза — сви рамене Джо. — Защо? Не трябваше ли да ѝ казвам? Би могла лесно да го открие и сама. Само трябваше да прерови броевете на „Бостън Хералд“ в обществената библиотека.

— Вече ѝ казах, че Хартман нямаше роднини, нито дори близки приятели. Никой не се появи на процеса поне за морална подкрепа. Никой не плака за него, когато го осъдиха.

— Ребека смята, че този случай е свързан с Хартман.

— Греша.

— Тогава няма причина за тревога.

— Ще спра да се тревожа, когато я видя на борда на самолета за Лос Анджелис на Коледа. Личният ѝ мениджър е уредил всичко.

— Ребека спомена, че ще прекарате заедно Бъдни вечер у вас.

— За първи път чувам.

— Може би е изненада.

Още една от изненадите на Ребека. Само това му липсваше.

— Но ще ви чакаме и двамата на Коледа. Трябва да ти кажа, че Мили и децата са луди по нея. Те дори...

— Какво?

— Ами... искат вие двамата да се съберете...

— Не говори глупости!

— Не аз. Мили и децата. Нима съм виновен?! Смятат, че сте прекрасна двойка.

Затворът с особено строг режим в Бийкънвил се намираше на деветдесет километра от Бостън. Когато Ребека спря пред масивните врати, тя почти не хранеше надежда, че ще успее да се срещне с началника. Но Уорън Роджър Пърсънс се оказа голям неин почитател. Вратите се отвориха и охраняващия я съпроводи до кабинета му.

— Гледал съм всичките ви филми, госпожице Фокс! — възкликна Пърсънс, широкоплещест едър мъж с кръгло лице и сърдечно раздруса ръката ѝ. — Не мога да повярвам, но в действителност сте още по-красива, отколкото на екрана.

— Много сте мил, господин Пърсънс.

— Но какво ви води тук, в нашия мизерен затвор, госпожице Фокс? — той вдигна ръка, преди Ребека да отговори. — Не, почакайте, нека отгатна. Правите проучване, нали? Ще участвате в затворнически филм и желаете да усетите атмосферата. Познах ли?

— Почти. Всъщност ще участвам във филм за подпалвач.

— Надявам се, няма да играете ролята на подпалвача. Не ми се иска да сте лошият герой.

— Не, подпалвачът е мъж. Преди няколко години бях случайно в Бостън и си спомням, че четох за подпалвач, изпратен във вашия затвор.

— Как му е името?

— Дъглас Хартман. Случаят ми се стори изключително интересен. Хартман има много общи черти с подпалвача от сценария.

— Така ли?

— Ще играя ролята на... любовница на подпалвача — излъга тя. — И се зачудих дали Хартман е имал любовница. Може би го е посещавала в затвора. Идваше ли някой на свиждане при Хартман?

— Не съм сигурен. Трябва да проверим в книгата за посетители — той замълча. — Но да ви кажа честно, трудно ми е да повярвам, че Хартман е имал любовница. Той беше доста саможив. Не разговаряше с никого.

— Все пак си заслужава да опитаме.

Пърсънс вдигна телефона.

След двайсет минути пред Ребека бяха струпани цял куп книги. Тя отвори първата, в която бяха записани посетителите през първия месец, излежан от Хартман в затвора. Бе стигнала почти до края на втория месец и започваше да губи надежда, че някой го е посещавал, когато изведнъж — хоп! — натъкна се на името Джанет Чъднау.

Обзе я силно вълнение, когато видя името Джанет Чъднау и в книгата за следващия месец. Посещенията спираха през август. Ребека предположи, че именно през август Хартман е загинал в пожара, който бе подпалил в килията си.

Ребека си записа адреса и телефонния номер на Джанет Чъднау. Множество въпроси я измъчваха, когато си тръгна от затвора. Коя беше Джанет Чъднау и каква бе връзката ѝ с Дъглас Хартман? Съществуваше ли връзка между нея и подпалвача, когото преследваха със Зак?

Ребека спря и се отби в крайпътен бар, за да се обади по телефона на Зак. Той не бе особено възхитен, задето сама бе предприела разследване, но Ребека долови в гласа му вълнение, когато чу за откритието на загадъчната посетителка.

Зак ѝ каза, че ще се обади на Джо и ще му каже да донесе досието на Хартман. Решиха да се срещнат довечера в дома на Джо и да го прегледат отново.

Зак поклати глава, след като прочете всички записки в досието на Хартман.

— Нищо. Изобщо не се споменава за Джанет Чъднау.

— Мислиш ли, че става дума за романс, започнал в затвора?

Зак сви рамене.

— Възможно е тя да е била от онези състрадателни хора, които посещават затворници без роднини и приятели.

— Е, и без това тази нишка едва ли щеше да ни отведе донякъде. Нашият подпалвач не е жена — подхвърли Джо, забелязал разочарованието по лицата на двамата си гости.

— Пък и нямаме доказателства, че този негодник по някакъв начин е свързан с Хартман — кимна Зак.

Ребека извади бележника си, където бе записала адреса и телефонния номер на Джанет Чъднау. Насочи се към телефона.

— Какво ще правиш?

— Ще се обадя на Джанет Чъднау.

Зак и Джо се спогледаха.

— Почакай, Ребека — рече Зак. — Какво ще й кажеш? „Имате ли някаква връзка с подпалвача, който се обажда на Зак Чапин“?

Ребека се усмихна.

— Не ставай глупав! Само ще я проверя дали си е вкъщи. Ще кажа, че абонирам за списания.

След две позвънявания, се включи съобщение от телефонната централа: „Номерът е прекъснат.“ Ребека разочаровано затвори.

— Може да е престанала да си плаща сметките за телефона.

— Тъй като е харчила прекалено много за амилнитрит за новия си приятел — усмихна се Джо.

Ребека се втренчи в бележника.

— Мисля, че трябва да отидем до Уинчестър Стрийт и да проверим дали тя още живее там. Ще поговорим с някои от съседите. Може някой от тях да е забелязал посетител с подобно описание.

Зак се опита да я разубеди, но Джо прие идеята.

— Добре — отстъпи накрая Зак. — Предлагам ти сделка, Ребека. Ще ти позволя да ми помогнеш да проследиш тази нишка, ако обещаеш да си заминеш на Коледа.

Очите им се срещнаха. Джо се извини и излезе.

— Ако наистина искаш така, Зак...

— Така трябва да бъде.

— Добре, да тръгваме.

Зак я настигна до вратата.

— Сериозно ли говориш? Ще заминеш на Коледа?

— Гейл е наела кола да ме чака пред болницата. Ще дойдеш ли с мен да видиш Джери?

Той се втренчи в нея. Преди тя да нахлуе в живота му, всичко беше наред. За първи път съжали за Айлийн. Айлийн беше безопасна. Тя никога не би понечила да руши стени, които той не би искал да бъдат разрушени. С Ребека обаче съвсем не беше така. Той се страхуваше, че ако тя не хване онзи полет, всичко ще се сгромоляса върху главата му.

— Ще дойдеш ли, Зак? — попита тя отново.
Той кимна. И без това не можеше да ѝ откаже нищо.

Редици от триетажни сгради се издигаха от двете страни на Уинчестър Стрийт, работнически квартал в Саунт Енд на Бостън. Номер петдесет и три, както и множество от съседните сгради се нуждаеше от преобоядисване на фасадата. Към входа бе разчистена тясна пътека.

Отдясно на вратата бяха подредени шест пощенски кутии със звънци над тях. На няколко от кутиите нямаше имена. Чъднау не бе изписано на нито една от табелките.

Ребека погледна Зак. Тя отново бе сложила тъмните очила, косата ѝ бе прибрана под вълнен шал, закриващ и по-голямата част от лицето ѝ.

— Кой да натисна?

— Ти си избери — сви рамене Зак.

Никой не отговори на първия звънец. Ребека натисна друг и след няколко секунди от прозореца на третия етаж се показва възрастна жена, наметнала одеяло.

— Кой е?

— Извинявайте за безпокойството — рече Ребека. — Опитваме се да открием Джанет Чъднау. Не знаем кой точно е нейният апартамент.

— Нито един.

— Тя не живее ли вече тук? — попита Зак.

— Мъртва е.

Жената понечи да затвори прозореца.

— Почакайте! Как умря? — извика Ребека.

— Ченгетата казаха, че от наркотици. Свръхдоза — прозорецът започна бавно да се спуска.

— Моля ви, само още един въпрос — извика Ребека. — Сама ли живееше? Имаше ли семейство? Някой посещаваше ли я? Някой, който...

— Въпросите станаха много повече от един — прекъсна я жената. — Не съм виждала никой наоколо. Мисля, че нямаше семейство.

Прозорецът се затръшна. Нишката отново бе прекъсната.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй като живееше сам от три години, Зак не бе свикнал да се вълнува особено за Коледа. Истината беше, че празникът го потискаше. През това време на годината повече от всякога си мислеше с копнеж какво ли би било, ако с Черил имаха деца. Не се заблуждаваше, че децата биха спасили брака им, но дори раздялата със съпругата му да е била неизбежна, щяха да му останат поне децата. Коледа и децата вървяха ръка за ръка. Заради децата от полицата на камината се провесваха чорапи, украсяваше се коледно дърво, на вратата се окачваше коледен венец, през прозорците просветваха запалени свещи... Това щеше да бъде първата Коледа от три години, когато нямаше да бъде сам. Ако не го лъжеше паметта, бе прекарал последните две на самотна маса в местния бар.

Ребека пристигна в апартамента на Зак, натоварена с подаръци и решена да се покаже в добро настроение. Съвсем нелека задача, като се има предвид, че сърцето ѝ бе сломено. Тя остави опакованите с лъскава хартия пакети на масата и огледа всекидневната.

— Къде е дървото?

— Дървото?! — изгледа я недоумяващо Зак.

— Трябва да имаш коледно дърво, Зак.

— Ще изглежда доста голо. Няма с какво да го украся.

— Хайде! Отиваме да купим коледно дърво.

Той улови якето и я изгледа изумено.

— Ребека, Бъдни вечер е... Откъде смяташ да намериш коледно дърво. И както вече ти казах, нямам никакви украшения.

— Е, тогава ще проявим творчество. Ще нанижем пуканки, ще направим някое и друго животно... Не си ли правил оригами?

— Ори... Какво?

— Японско изкуство за сгъване на хартия. Много е лесно. Можем да направим птички, лодки, звезди, всичко!

— Коледа не е толкова важна за мен, Ребека...

— О, Зак! Тази Коледа е много важна. И за двама ни — рече тя с горчива усмивка.

Приблужи се до него и той усети уханието на орхидеи. Пъхна ръце в джобовете, за да не я грабне в прегръдките си. Бе си дал дума, преди тя да тръгне, че и за двамата ще бъде по-добре, ако не прекарат нощта заедно. Раздялата утре и без това щеше да бъде достатъчно мъчителна. Едва ли щеше да се примири, ако тази вечер се любят. И сега не беше сигурен, че ще успее да го превъзмогне.

— Добре, Ребека. Ще имаме коледно дърво.

— Благодаря ти, Зак. — Тя погали нежно бузата му. Имаше чувството, че сърцето му плаче. Ребека изпитваше същото.

Той ги видя да влачат дървото по улицата. Двамата се смееха, шегуваха се. Явно бяха в празнично настроение. Езикът му се стрелна и облиза напуканите устни. Пръстите му се сключиха около запалката. В багажника на колата се намираха останалите принадлежности, които щяха да помогнат и за неговото празнично настроение. Бе подготвил голямо забавление.

— Хей, сгънал си листа неправилно! — Ребека разгледа фигурката, която Зак ѝ подаде. — Така прилича повече на жираф, отколкото на пингвин.

— Че какво им е лошото на жирафите?

— Абсолютно нищо. Винаги съм искала да украся с жирафи коледното си дърво — тя прекара конец през фигурката и я окачи на клонче. Отстъпи и огледа с възхищение дървото, окичено с наниз пуканки, хартиени животни и голяма звезда от сребърно фолио, поставена на върха.

— Изглежда добре — одобрително кимна Зак.

— Ще проверя дали са готови кестените — понечи да отиде в кухнята Ребека, но той я задържа за ръката.

Тя затаи дъх.

Зак нежно прокара палец по устните ѝ.

— Чудех се само... кога ще отворим подаръците си — излъга той. Всъщност се чудеше как ще издържи цяла вечер, без да я люби.

Кажй й истината...

— Ще донеса кестените и тогава ще отворим подаръците.

— Чудесно! — не можеше да й каже истината, защото започнеше ли да говори, една истина щеше да повлече след себе си други. Преди да е настъпило утрото, щеше да й е признал, че не желае тя да си тръгва. Нито утре. Нито когато и да било. Той погледна подаръците, които Ребека бе натрупала под коледното дърво. Единственото, което искаше, бе да прекара всички Коледи до края на живота си заедно с нея. А вероятно на следващата Коледа тя щеше да бъде на бляскаво холивудско парти в прегръдките на прочут актьор или режисьор и да празнува успеха на „Син огън“. Сегашната Коледа щеше да бъде само блед спомен. Но не и за него...

Ребека спря насред кухнята и се опита да влезе отново в ролята си. Докосването на Зак бе тъй възбуждащо, че с неимоверни усилия овладя желанието си да се хвърли в прегръдките му. Все още й бе трудно да повярва, че тази вечер всичко свършва. Край. Утре трябваше да замине. Но как ли щеше да съумее да го стори? Защо Зак приемаше раздялата много по-спокойно от нея? Може би част от него дори се радваше, че тя заминава. Знаеше, че е преобърнала живота му с главата надолу. Е, много скоро за него всичко ще се върне на мястото си.

След минута тя се появи във всекидневната с пълна чиния печени кестени.

— Ухаят чудесно, макар да не сме ги пекли на открит огън — рече с пресилен ентусиазъм тя.

Двамата седнаха на пода до коледното дърво.

— Отвори първо твоите подаръци — рече тя и му подаде огромна кутия.

— Всички магазини ли си изкупила?

— Е, не всички...

— Аз не умея много да пазарувам. Чувствам се неловко, че не съм ти приготвил планина от подаръци.

— Аз пък много обичам да обикалям магазините. Това е едно от нещата, които умея да правя.

Той разопакова кутията и я отвори. Вътре имаше кафяв копринен халат.

— Прекрасен е, Ребека. Благодаря! — сърце не му даваше да й каже, че не носи копринени халати.

От следващата кутия Зак извади топли кожени ръкавици.

— Ръцете ти са винаги студени — рече тя. Но не и сърцето ти, добави наум. Имаш най-горещото сърце на света.

Той продължи да разопакова. Вълнена риза, кашмирен шал...

— Кога ще отвориш твоя подарък?

— Веднага след като видиш твоя последен подарък — подаде му тя малка картонена кутийка.

Той бавно я отвори. Вътре имаше книга „Обичам Лос Анджелис: пътеводител на новия жител.“ Той се втренчи в заглавието, после вдигна поглед.

— Животът е непредсказуем — тихо промълви тя. — Човек никога не знае със сигурност какво му предстои.

Той понечи да отговори, но Ребека сложи пръст на устните му.

— Не казвай нищо, Зак — усмихна се тъжно тя.

Той бръкна в джоба на панталоните си и извади малко пакетче. Мълчаливо ѝ го подаде.

С треперещи ръце тя свали станиола, с който бе обвита кадифената кутийка. Беше по-голяма и по-плоска от кутийките, в които поставяха годежен пръстен. Усети погледа на Зак върху себе си, когато бавно повдигна капачето.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво ще кажеш? — тревожно попита Зак.

Тя нежно откопча блестящата златна звезда. Върху метала бе гравирано името „Ребека“, а отдолу бяха изписани думите „За образцова служба“.

Зак взе звездата и я закачи на пуловера ѝ.

По страните на Ребека се стичаха сълзи. Тя отвори уста, но не можа да изрече нито дума.

— Недей — тихо промърмори той.

Тя покри с ръка медала, който Зак бе забол близо до сърцето ѝ, и склони глава на рамото му.

Той я прегърна. Успокояващ жест. Но бе невъзможно да овладеят страстта...

— О, Зак...

Той нежно я повали на килима и бавно я разсъблече. Припряно захвърли и своите дрехи, нетърпелив да притисне тялото ѝ към своето.

Тя потръпна и тихо изстена. Вдигна глава и впи устни в неговите. Продължителна дива целувка.

Зак я притисна с тяло към пода. Стройните ѝ бедра го обвиха и нежно го насочиха да проникне в нея. Тялото ѝ се изви, разкъсвано от желание. Сливането не беше достатъчно. Искаше още, и още...

Все едно си проправяше път сред пламъци. Бе опасно и в същото време неописуемо вълнуващо.

Пронизителният звън на телефона ги върна в действителността. Двата се втрениха един в друг, не казаха нито дума, ала мислеха за едно и също нещо.

Той се изправи. Ребека понечи да го помоли да не вдига телефона, но знаеше, че трябва.

Зак вдигна на четвъртото позвъняване. Не каза нито дума. Докато слушаше, лицето му се вкамени. Затвори, но не погледна към нея.

— Още един пожар.

Ребека започна да се облича. Преди да навлече пуловера, очите ѝ се спряха за миг на бляскавия коледен подарък. Тя бавно прокара пръсти по метала.

Зак бързо се облече, обади се на противопожарната охрана и на Джо. Обърна се към Ребека, която седеше на дивана, вече напълно облечена.

— Не искам да идваш с мен — рече тихо, но твърдо. Само още един ден и тя щеше да бъде в безопасност. Не искаше да поема никакви рискове. Ако ѝ се случеше нещо...

Ребека отгатна мислите му.

— Добре, Зак.

— Ще ти се обадя веднага щом овладеем огъня.

Тя кимна. Зак облече якето си и се отправи към вратата. Тя се втурна към него и го прегърна.

Той я целуна нежно по челото. Знаеше, че ако си позволи нещо повече, няма да бъде в състояние да се съсредоточи над хаоса, който го очакваше навън.

— Бъди внимателен — прошепна тя.

Останала сама в апартамента на Зак, Ребека се почувства крайно изнервена и безпомощна. А подобна роля никак не ѝ харесваше. Сигурно би могла да направи нещо.

Идеята ѝ хрумна внезапно. Тя се втурна към кухнята да потърси телефонния указател. Намери го в дъното на шкафа.

Бързо прелисти страниците, докато стигна буквата „Ч“. Как не се бе сетила по-рано? Ча... Чи... Чъ...

Беше като изстрел в тъмното, но все пак съществуваше възможност...

Ето го! Чъднау. Не един, а двама. Филип Чъднау в Дорчестър и Рори Чъднау в Бостън. Реши да започне с телефона в Дорчестър. Обади се женски глас.

— Може ли да говоря с Филип Чъднау? — учтиво попита Ребека. Бе достатъчно да чуе гласа му.

— Съжалявам. Фил не е вкъщи.

Без съмнение наблюдаваше как още една сграда избухва в пламъци.

— Кога очаквате да се върне?

— След няколко месеца. Той е на петролен танкер в Атлантическия океан. Вече повече от месец е там. За какво искате да говорите с него?

— Ами... исках да му предложа абонамент за списание.

— Абонирани сме за всички списания, от които имаме нужда — отвърна хладно жената и затвори.

Ребека веднага набра номера на Рори Чъднау, молеше се да има повече късмет този път. Телефонът иззвъня около десетина пъти. Никакъв отговор. Тя преписа адреса от телефонния указател. Стори ѝ се познат. Стюарт Стрийт. Стюарт Стрийт?

Тръпки полазиха по гърба ѝ, щом си спомни за бара, подпален от „факела“ на Стюарт Стрийт. Джо се бе измъкнал тайно през онази нощ и тя не бе видяла пожара, но от разговора му с Мили сутринта бе разбрала, че е на Стюарт Стрийт. Съвсем близо до дома на Рори Чъднау.

Обзе я вълнение. Инстинктивно или по-скоро по интуиция усети, че човекът, когото търсят, е Рори Чъднау. Почти всички парченца от мозайката се подреждаха.

Ребека написа кратка бележка за Зак, в която му съобщаваше къде отива, и бързо излезе от апартамента. Възнамеряваше да посети Рори Чъднау. Докато той отсъстваше, тя би могла да огледа дома му и да открие доказателства.

Той бе специалист по проникването с взлом в сгради и отварянето на заключени врати. Апартаментът на Зак не правеше изключение. Мъжът безшумно пристъпи вътре, възнамеряваше да изненада Ребека. Бе видял Зак да излиза сам минута след като му се обади. Щом старият очукан форд потегли, мъжът се промъкна в алеята и се зае да отвори вратата на мазето.

Презрително изгледа гротескното коледно дърво и всички подаръци, разхвърляни по пода в празната всекидневна. Внимателно надникна в кухнята. И тя беше празна. Безшумно се насочи към спалнята, надявайки се да намери Ребека в леглото, очакваща завръщането на своя герой. Ала когато Чапин се върнесе, щеше да го очаква голяма изненада. Как ли щеше да понесе загубата на любим човек? Дали Чапин щеше да изпита същата мъка, каквато бе изпитал той, когато загуби единствения човек, когото някога бе обичал? Око за око, се казва в Библията.

Обзе го животинска ярост, когато видя, че и спалнята е празна. Беше се измъкнала. Той бе планирал всичко, но тя си беше тръгнала! Като обезумял претърси отново малкия апартамент. Никой. Трябва да е излязла, докато се е опитвал да отвори вратата на мазето. Той влетя във всекидневната. И в същия миг забеляза бележката, оставена на масата.

Очите му се присвиха, докато четеше. Зловеща усмивка се разля по лицето му. Той смачка бележката и я подпали със запалката си.

В този миг телефонът иззвъня. След второто позвъняване, се включи телефонния секретар. Гласът на Чапин, записан на лента. Писукане. И отново гласът на Чапин. На живо. Глас, изпълнен с тревога.

— Ребека? Там ли си? Ребека, вдигни, по дяволите! Слушай, пожарът беше фалшива тревога.

Мъжът в апартамента се изхили сатанински.

— Този ще е истински — рече с нарастващо въодушевление. — Съвсем истински.

— Ребека, къде си, по дяволите? Слушай, връщам се веднага — линията прекъсна.

— Ще бъде твърде късно — рече той, отвори капсулата с „освежителя“, вдъхна дълбоко и го запали...

Докато Зак и Джо прекосят града, пожарникарите вече излизаха от сградата. Студена пот обля Зак и безсилна ярост се надигна в гърдите му.

Джо спря да поговори с един от тях. Зак се затича по стълбите. Партньорът му го настигна задъхан.

— Казаха, че вътре не е имало никой, но почти цялата мебелировка е изгоряла — рече Джо.

— Тогава къде, по дяволите, е отишла? — Зак се опита да потисне най-лошите си страхове, ала напразно. Ами ако „факела“ бе отвлякъл Ребека?

Рори Чъднау живееше в блок, чийто първи етаж бе зает от заведение за стриптийз. Ребека се поколеба, когато застана пред сградата. Може би трябваше да изчака Зак. Зачуди се дали да се обади на Фицджералд, но той вероятно щеше да обвини Зак, че ѝ е позволил да продължи да работи по случая. Ами ако интуицията я лъжеше? Ако този Рори Чъднау нямаше никаква роднинска връзка с Джанет Чъднау? Ако той не беше „факела“? Трябваше ѝ сигурно доказателство. И единственият начин да се добере до него бе като огледа жилището му.

Тя набра отново номера на Чъднау от бара на отсрещната страна на улицата. Никой не отговори. Теренът беше чист. Въпросът бе докога?

Зак се втурна в изпълнения с дим, опожарен апартамент. Джо го следваше по петите. Коледното дърво се бе превърнало в купчинка пепел. Всички подаръци от Ребека също бяха изгорели. Добре че забодя медала на пуловера ѝ. Иначе и той щеше да изгори в пожара. А тя щеше да се поболее от мъка. Господи, дано е жива, дано нищо да не ѝ се е случило! Той затвори очи и се олюля. Пое си дълбоко въздух и безцелно влезе в опустошената кухня.

Джо огледа телефона във всекидневната, но апаратът бе напълно неизползваем.

— Ще отида до съседите и ще се обадя вкъщи. Може да се е върнала там — извика той на Зак.

— Не! Почакай...

Джо забърза към кухнята. Зак се бе втренчил в изгорелите остатъци на отворения телефонния указател. Виждаха се само няколко имена. Всичките започваха с буквата „Ч“.

Джо поиска телефонния указател на съседите. След като набраха номера на Филип Чъднау и проведеха кратък разговор със съпругата му, двамата се качиха в колата на Зак и потеглиха към дома на Рори Чъднау на Стюарт Стрийт.

В последния си филм Ребека бе използвала кредитна карта, за да проникне в заключено жилище. Реши да опита да отвори по същия начин и вратата на апартамента на Чъднау. Бравата поддаде.

Ребека предпазливо пристъпи вътре. Жилището приличаше на вертеп. Двете тесни стаички бяха натъпкани с очукани стари мебели. След като огледа набързо всекидневната, Ребека пристъпи в задушната малка спалня. Неоправено дървено легло, бюро, гардероб — нищо повече.

На бюрото Ребека забеляза поставена в рамка снимка. Портрет на жена на средна възраст. Изпито лице, уморени очи, измъчена усмивка. Фотографията беше подписана.

„На Рори, с любов.

Мама.“

Ребека вече не се съмняваше, че майката е Джанет Чъднау. Тя остави снимката и се приближи до гардероба. Рори Чъднау явно не беше конте. В гардероба имаше износено спортно яке, няколко ризи, избелели джинси, чифт сиви панталони. И шлифер. Ребека извади шлифера.

На яката липсваше жълто метално копче. Другите бяха съвсем същите като онова, което бе намерила в опожарената сграда срещу апартамента на Зак. Сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите, ушите ѝ

бучаха. Тя праметна шлифера през ръката си. Какво по-сигурно доказателство? Зак щеше да бъде горд с нея.

Върху гардероба имаше кашон. Ребека го свали на пода. Коленичи и го отвори. Дъхът ѝ секна. В кашона бяха подредени капсули амилнитрит. „Освежители“!

Тъкмо извади една капсула и влажна ръка затисна устата ѝ. Ребека се вцепени. Не бе чула никакъв шум, но не ѝ бе нужно време, за да отгатне кой може да е.

— Най-сетне справедливостта ще възтържествува! — процеди дрезгав глас в ухото ѝ.

Ребека имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне.

— Око за око — рече мъжът по-високо и я изправи. Едната му ръка все още притискаше устата ѝ, другата бе обвита около кръста.

Сега разпозна гласа — същият зловещ глас, който бе чула по телефона. Ребека опита да се освободи, но хватката му се стегна още по-силно. Той я завлече до леглото и я хвърли върху завивките.

Тогава го видя за първи път.

Не, за втори! Рори Чъднау беше мъжът, в когото се блъсна на улицата по време на виелицата. Тя уплашено се втренчи в него.

— Не мърдай или ще те ударя! Не искаш да те бия, нали? Но ще го направя, ако се съпротивляваш. И ще ми бъде приятно... — надвеси се той над нея.

Ребека се ужаси, че ще я изнасили, че ще я измъчва...

— Защо? — едва успя да промълви.

— Искаш да знаеш защо? Ще ти кажа. Чапин унищожи всички, които обичах. Дъглас Хартман ми беше вуйчо. Доведен брат на майка ми. Тя дори не знаеше, че е хвърлен в затвора, докато не се премести в Бостън преди няколко години.

Той се наведе още по-ниско. Ребека усети противния му дъх, вонящ на алкохол.

— Живеех в Чикаго, когато той умря. Мама ми писа, че е загинал по вина на Чапин. Той беше пъхнал брат ѝ в затвора, макар вуйчо ми да е искал единствено да изчисти тази страна от отрепки. Майка ми мразеше Чапин. Аз също го мразя! — той вече не я виждаше. Погледът му бе изцъклен от ненавист. — Майка ми се самоуби от мъка.

— Умряла е от свръхдоза наркотици — рече Ребека. — Може да е станало... случайно.

— Млъкни! — той я удари през лицето.

Очите ѝ се насълзиха, но тя стисна зъби. Нямахше да му достави удоволствие да заплаче.

— Затова дойдох в Бостън. Заклех се да му отмъстя! Първо го направих за посмешище. А сега... Сега ще го видя как гори. Също като бедния вуйчо Дъг. Не бих се учудил, ако Чапин стои зад онзи пожар — той ѝ се усмихна. — Бях планирал всичко внимателно. А после ти дойде право в моето малко леговище. Сега имам по-добър план. Ще убия първо теб и ще оставя Чапин жив, за да страда. Да изживее цялата мъка, която аз изживях. После ще го спася от нея — той се ухили. — Ще сложа край на мъките му.

Ребека се вгледа в проблясващите с дива омраза очи на Рори. Ако той беше актьор, изпълняващ ролята на подпалвача в „Син огън“, режисьорът щеше да го обвини, че преиграва. Ала това не беше филм. Всичко се случваше в действителност. И Рори съвсем не играеше. Той беше луд.

Тя потръпна от отвращение, когато мъжът докосна бузата ѝ. Ала той не обърна внимание на реакцията ѝ.

— Жалко, че нямаме повече време. Бих могъл да ти покажа какво означава истински мъж.

Ребека стисна очи. О, Зак, съжалявам, че не те дочеках! Обичам те, Зак! Моля те, прости ми...

Той бе твърде силен и успя да я завърже за леглото въпреки съпротивата ѝ.

— Грешеш — рече тя. — Зак няма да страда, когато умра. Той не ме обича. Утре заминавам. Той настоя. Отегчи се от мен. Всичко свърши...

— Аз не бих се отегчил, красавице. Жалко, че времето ти изтече.

— Не. Моля ви...

Пъхна парче плат в устата ѝ и заглуши последните ѝ думи, след което залепи върху устните ѝ лейкопласт.

Ребека с ужас видя как той счупи капсулата с амилнитрит, вдъхна дълбоко и запали огън в ъгъла на тясната спалня. Изправи се с налудничава усмивка и просъска:

— Няма да трае дълго! — изпрати ѝ въздушна целувка и излезе от апартамента.

Зак влетя в сградата точно когато Рори Чъднау слезе на първия етаж. Видя паниката, изписала се на лицето му, когато се втурна към него. Сграбчи го и го притисна към стената.

— Всичко свърши, Чъднау!

— Почти — ухили се лудият.

Едва тогава Зак усети дима. Чъднау се освободи и стовари юмрук в челюстта на Зак. Инспекторът падна. Подпалвачът се втурна към вратата, ала забеляза Джо, който тъкмо влизаше в сградата. Нямаше накъде да бяга, освен нагоре. И той хукна по стълбите.

Джо помогна на Зак да се изправи. Инспекторът се затича нагоре, като взимаше по две стъпала наведнъж. Джо го последва.

Зак настигна Чъднау на третия етаж. Под една от вратите излизаше дим. Инспекторът блъсна Чъднау встрани и се затича към нея. Отвори я с ритник. Чъднау се хвърли към него и го удари в гърба. Зак се извърна, сграбчи го за врата и го блъсна назад. Чъднау залитна и падна право в ръцете на Джо.

Краят на чаршафа се запали. Ребека лежеше завързана към леглото, безпомощна, изплашена, молеше се отчаяно Зак да пристигне навреме и да я спаси. Но това се случваше само във филмите. В живота героините не ги спасяват в последния момент, помисли си тя и усети, че губи съзнание...

Изведнъж отвори очи и го видя. Той! Бе я открил...

Зак преряза въжетата и свали лейкопласта. Тя изплю парцала, когато той я вдигна на ръце. В далечината се чу вой на сирени.

— О, Зак, каква невероятна развръзка! — задъхано изрече тя и обви ръце около врата му, докато той я изнасяше навън.

На Коледа Ребека и Зак посетиха Джери в болницата. Мили, Джо и децата им също дойдоха. Както и Тод, Гейл и родителите й. Семейство Макарти донесоха добра новина. Съдът им бе разрешил да осиновят Тод и Джери. Джери също имаше радостна вест. След седмица щяха да го изпишат от болницата.

Момчето тъкмо бе отворило подаръците си и изгубило ума и дума, разглеждайки невярващо портативния компактдиск плейър и купчината компактдискове с рап музика, когато пристигнаха нови посетители.

Ребека изумено се втренчи в началника на противопожарната служба и шефа на отдела за разследване на пожари, които влязоха в стаята.

Фицджералд и Колинс важно кимнаха на Зак, Джо и останалите, после насочиха вниманието си към Ребека.

— Ребека, разбрахме, че утре заминаваш — рече Фицджералд, който изглеждаше необикновено официален в строгия си син костюм. — И се отбихме, за да изразим благодарността на град Бостън и на отдела за разследване на пожари за съдействието, което ни оказа в залавянето на подпалвача и изправянето му пред съда.

Колинс, облечен в парадна униформа, стисна ръката ѝ, после отвори кадифена кутийка, в която лежеше златна звезда. Върху метала бе гравирано името ѝ, а под него думите: „За образцова служба“.

Фицджералд закачи медала до другата златна звезда, която носеше на пуловера си. Всички в стаята изръкопляскаха. Ребека докосна двата медала. Погледът ѝ се спря на Зак.

— За мен те са по-ценни от наградата „Оскар“ — развълнувано каза тя и гласът ѝ секна, едва преглътна сълзите.

Зак пристъпи към нея и я прегърна.

— Сигурен съм, че ще спечелиш и „Оскар“. Ти го заслужаваш!

Сестрата надникна в стаята.

— Госпожице Фокс? Колата ви чака.

Ребека кимна. Сега, когато „факела“ беше заловен и тя, и Зак знаеха, че е безопасно да остане в Бостън до Нова година. Но щом трябваше да се разделят, по-добре беше да не отлагат, а да се опитат да понесат болката. Хубав чист край. Ха!

Ребека целуна всички в стаята, Зак я чакаше в коридора.

Мили я прегърна и рече:

— Обаждай се. И не се притеснявай. Ще го обработим.

Гейл стисна ръката ѝ.

— Ще се видим в Холивуд.

Слязоха с асансьора, без да говорят, без да се докоснат. Когато пристъпиха във фойето, Ребека рязко спря и разкопча палтото си. За миг Зак си помисли, че е решила да не заминава. Знаеше, че ако тя сега не удържи на думата си, той няма да възрази. Щеше да я грабне в обятията си и никога повече да не я пусне. Да върви по дяволите здравият разум!

Но видя, че тя свали златната звезда, с която току-що я бяха наградили.

— Какво правиш? — попита Зак.

Ребека закачи звездата на якето му.

— Аз ще нося своята, а ти — моята. Така ще останем свързани, Зак. Истински свързани...

Той я привлече в прегръдките си и я целуна.

— Обичам те, Зак!

— Обичам те, Ребека...

Двамата се приближиха към колата. Ребека влезе и му се усмихна тъжно.

— „Кадърът се затъмнява. Край...“

Няколко сълзи се отрониха по страните му, докато лимузината се отдалечаваше.

Ребека грешеше.

Никога не можеше да има край.

ЕПИЛОГ

Стаята тънеше в мрак, чуваше се тиха музика — джаз. Двамата бяха сами.

— Трябва да сложим край. Това е лудост — прошепна тя за който път.

— Лудост е точната дума — дрезгаво отвърна той, обърна я към себе си и я привлече в обятията си. — Аз съм луд по теб. Ти си луда по мен...

Тя се отдръпна и отметна разрошената си коса от лицето.

— А нашият луд подпалвач?

Той обхвана лицето ѝ в длани. Ръцете му леко трепереха.

— Не е наш, а мой.

Тя се освободи от прегръдката му.

— И аз бях в този огън. Беше ужасно. Никога не съм виждала нещо подобно... Трябва да имаше стотина души... — гласът ѝ секна. Тя не можа да продължи.

— Скъпа, всичко е наред — привлече я той отново към себе си.

— Не, не е наред! Нищо не е наред. О, Уил, толкова се страхувам!

— Не се страхувай, Тони. Няма да позволя...

— Стоп! — извика Елиът Мейсън и слезе от режисьорския пулт зад оператора. Приблужи до Стив Шийлдс, който играеше ролята на Уилям Бауърс и кимна. После прегърна Ребека през раменете.

— Беше страхотно, скъпа! Но влагаш твърде много чувства. Днес е едва първият ден. Страхувам се, че ще изгориш, преди да сме заснели края на филма. Разбира се, Тони е изплашена в този момент. Но тя е смело момиче. Знае, че може да се справи със или без него — той се усмихна. — Нали така?

Ребека кимна. Проблемът беше, че филмът бе твърде близо до действителността. Тони Парадизи може и да беше способна да се справи без Уилям Бауърс, но не бе сигурна, че тя, Ребека Фокс би могла да се справи без Зак Чапин.

— Ролята сякаш е писана за теб, Ребека! Трябва да ти кажа, че всички съмнения, които имах... Е, признавам, седмиците в Бостън не са били изгубено време.

— Бяха най-хубавите седмици в живота ми — прошепна Ребека.

— Прибавила си съвсем нови аспекти в играта си! — възхитено рече Мейсън. — Тази роля може да ти донесе и „Оскар“.

Сълзи изпълниха очите ѝ, ръката ѝ се плъзна под сакото и докосна ризата, където бе забола златната звезда на Зак точно над сърцето си. Тя все още бе — и винаги щеше да бъде — по-ценна за нея от каквато и да било награда за актьорска игра. Помисли си за своята златна звезда. Дали Зак все още я носеше? Дали тя му липсваше толкова много колкото той на нея? Дали беше самотен и потиснат? Дали се въртеше нощем в леглото, без да може да заспи? Бяха минали три седмици, а той не се бе обадил. Дори не бе изпратил картичка. „Хубав чист край...“ Само че нямаше нищо хубаво и чисто. Болеше толкова силно.

— Почини си петнайсетина минути — предложи Мейсън. — Изпий чаша чай с лед...

Ребека кимна. Наистина се нуждаеше от време, за да дойде на себе си за следващия дубъл. Петнайсет минути, за да се съсредоточи и да играе така, сякаш е преодоляла временно болката.

Когато се върна, забеляза Мейсън да разговаря с някакъв мъж. Събеседникът на режисьора беше с гръб към нея и осветлението беше слабо, но нещо в него ѝ напомни за Зак. Не ѝ се случваше за първи път. През последните три седмици се бе припознала поне в десетина мъже.

Каза си, че трябва да сложи край на всичко това. Скоро щеше да започне да има и халюцинации. Мейсън я забеляза, обърна се и се насочи към нея. Мъжът, с когото бе разговарял, се отдалечи. Ребека видя, че той се насочва към изхода.

Ходеше с леко накуцване.

Сърцето на Ребека спря.

Мейсън се приближи към нея.

— Ще бъдем готови да снимаме след десетина минути. Как е...

Тя го сграбчи за ръкава.

— Кой беше мъжът, с когото току-що разговаря?

— Мъжът? О, наех го за консултант по пожарите.

Ребека се втрени в Мейсън.

— Консултант?!

Режисьорът се усмихна.

— Мисля, че вече го познаваш. Казва се Чапин.

Но тя не чу последните му думи, вече тичаше към изхода.

Спря точно до вратата.

Той все още беше с гръб към нея. Пушеше цигара.

— Мислех, че си ги отказал — изрече тя с треперещ глас.

Той бавно се извърна. Нещо проблесна на ризата му.

Златната ѝ звезда!

— Не можах. Опитах се... — той хвърли цигарата пристъпи към Ребека. — ... но не можах.

— Пушенето е опасно за здравето.

— Пушенето?! О, това беше последната ми цигара — изрече той и се втренчи в нея. Изпиваше я с поглед, съзнавайки, че никога няма да може да ѝ се насити. — Говорех за теб, скъпа — рече със закачлива усмивка. После лицето му стана сериозно. — Не можах да престана да мисля за теб, Ребека. Желая те! Имам нужда от теб... Тя се хвърли в обятията му, чувствайки се щастлива за първи път от седмици.

— О, Зак! Какво ще стане, когато снимките... завършат.

Той я притисна към себе си.

— Предложиха ми работа като началник на отдела за разследване на пожари в Лос Анджелис. Време е да се установя на едно място — той извади от джоба си пътеводител като този, който му беше подарила. Нейният бе изгорял в пожара в дома му на Бъдни вечер. — Градът не е лош. Мисля, че мога да свикна с него.

— Градът е чудесен! — прошепна тя. — Вече.

Той погали разкошната ѝ коса, която проблясваше на яркото калифорнийското слънце.

— Омъжи се за мен, Ребека! Заедно ще възпламеним света с любовта си.

— Не, стига толкова огън, Зак. Заедно ще отгледаме прекрасни деца. И ако имаме късмет, на следващата Коледа от полицата ще висят три чорапа и ще украсим коледното дърво с...

— Хартиени жирафи?

— Точно така!

Той отново я притисна в обятията си и впи устни в нейните. После се отдръпна и закачи така трудно извоюваната златна звезда на

гърдите ѝ. Точно до неговата.

— За образцова служба, Ребека Фокс. Надминаваща... и най-дръзките ми мечти.

Тя сложи ръка на сърцето си.

— Ето това наричам съвършен холивудски завършек на една любовна история.

КАДЪРЪТ СЕ ЗАТЪМНЯВА.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.